Fondatori: Al. Florin Țene, N. N. Negulescu, Doina Drăguț, Janet Nică

Constelații diamantine

Anul I, Nr. 1
Septembrie 2010

Revistă de cultură universală,
editată sub egida Ligii Scriitorilor Români

N.N. NEGULESCU

PUNTEA DINTRE UNIVERSURI

În aprilie, 1997, Fundația Scrisul Românesc, din Craiova, a lansat prin Ed. Creuzet, ediția anastatică a ultimei culegeri de poezii "Puntea" (111 p.), sub semnătura poetului **Marin Sorescu**. Ilustrația copertelor și grafica interioară sunt preluate din abundenta producție plastică a autorului. Pagina de gardă a cărții prezintă o tulburătoare notă asupra ediției: "Ediția de față însumează ultimele poezii ale autorului. Ele au fost scrise pe filele unei mai vechi agende, de format 11x15 centimetri, cu o copertă din material plastic, de culoare roșie.

Majoritatea poeziilor au fost dictate din acest caiet soției, autorul operând adesea corecturi și stilizări în timpul dictării. Alte poezii au fost dictate direct, fără să existe o variantă olografă; sunt poezii, dintre cele nedatate, pe care autorul nu a avut puterea să le dicteze (Editura)".

Dedicația poetului, împărtășită "Tuturor celor care suferă", este de fapt o cheie testamentară pentru adâncul sferei creației, unde se zbuciumă revărsări spirituale.

Înainte de a emite judecăți axiologice asupra volumului, care a încheiat ansamblurile artei sale universale, într-o ipostază absolută de sacrificiu, prin onticitatea încărcăturii de sensuri din structura dramatismului expresiv, guvernată de justețea accentului, dar și prin amploarea tensiunii emoționale ce se degajă torențial din athlon-ul Sinelui cu presimțitul Înger al Morții, trebuie să mărturisesc că m-am străduit să descifrez cu onestitate transfigurările artistice ale autorului aflat pe atunci în adevărata lui natură.

Lecturând conținutul genuin al elegiilor, vom observa cum, în fiecare din noi, pe Marin îl caută ochii cuvintelor...

Privită unitar, scriitura poetică a operei, transmite prin filtrul rațiunii, intense emanații telurice și cosmogenetice care amenință spațiul lăuntric, invadând ființa.

Ideea (eidos) fondatoare a elegiei "Cineva" e stăpânită de angoasa însingurării, și deschide poarta de intrare în inima universului creator.

Sunt aici figurate prin antiteză, patru nivele ale ființării: invocația eikon-ului solar "Vino la căpătâiul bolnavului, soare,/ Mângâie-i obrazul/ Cu raza ta de rădăcină a vieții/"; revolta ascendentă (gilgul), unde tonul poetic ia gradat forma interjectivă "Cerule, bântuit de atâta energie cosmică/ De la mii de sori și stele,/ Energie atât de miraculoasă,/ Ți-am cerut o fărâmă,/ Te-am implorat în genunchi,/ Dacă nu mi-ai dat/ Păstreaz-o pentru tine/ Și să ți-o bagi în ochi."; chemarea thymos-ului "Strângeți-vă în jurul meu, prieteni,/ Vino, Doamne, și Tu și plângemi de milă./ O să-mi facă bine hohotul vostru,/ Aduce a viață."; și tautocronia spiritului eclipsat de teama misterioasă "Cineva taie cu foarfece/ Drumurile mele,/ Le peticește în batjocură/ Și le aruncă la câini." (1.XI. 1996).

Dacă în prima elegie, firea poetului simte nevoia prezențelor sensibile si suprasensibile consolatoare, purtându-și povara suferinței la diferite dimensiuni, în cea de a doua poemă elegiacă "Singurătate", sentimentul însingurării se intensifică. Astfel încât, celula fonică a monologului interogativ este stilizată în plan imagistic - gestual, fiind pre-

continuare în pag. 8

Sumar

Constelaţii diamantine

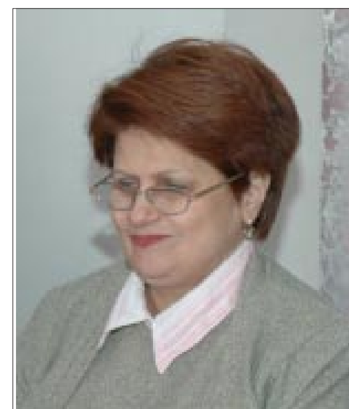
Revistă de cultură universală
Fondată la Craiova, în septembrie 2010

Materialele se pot trimite la adresa:
constelatii.diamantine@yahoo.com

Adresa redacţiei:
Bd. Gheorghe Chiţu, nr. 61, Craiova, Dolj, România, cod: 200541

Doina DRĂGUŢ

DENIS DE ROUGEMONT – „PARTEA DIAVOLULUI"

Editura FUNDAŢIA ANASTASIA (seria occidentală), 1994 (traducere de Mircea Ivănescu după originalul din limba franceză: Denis de Rougemont – „La Part du Diable", Édition Gallimard, 1982)

Un tânăr autor primeşte, în decembrie 1941, sugestia lui Jacques Maritain (1882-1973) de a scrie o carte despre... diavol. Dialogul avea loc în America, la New York, unde filosoful francez se stabilise din 1993 şi unde convivul său de 35 de ani fusese nevoit să se exileze. „Provocarea" lui Jacques Maritain nu era întâmplătoare, ci se adresa unui intelectual care, debutând la 23 de ani cu ***Les méfaites de l'Instruction publique***, publicase câteva cărţi remarcabile: ***Le Paysan du Danube*** (1932); ***Politique de la Personne*** (1934); ***Penser avec les mains*** (1936); ***Journal d'un intellectuel en chômage*** (1937); ***Journal d'Allemagne*** (1938) şi se consacrase cu ***L'Amour et l'Occident*** (1939).

Sugestia a prins rădăcini, din moment ce, peste numai două luni, cel ce avea s-o materializeze scria în jurnalul său: *„La ora şapte am început să scriu. E ora zece şi am în faţa mea Introducerea şi trei capitole terminate. Mi-e foame, mi-e frig, sunt fericit şi alerg să mănânc ceva de 50 de cenţi la cafeneaua din colţ"* (18 febr. 1942). El cunoaşte o adevărată febră a scrisului: *„sunt prizonierul cărţii mele"* (22 febr. 1942), uitând şi de timp, şi de sine: *„Am lucrat toată noaptea şi pe mine emoţia mă face să adorm... Nu pot să ascult Bach fără să-mi fie ruşine că scriu"* (26 febr. 1942). Se izolează nu în mod deliberat, ci pentru că altfel nu poate: *„Constat că de patruzeci şi opt de ore nu am mai spus un cuvânt nimănui (...) Lucru nocturn. Dorm puţin dimineaţa sau după-amiaza"* (1 martie 1942). Contagiat de scris, autorul începe să jubileze relativ repede: *„Am dat la dactilografiat primele cincizeci de pagini"* (7 martie 1942). „Însănătoşirea" (în sensul dat de Blaga: *„o boală-nvinsă-i orice carte, frate !")* se presimte: *„Fericirea de a scrie şi de a mă simţi liber noaptea şi ziua"* (20 martie 1942). „Febra" încetează la 25 martie 1942: *„Am scris finis la ora şase dimineaţa (...) Idee bizară: dacă am terminat atât de repede cartea aceasta, a fost pentru că am încercat s-o iau repede".* Cartea se numeşte ***La Part du diable,*** a fost aşternută pe hârtie, într-o primă variantă (1942) în numai cinci săptămâni, iar autorul ei este **Denis de Rougemont** (1906-1985). O astfel de performanţă nu este, desigur, la îndemâna oricui, dacă luăm în considerare şi ecoul extraordinar pe care l-a avut în epocă şi după aceea. Surprinzător este că ea nu este nici prima şi nici ultima din cariera gânditorului elveţian (s-a născut lângă Neuchâtel, dintr-o familie de cărturari şi demnitari strămutaţi din Franche-Compté prin secolul al XIV-lea).

Partea diavolului este o recidivă: ***Iubirea şi Occidentul*** fusese, la rându-i, scrisă, tot într-o primă variantă, în patru luni (conform celor scrise de autor, la 21 iunie 1938, în Cuvântul înainte la prima ediţie). Tradusă imediat în engleză (1939), ***Iubirea şi Occidentul*** s-a dovedit un best-seller, din moment ce, şi peste ani, a stârnit entuziasmul unui mare scriitor şi editor, ca T.S. Eliot, care i-o retipăreşte, în 1956, într-o variantă revăzută. Prin urmare, miza lui Jacques Maritain pe Denis de Rougemont nu era deloc neîntemeiată.

Revenind la ***Iubirea şi Occidentul,*** ea a cunoscut ediţia „definitivă" în 1972 (cea care a fost tradusă şi în româneşte, Ed. Univers, 1987); îmbogăţită cu un „Post-scriptum provizoriu şi ştiinţific polemic" (a se remarca paradoxul formulării!), ediţia din 1972 reprezintă, pentru autor, *„cartea de care nu mă voi despărţi niciodată" (apud.* Virgil Cândea, *Introducere* la versiunea românească). Ceea ce fusese considerat, de lumea întreagă, timp de trei decenii, o capodoperă, se vădeşte a fi, pentru cel care a scris-o, o carte perfectibilă (alt paradox: capodoperă imperfectă!). Ce-i drept (cf. Virgil Cândea), ***Iubirea şi Occidentul*** a stârnit nu numai elogii, ci şi obiecţii (Michel Cazenave şi Jacques Bennet), de care Denis de Rougemont a ţinut seama, fie şi numai pentru a le dezamorsa. Priza la idei şi febrilitatea redactării nu puteau să nu fie elogiate. Saint-John Perse, autorul celebrei ***Anabasis*** (la origine: expediţia lui Alexandru cel Mare în Asia) îl considera *„una din personalităţile cele mai marcante, mai surprinzătoare şi mai împlinite din generaţia lui literară".* Deţinea „arta formulării" (Paul Valéry), iubea *„parabola şi simbolul, căuta necontenit înţelesurile originare, exacte"* (Virgil Cândea). Poseda *„preocuparea de a (se) limita la esenţial"* (textul din 21 iunie 1938).

Adept al lui Kierkegaard şi prieten cu Emmanuel Mounier *(Introduction aux existentialismes),* Denis de Rougemont studiase la Neuchâtel, Viena şi Geneva. Îşi susţinuse licenţa în Litere, cu probe la franceză, latină, germană, istorie, psihologie şi filozofie. După ce va denunţa invazia nazistă în Franţa, va fi condamnat (ca ofiţer în Statul Major al armatei elveţiene) la 15 zile de închisoare. Devenit incomod într-o ţară care era neutră, de Rougemont este trimis într-o misiune de conferenţiar în SUA, unde va fi şi lector la Universitatea franceză, în exil, şi redactor la „Vocea Americii". Va rămâne peste Ocean şapte ani, timp în care va mai scrie: ***Les Personnes du drame*** (1944), ***Lettres sur la Bombe atomique*** (1946), ***Journal des Deux Mondes*** (1947). Acestea, ca şi cărţile de după întoarcerea în Europa, vor valida, şi ele, intenţia lui Jacques Maritain. ***L'Europe en jeu*** (1948), ***L'Aventure Occidentale de l'homme*** (1957), ***Vingt-huit siécle d'Europe*** (1961), ***Les chances de l'Europe*** (1962), ***Lettre ouverte aux Européens*** (1970), ***L 'avenir est notre affaire*** (1977) fac dovada aceleiaşi infatigabile plăceri de a scrie; o

continuare în pag. 4

continuare din pag. 3

plăcere care nu l-a părăsit toată viaţa. Motivaţia acestui stil inflamant trebuie căutată în Prefaţa, deja citată, din 1938: *„Am profitat pe cât posibil de lucrările recunoscute clasice şi de alte câteva (...) În lipsa unei cunoaşteri atotcuprinzătoare pentru a cărei dobândire ţi-ar trebui mai multe vieţi, m-am mulţumit să caut ici şi colo confirmări convenabile unor păreri pur intuitive”.* Handicapul documentaţiei incomplete (nu şi insuficiente) poate fi transformat în *atu* de spiritul riguros speculativ. Cartea este epifania spiritului creator, singura oglindă în care se reflectă acesta.

Numindu-şi lucrarea cu o formulă dragă autorilor medievali târzii (pentru care ceea ce nu se pretindea doct nu era luat în seamă; toţi - teologi, filosofi, astrologi, chiromanţi etc. - au scris „tratate”, iar nu... eseuri), Denis de Rougemont arată şi de ce *„acest mic tratat”* (166 pagini) nu-şi propune să epuizeze problema existenţei diavolului: cartea nu a fost scrisă pentru a înspăimânta o lume şi aşa agresată de tot felul de angoase, ci pentru a descrie *„lucrarea diavolului în vremea prezentului nostru, în faţa noastră şi prin noi, ca fiind Marele Trucaj”.* ***Partea diavolului*** este *„o încercare de a tălmăci anumite neajunsuri ale vremii noastre, raportându-le la acţiunea singurei fiinţe care se bucură de faptul că ele există”.*

Cartea lui de Rougemont are, într-adevăr, o structură de tratat (fie el şi în rezumat): 5 secţiuni şi 66 de capitole (teme), fiecăruia revenindu-i, în medie, 2,5 pagini; cum, însă, nu toate temele sunt egale în importanţă, unele fiind simple enunţuri, dizertaţia merge de la câteva rânduri până la câteva pagini.

Pentru de Rougemont, diavolul este „Marele Scamator”, „Marele Iluzionist”, iar scena pe care se produce este Istoria (Lumea), Viaţa (Morala). Gânditorul helvet înregistrează două mari scamatorii, sub semnul cărora ar trăi omenirea de vreo sută şi cinci-zeci de ani încoace. Prima scamatorie o „decupează” dintr-un text al lui Baudelaire, şi el preocupat de prezenţa şi formele de manifestare a maleficului: *„Cea mai frumoasă şiretenie a diavolului constă în a ne convinge că el nu există”.* Într-un spaţiu raţionalist prin excelenţă, cum este Occidentul, după atâtea şi atâtea descoperiri ştiinţifice care au îndepărtat în bună parte obscurantismul, într-o lume care a decretat că „Dumnezeu a murit” (deci, nu mai avem de ce să ne temem de Diavol, pentru că el a existat atâta timp cât a existat Dumnezeu), într-un astfel de univers antropocentric, în care individul este propriul său stăpân, tocmai pe o astfel de scenă se produce prima scamatorie. Numai că Marele Duşman n-a murit, ci numai s-a deghizat; el nu mai cere deschis sufletul, ci încrederea, satisfăcând pentru aceasta, nişte vanităţi: aur, mărire, amor; el oferă, pentru a o elimina, pentru fiecare îndoială - o certitudine; plăteşte cu monezi intens poleite, dar calpe; şi-ţi cere să nu te fereşti de ispite, ci să le dai curs din moment ce eşti propriul tău stăpân! Înger căzut, Diavolul este *„prinţul acestei lumi”* fiindcă trăieşte printre oameni şi în oameni, iar nu în înaltul cerului. Egolatria, afirmă în subsidiar de Rougemont, este boala prin care Diavolul cucereşte lumea; o boală pe care nu numai că nu vrea să o vindece, ba chiar o întreţine... diabolic.

Împinsă până la paroxism într-o fiinţă în al cărei întreg neam a fost contaminat, egolatria aceasta duce la cea de-a doua scamatorie. Iat-o formulată de Denis de Rougemont însuşi: *„Şi astfel, cu începere din 1933, diavolul ne-a făcut să credem că el era pur şi simplu dl. Adolf Hitler, şi uneori altcineva”.* Atrocităţile hitlerismului au făcut ca führerul să fie numit Antihrist, adică o încarnare a Satanei. Diavolul în cămaşă brună a fost un fenomen de masă; un delir torţionar colectiv. Identificându-l pe Hitler cu Satana, lumea a răsuflat uşurată în 1945, când el s-a sinucis. Nu e deloc aşa, fiindcă asemenea specimene au mai fost şi, probabil, vor mai fi. Întrebarea pe care o avansează de Rougemont (şi pe care şi-o poate pune orice om normal) este: cui i se datorează apariţia şi ascensiunea lui pe scara istoriei? Unei formidabile voinţe proprii de a conduce, sau (şi) unei dulci inconştiente a contemporanilor? În absenţa unui răspuns raţionalist, de Rougemont conchide că şi aici *„şi-a băgat dracul coada”.* Cum că Diavolul este *„director de inconştienţă”.* De unde, apelul la luciditate şi realism, chiar dacă trebuie admisă, *ab initio,* inepuizabila putere de metamorfozare a celui care întrupează Spiritul Răului; şi chiar dacă momentul separării apelor de uscat, al binelui de rău, al erorii de adevăr este aleatoriu şi, prin asta, greu de perceput, fiindcă nu există o regulă; dar, oare, există cu adevărat o regulă în acest domeniu? Se pare că nu, continuă de Rougemont, din moment ce diavolul proliferează şi în sistemele cu adevărat democratice (fiindcă, în paranteză fie spus, toate se pretind şi se declară democratice). *„Adversarul este totdeauna în noi înşine”* (p. 69). Dacă e aşa, atunci cu toţii suntem vinovaţi de existenţa Diavolului. Unele credinţe religioase chiar afirmă o culpabilitate colectivă, nu numai locală, naţională ori continentală, ci planetară. Neamul omenesc, se spune, este un neam de vinovaţi, fie şi numai prin prisma păcatului originar; păcat care se află, totuşi, la originea cunoaşterii umane. *„Libertatea înseamnă dreptul de a nu asculta”* (p. 78) şi, deci, de a te opune. Libertatea, mai observă, tot la modul paradoxal, de Rougemont, este, în acelaşi timp, un risc; dar nu unul oarecare, ci unul care *„trebuie asumat cu fiecare clipă”* (p. 79). Altfel, micii demoni - substituţi ai Marelui Scamator - îşi fac de cap: cei ai poliţiei, siguranţei, neînsemnătăţii, popularităţii. De aici, un alt paradox: democraţia *„nu este, ca şi sănătatea, decât o utopie”* (p. 91), iar ceea ce este îndeobşte considerat opusul ei - totalitarismul - nu este, în fond, altceva, decât *„forma de jos a democraţiei”.* Prin gura unuia sau altuia, care alternează difuzarea ştirilor reale cu cele false, Diavolul e asemuit coloanei a V-a a lui Hitler. În plus, mai avertizează de Rougemont, cel care descoperă şi dezvăluie ascunzătoarea Diavolului riscă să devină el însuşi ascunzătoare: exact ca în celebrele tratate medievale despre exorcizări: diavolul din posedat trece în cel care l-a alungat de acolo; dacă nu în corp, atunci în fotoliul său.

Florin Măceşanu - *Parodie Dali*

Florin AGAFIȚEI

INEDIT

PROFILUL SAVANTULUI FLORIN DELEANU
- profesor universitar la Tokyo, Japonia*

În anul 1959, pe data de 9 decembrie, se naşte **Florin Deleanu**, unul din cei mai titrați orientalişti români contemporani, a cărui specializare în domeniul indianisticii s-a accentuat după 1991.

Studiile şi le-a făcut în România. Înaintea plecării din țară a lucrat ca translator IIRUC, *Întreprinderea de Instalații şi Reparații de Utilaj de Calculatoare*, apoi din 1988 a fost profesor de engleză la *Miyazawa Gakuen High School* (**Yokohama, Japonia**) până în 1994. *Între 1990-1992 predă limba engleză la Yokohama International College For Social Welfare*, apoi la **Facultatea de Litere instituției Waseda University (Tokyo)**, între 1994-1995.

Urmează o perioadă intensă a activității profesionale, când Florin Deleanu ocupă, pe rând, posturi importante, ca profesor de engleză şi filosofie - 1994-2001: la **Kansai Medical University (Osaka, Japonia)**.

Între anii 2001-2003 susține cursuri de buddhism la *International College for Postgraduate Buddhist Studies;* din 2003 este profesor universitar, iar din 2009 directorul *Institutului Internațional pentru Studii Buddhiste, afiliat cu acelaşi International College for Postgraduate Buddhist Studies*. Aproape în paralel, a deținut calitatea de *visiting professor* al *Universității Hamburg, Institututul de Studii Asiatice şi Africane*. În 2007 i se oferă la Oxford primul post de *full professor of Buddhist Studies* din istoria universității Oxford; numele oficial al poziției este *„Numata Chair of Buddhist Studies”,* refuzat de Florin Deleanu din motive personale. Îşi continuă activitatea în cadrul departamentului de *Arte şi Litere al Universității Meiji* (între 2007-2010 a fost part-time lecturer), iar din 2010 în martie, renunță la aceasta; din 2008 este conferențiar al *Universității din Tokyo* (între 2008-2010), acelaşi departament, specialist în studierea buddhismului la *Facultatea de Litere, Catedra de Indianistică şi Studii Buddhiste*. Din 2009, devine *part-time lecturer la Universitatea Tokyo,* singura universitate unde mai continuă să predea, în prezent, în afară de *International College for Postgraduate Buddhist Studies.*

Tot în 2009 devine director al *Institutului Internațional pentru Studii Buddhiste.*

Este membru al instituțiilor: ***International Association of Buddhist Studies, Japanese Association of Indian and Buddhist Studies, Nippon Buddhist Research Association, Association of Buddhist Philosophy, Institute of Eastern Culture, Society of Oriental Philosophy of Waseda University***.

Aria specializărilor sale cuprinde: buddhismul indian - Yogacara, Abhidharma, buddhismul timpuriu, literatura Prajnaparamita, buddhismul chinez, meditația în buddhismul timpuriu chinez, secolele II şi VI, istoria canonului buddhist în Asia de Est şi Tibet, paleografia textelor buddhiste medievale din nordul Indiei, având studii de epistemologie a meditației şi științelor neurocognitive.

*****Notă:** Informațiile ne-au survenit ca urmare a schimburilor epistolare avute cu Florin Deleanu în cursul anilor 2009-2010, acelaşi savant care ne-a oferit detalii asupra activității şi preocupărilor personale privind aria cunoaşterii specifice Orientului Îndepărtat.

Repere din lista publicațiilor lui Florin Deleanu

1. The Sutra on the Entry into the Island (An English Translation of Bodhiruci's Chinese Version of the Laukavatarasutra) aflată în lucru pentru a fi editată de *BDK English Tripitaka Series, în 2012.*

2. *The Chapter on the Mundane Path (Laukikamarga) în Sravakabhumi*: *A Trilingual Edition (Sanskrit, Tibetan, Chinese), Annotated Translation, and Introductory Study*. Tokyo: The International Institute of Buddhist Studies, 2006.

3. *Studies on the Manuscript Tripitaka of the Kongo-ji and the Newly Found Buddhist Scriptures <co-autor>*, Tokyo: The International College for Postgraduate Buddhist Studies, 2004.

Articole

1. „*Spiritual Cultivation in Yogacara Buddhism*, publicat în *Yogacara-Vijnaptimatrata Thought,* volumul VII al Seriei *Mahayana Buddhism Series,* Publishing House (Japonia) (cca 50 pages).

2. „*Transmission and Creation: Ordinations for Nuns in Ancient and Early Medieval Japan. Journal of the International College for Advanced Buddhist Studies,* (2010, cca. 50 pag.).

3. „*Meditative Practices in the Bodhisattvabhűmi: Quest for and Liberation through the Thing-In-Itself*, în Ulrich Timme Kragh ed. *Yogacarabhumi and Yogacaras*. Harvard: Harvard University Press (2010 cca. 30 pag.).

4. „*Agnostic Meditations on Buddhist Meditation. Zygon: Journal of Religion and Science*. Vol. 45 (2010, cca. 30 pag.).

5. „*Sedi, Vidi, Vici: Whats, Hows and Whys in Buddhist Meditation*. În *N.H. Samtani Felicitation Volume*. Varanasi: Benares Hindu University (2010, cca. 60 pag.).

6. „*The Formation and Historical Background of the Úravakabhumi: Focusing on its School Affiliation*, *Thought and Religion of Asia,* 2007.

7. „Spiritual Cultivation and Awakening in the *Uravakabhumi*. *Transactions of the International Indology Conference,* Goa (India), 2007 (17 pag.).

8. „*The Manuscript Transmission of Xuanzang's Translation of the Uravakabhűmi in China and Japan*, Toshinori Ochiai, în *Comprehensive Studies on the Manuscript Tripitaka and Sacred Texts of the Kongo-ji Collection* - Tokyo: The International College for Postgraduate Buddhist Studies (2007).

9. „On the Newly Discovered Kongo-ji Text of the *Anban shou yi jing trades”*, în *Tohogaku no shin-shiten* - (*New Perspectives in Eastern Studies*), editat de Fukui Fumimasa-Bunga. Tokyo: Goyo shobo (2003).

10. „The Newly Found Text of the *Anban shou yi jing*, *Journal of the International College for Advanced Buddhist Studies* - (2003).

11. „Some Remarks on the Textual History of the *Uravakabhumi*, *Journal of the International College for Advanced Buddhist Studies* (2002).

12. „Mindfulness of Breathing in the *Abhidharmakouabhaşya*', *The Journal of the Department of Liberal Arts of Kansai Medical University* (2001).

13. „Buddhist Ethology”, în Canon Pali: “*Between Symbol and Observation, The Eastern Buddhist* (Serie nouă) (2000).

continuare în pag. 6

continuare din pag. 5

14. *„A Preliminary Study on Meditation and the Beginnings of Mahayana Buddhism*, *Annual Report of the International Research Institute for Advanced Buddhology,* (2000).

15. „Recent Trends in Japanese Studies on Premodern (Song to Qing Dynasties) Buddhism in China, *The Journal of the Department of Liberal Arts of Kansai Medical University* (1998).

16. „Participating in the International Workshop on The Works of An Shigao - 1996, Leiden, *Eastern Studies,* (1997).

17. „A Preliminary Study of An Shigao's, Translation of the *Yogâcârabhűmi*, *The Journal of the Department of Liberal Arts of Kansai Medical University* - (1997).

18. „The 34th International Congress of Asian and North African Studies - *Thought and Religion of Asia* - (1994).

19. „Uravakayana Yoga Practices and Mahayana Buddhism, *Bulletin of the Graduate Division of Literature of Waseda University*, (1993).

20. „An Shigao and the History of the *Anban shouyi jing'*, *Asian Culture and Thought,* (1993).

21. „Mindfulness of Breathing in the *Dhyana Sutras*, *Transactions of the International Conference of Orientalists in Japan,* (1992), de asemenea publicat şi în Chieh-hsien Ch'en, ed. *Proceedings of the 35th Permanent International Altaisitic Conference, 1992, Taipei.*

22. „On the Compilation Process of the Present Text of the *Anban shouyi jing*, *Thought and Religion of Asia* - (1992).

23. „Oriental Studies in Romania: A Brief Introduction - *Eastern Studies* (1991).

24. „O perspectivă semiotică asupra progresului în artă („A Semiotic Perspective on Progress in Art), *Revista de filosofie (Journal of Philosophy)*, Romanian Academy, (1985).

25. „Filosofia limbii în China antică („Language Philosophy in Ancient China), *Studii şi cercetări lingvistice (Linguistic Studies and Research)*, Romanian Academy, în Vol.35 -36 (1984).

„Ethologia buddhistă în canonul pali; între simbol şi observație"

Prin bunăvoința lui Florin Deleanu am intrat în posesia studiilor, articolelor, cercetărilor realizate şi publicate de acesta în periodicele aparținând universităților de referință din Japonia, dar nu numai.

Din multitudinea articolelor, foarte bogate în surse şi referințe bibliografice - în majoritate, necunoscute istoriografiei de profil din România - am selectat studiul *„Buddhist Ethology in Canon Pali*: *Between Symbol and Observation"*, **The Eastern Buddhist vol.XXXII, nr.2 (Serie nouă), (2000)** spre a prezenta, pe scurt, în paginile revistei de față, una din numeroasele preocupări ale celui care, între altele, este un bun cunoscător a douăzeci şi şapte de limbi străine, între ele regăsindu-se chineza, sanskrita, japoneza, engleza, germana, franceza etc.

Cuprins între paginile 79 şi 128 ale publicației citate, **The Eastern Buddhist vol.XXXII, nr.2 (Serie nouă)**, studiul abordează - după cum arată şi titlul - ethologia buddhistă, cercetând relația om-animal. Unul dintre punctele de plecare ale demersului ştiințific îl constituie ***Jataka***, povestiri ce relatează despre viețile pământeşti ale lui Buddha. Scrierea e redactată în pali şi aparține canonului buddhismului Hinayana.

Florin Deleanu este preocupat - când se raportează la Jataka - de modul în care sunt privite şi înțelese animalele, de raportul lor cu oamenii, având grijă să pornească întotdeauna direct de la text, de la sursa originară şi originală pentru a putea formula un punct de vedere personal.

Neîndoios, în comparație cu omul, animalele sunt receptate ca fiind într-o poziție inferioară, deoarece sunt incapabile a-şi asigura libertatea interioară.

Ce este interesant în studiul amintit, ține de o anumită mentalitate ecologică prezentă la călugării buddhişti, fapt observabil, de pildă, în Vinaya (II-162-2) prin care li se interzice fețelor monahale să poarte sandale decorate cu piele de tigru, leu, panteră, capră neagră, veveriță etc. Interdicția aduce cu sine protejarea vieții animalelor respective, speciilor din care fac parte.

Florin Deleanu descoperă - în alte pasaje - informații şi precizări ce nu sunt de folos doar savanților care se ocupă cu studiul buddhismului, ci şi biologilor, de pildă. Nu intrăm în amănunte.

O contribuție aparte a savantului vizează simbolul dezvoltat - în textele pali - de animale, în raport cu firea umană; faptul nu e tocmai facil, căci exprimarea anticilor, adeseori devine incomodă, obligând autorul studiului să apeleze la ***Abhidhanappadipika***, care oferă sinonimele suficiente şi necesare surmontării situațiilor incomode. De exemplu, pentru elefantul indian se întrebuințează, în pali, următoarele denumiri: ***kunjara, naga, matanga, hatthi-naga, gaja***; tocmai de aceea fiecare expresie trebuie să fie contextualizată şi atent tradusă.

Elefantul liniştit poate simboliza pe omul care-şi controlează pasiunile, simțurile, la fel de bine cum îl poate imagina pe cel a cărui minte nu se poate controla, focaliza, concentra asupra unei idei, dacă vorbim despre elefantul furios, agitat. Tot elefantul este cel care simbolizează solitudinea. Din punct de vedere ethologic, imaginea unui elefant ce simbolizează omul în concentrare, nu va avea nici o valoare dacă nu se oferă şi contraexemplul elefantului furios, agitat, distrugător, ce simbolizează mintea agitată.

În alt loc, Florin Deleanu discută despre dezbaterea savanților în jurul termenului ce defineşte căprioara, pentru a prezenta, apoi, felul în care este receptată de buddhişti imaginea ei, în mod simbolic; astfel, delicatețea căprioarei ar fi asociată - în plan uman - caracterului ascetului. Descriind propriile practici ascetice dinaintea trezirii, Buddha însuşi afirma că el însuşi evita prezența umană, *„precum căprioara în pădure... Când simțea prezența omului, trecea dintr-o dumbravă în alta, dintr-un tufiş în altul, dintr-o vale în alta, de la un deal la altul*", **(MN I 79).**

Multe alte imagini sunt întrebuințate, căprioara aflându-se la mijloc, dar poate cea mai sugestivă este aceea conform căreia bârfele lumii au acelaşi efect devastator asupra spiritului uman, pe care îl manifestă vântul prin pădure când adie speriind gingaşa vietate.

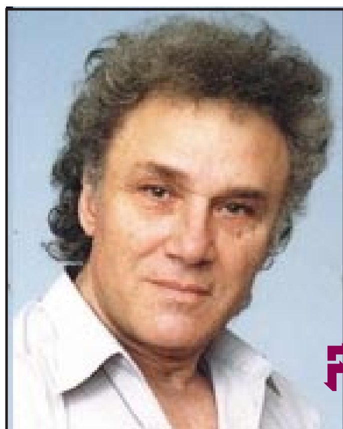
Maimuța, la rândul ei, cu diferite denumiri în canon - **kapi, makkata, sâkhâmiga** - reprezintă în ethologia buddhică simbolul minții agitate; *„mintea inconstantă este aidoma maimuței*", citează Florin Deleanu, la pagina 103 a studiului; cu alte cuvinte *„cittam calam makkatasannibham*".

În plan uman, cei retraşi sau brahmanii care trec de la o doctrină ori de la o învățătură la alta sunt asemănați maimuțelor care sar din creangă în creangă.

Simbolul leului şi al şacalului - în contrast - fac în continuare subiectul comentariilor savantului, descoperindu-se trăsături transferabile facil firii umane.

Către finalul demersului propriu, Florin Deleanu se întreabă ce reprezintă azi şi ce înțeles are starea de animalitate pentru călugării buddhişti. Iar răspunsul este, înainte de toate, în acord cu antica viziune, o decăzută formă a reîncarnării. Faptul nu presupune însă, o desconsiderare a animalelor ci, dimpotrivă, o grijă aparte, atenție şi compasiune față de acestea.

Relevând aspecte ale canonului pali cu privire la relația om-animal, Florin Deleanu îmbogăţeşte comentariile prin viziunea ataşat-modernă a omului contemporan, care trece prin filtrul personal conținutul gândirii buddhiste, oferind noi înțelesuri scrierilor antice avute în vedere.

JANET NICĂ ÎN DIALOG CU FLORENTIN SMARANDACHE

Janet Nică: Vă saluuut cu interes dezinteresat
BUZZ!!!
Florentin Smarandache: mă interesează dezinteresul janetnica-ian.
Janet Nică: Dacă nu sunteţi pe fir, îmi ies din fire.
Janet Nică: fir-ai al naibii!
Florentin Smarandache: ce mai fac şi nu fac paradoxiştii doljeni?
Janet Nică: para doxiştii doljeni se cheamă juveţi.
Florentin Smarandache: unde este juvetele nostru acum?
Janet Nică: în apele lui.
Florentin Smarandache: eu sunt în zăpada mea.
Janet Nică: şi eu sunt tot în zăpada dumneavoastră.
Florentin Smarandache: okay. o să transpirăm împreună şi separat.
Janet Nică: pe aici toţi ţurţurii se fac sloiuri.
Florentin Smarandache: ţi-am văzut situl, dar nu ai pus şi cărţile.
Janet Nică: ba da, sunt puse 5 din 9.
Florentin Smarandache: atunci link-urile nu au mers pentru mine - nu mă cunosc!
Janet Nică: ziceţi cuţu-cuţu şi vă cunosc.
Florentin Smarandache: cuţu-cuţule!
Janet Nică: gata, gata, domnule.
Florentin Smarandache: fiindcă tot vorbim de domni, ce mai face domnul barbu?
Janet Nică: sau, susan, deschide-te.
Florentin Smarandache: în ce format le ai pe sit? făt frumox este şi ea?
Janet Nică: mai mult se face că face, iar ce-a făcut, desface.
Janet Nică: Nu ştiu în ce format, o să-l intreb pe Ovi al meu şi vă comunic. Normal, este si FĂT FRUMOX.
Florentin Smarandache: d-l Popa, cel mofluz, e prin canada la fiica...
Janet Nică: dar CEAŞCA DE LITERATURA aţi citit-o?
Florentin Smarandache: care?
Janet Nică: Domnul Barbu în Canada? Nu, e la Craiova.
Florentin Smarandache: Nu, D-l Popa (ce mi-e popa) aminamicul tău, e-n Canada.
Janet Nică: Aaaa, aşa da. Se canaduieşte .
Janet Nică: toţi care ies afară intră mai bine înăuntru.
Florentin Smarandache: esperamos.
Janet Nică: cu certitudine e ceva dubios.
Florentin Smarandache: eşti mai paradoxist ca mine!
Janet Nică: poate mai catolic decât Papa.
Janet Nică: şi mai diplomat decât mapa.
Florentin Smarandache: mai ortodox ca patriarhul.
Janet Nică: şi mai rege ca monarhul.
Florentin Smarandache: mai albastru decât verde.
Janet Nică: regăsire ce se pierde.
Florentin Smarandache: am murit.
Janet Nică: va urez din România să vă iubească bucuria!
Florentin Smarandache: acum, după moarte?
Janet Nică: de râs?
Florentin Smarandache: aha
Janet Nică: nu toţi se nasc spre a muri şi mor spre a se naşte?
Janet Nică: aţi intrat în CEAŞCA DE LITERATURĂ?
Florentin Smarandache: scrie şi piesuţe de teatru paradoxiste - precum acest „chat"
Janet Nică: să văd ce se încheagă.
Janet Nică: nu mi-aţi spus ce aţi făcut în Egipt...
Janet Nică: aţi mâncat fazanul fript?
Florentin Smarandache: nema
Janet Nică: nema nema, asta este teorema?
Florentin Smarandache: ce-ai zice de o carte „chat" comună? o finanţez eu de dragul marelui talent paradoxist al d-lui nică (fără frică) şi mari-nică
Janet Nică: cu ocazia acestui prilej, ar fi o mare bucurie
Florentin Smarandache: cartea o poţi scoate din aceste dialoguri.
Janet Nică: mai întâi să o dialogăm, apoi să o omologăm
Florentin Smarandache: şi omogenizăm.
Janet Nică: şi să o damigenizăm, de la damigeană
Florentin Smarandache: şi-o urciorizăm de la vadra de vin
Janet Nică: o vadrizăm,o vinizăm, o avizăm şi o divinizăm.
Florentin Smarandache: acum mă atacă şi mm-ul [=mircea monu-l)
Janet Nică: intraţi în tranşee şi atacaţi-l pe mai multe trasee.
Janet Nică: dacă vreţi, vă las, să nu fiţi în impas la fiecare pas.
Florentin Smarandache: sunt la pas la fiecare impas
Florentin Smarandache: am succes în eşecuri.
Janet Nică: să vă iubească norocul tot timpul mai în tot locul.
Janet Nică: vă las cu Monu Tutankamonu
Janet Nică: şi Fanfaronu
Janet Nică: să citiţi Decameronu
Florentin Smarandache: Matrahonu
Janet Nică: eu nu vă mai ţin isonu
Florentin Smarandache: şi citesc hexameronu
Janet Nică: să beţi cu biberonu
Janet Nică: cu conu Monu
Janet Nică: zdrahonu
Florentin Smarandache: baraonu
Janet Nică: de la NATO pân la ONU
Florentin Smarandache: tot românu' mi s-a monu
Janet Nică: că e tare astronomu şi merge ca metronomu
Janet Nică: Florentine,nu te mai reţin, sper să mai vorbim în viitorul cât mai proxim.
Florentin Smarandache: metronomu cu capac / şi la gură hap hap hap
Florentin Smarandache: ne vom întâlni în viitorul trecut.
Janet Nică: Te pup şi să te aresteze bucuria pentru multă vreme!
Florentin Smarandache: adios pe dos!
Janet Nică: Să înfloreşti, Florentine, ca un cireş de pe la mine
Florentin Smarandache: să janeteşti, janet, şi să nicaleşti ca niculescu
Florentin Smarandache: o să copiez tot chat-ul într-un fişier pe care-l păstrez pentru anti istoria literară
Janet Nică: să mă ţii la curent cu electricitatea verbului tău
Janet Nică: bravo, aşa să refaci, să refici, să refoci...
Janet Nică: te pup încă o dată de mai multe ori...

continuare din pag. 1

luată alternativ de dinamica dialogului dintre suferind şi o secvenţă dorită; rol preluat de „căpătâiul” personificat şi înzestrat cu virtutea înţelepciunii liniştitoare: “La căpătâiul bolnavului/ Doar căpătâiul-/ Şi-a ridicat capul de pe el/ Şi, de parcă, acum l-ar vedea/ Îl întreabă:/ -Ai venit şi tu să stai cu mine,/ Căpătâiule?/ -Da!/ Trebuie să fie cineva lângă tine/ În ceasurile astea,/ Fiindcă eşti tare bolnav./” (2.XI 1996).

Interpretată metafizic, simbolistica proiecţiilor temporale din primele două versuri “/La căpătâiul bolnavului/ Doar căpătâiul/” ne dezvăluie întru adevăr, capătul de drum al finitudinii, deodată fiind în act cu aura veghetoare; ceea ce mai generează în înţeles filosofic şi duala apropiere predestinată a des/fiinţării.

Deşi porneşte de la forţele senzoriale rezultate din Lumea sa eterică, “Puntea” imaginară, ca reper liminar cu acute armonii semantice, progresează rectiliniu dintr-un punct aprins spre transcendenţe escatologice. Semnificaţiile existente, emană iradiaţii care ne induc în magia durerii lingvistice: ”Mă balansez pe ceva foarte şubred/ Un fel de punte primejdioasă,/ Străbătută de spasmele/ Unui teribil vârtej;/ O punte între nimic şi nimic/ Pe care eu n-am cerut s-o trec./”

Cum observăm, “balansul” între ni/mic şi ni/mic - ca instabilitate de echilibru a eului, între finitudine şi infinitudine - “pe ceva foarte şubred” nu este lipsit de primejdia căderii, în viziune biblică. Balansul (vibraţia pendulatorie) ne relevă lucrul ispitei ce proliferează în contact cu singurătatea şi izolarea laică, o spaimă a fiinţei de nefiinţare, într-o finalitate adâncă, bine călăuzită în text de „coincidenţa” contrariilor „între nimic şi nimic”.

Dar “nimicul”, redat aici exoteric, nu este totuna cu predicţia haosului sau a abisului, trăită esoteric în subtilitatea sorresciană. Chiar dacă pare o utopie, el, poetul nivelurilor superioare, ştie că noţiunile exoterice de haos şi abis, neînţelese de lumea profană, sunt ascunderi hermetice, în spatele cărora se află o “uzină” misterioasă, genezică, universală, unde se petrec metamorfozele elementelor: “/Niciodată n-am făcut/Atâtea gesturi dezordonate,/ Semănând a rugă, ameninţare, disperare.../ Sunt azvârlit în cer/ Printre tunete/ Revin,/ Iar mă azvârle/ Niciodată n-am fost atât de speriat.”

Îmi probez temeinicia afirmaţiei cu un fragment revelator, extras din “Sfânta predică”, rostită de Hermes Trismegistus: “ 3.[…] Căci în Haos era un întuneric nesfârşit, Abis sau Adâncime fără fund, Apă şi un Spirit subtil inteligibil în Putere; şi a ţâşnit Lumina Sfântă, iar elementele s-au coagulat din Nisipul substanţei umede. 4. Şi toţi Zeii au văzut Natura plină de Seminţe.”

Studiind temeinic Cosmogonia, Max Heindel emite următoarea teză: “Haosul nu este o stare care a existat în trecut şi care acum a dispărut în întregime. El ne înconjoară chiar în acest moment. Vechile forme avându-şi pierdută utilitatea, se dizolvă, unele după altele, în Haosul care dă naştere în mod constant în schimb, la noi forme. Fără acest dublu proces nu ar putea să existe progres; munca evoluţiei ar înceta şi stagnarea care ar urma ar împiedica orice posibilitate de înaintare.

Este un adevăr de netăgăduit că ”cu cât murim mai des, cu atât trăim mai bine”. Goethe, poet iniţiat, a scris: “Cel care nu poate în mod constant să moară şi să renască la viaţă va fi mereu un oaspete trist pe acest pământ”. Şi Sfântul Pavel a spus: “Eu mor în fiecare zi”.

Pe alte imagini ale întinderii spaţiale, răsună o aspră poruncă din hăţişul de determinări: “-Dă-te jos de pe linia asta/ Închipuită,/ Nu înţelegi că totul s-a terminat?/ Sunt azvârlit, trântit, dat cu capul/ de pereţi/ Mă sprijin, mă agăţ/ Mă ridic./ - Nu ştiam că viaţa/ E o linie închipuită, zic./ Zmuciturile mă fac jucărie/ Pe scândura şubredă, între pământ şi cer./

Iată cum, la apusul târziului, ratio îşi asumă ultima participaţie la reiniţiere prin accedere pe as/ cuţitul perasului liniar. “Linia închipuită” rămâne totuşi în deasupra substanţei poetice, care precede sensul, un concept voit de uniformitate, un simbol oponent al spiralei din teoria atracţiei universale, o alt/fel de cale aleasă a microcosmosului uman în spre pluralitatea Lumiilor macrocosmice.

Potenţialitatea symptomei devastatoare din conştiinţa sa pare a se diminua, cel puţin fulgurant, în amestecul cu identicul inocenţei ce transpare prin rememorarea copilăriei: “Ce departe a rămas în urmă leagănul/ Din acelaşi lemn ca şi puntea/ În care mama, cântând şi plângând,/ Mă învăţa ritmul cosmic/ Pe care-l pierd acum:/ Nani! Nani!/” (2.XI 1996).

Prin alternarea timpilor în registrul litaniei, fiinţa din cuvânt, investeşte acum raynnoismul nucleului creativ cu empyriosul nuanţelor soteriologice, fiindcă retrăieşte esenţele ritmurilor cosmice.

Asocierea componentelor alegorice, exprimate gnomic de personalitatea sensibilă care valorizează, se desfăşoară în perspectivă umană dar este interconectată şi la procesele galactice dintre universuri.

Impulsionat de curenţi vitali, Marin Sorescu preferă Scientia occulta în această enigmatică şi rară construcţie vizionară.

Într-un alt episod dramatic, sufletul hiperconştient, care nu mai suportă impurităţile concretului, aspiră la realităţile indivizibile.

Primatul voinţei sale este eliberarea din experienţa existenţială revelatoare şi reîntoarcerea la aperionul originilor: “Opreşte!/ A răcnit sufletul,/ Opreşte să mă dau jos!/ Sunt sătul de-atâtea corvezi,/ De-atâtea determinări, obligaţii şi legi,/ Eu am fost făcut să fiu liber./ -Nu pot să mă opresc,/ I-a răspuns pământul (Pământul din mine), “Dă-te jos din mers,/ Dacă-ţi dă mâna/ Şi fă-o chiar acum,/ Când eu o vierz/ Spre scârbă şi tină./ Dă-te jos în cer,/ Prietene de-o viaţă,/ Te iau când revin.” (Opreşte!, 2.XI 1996).

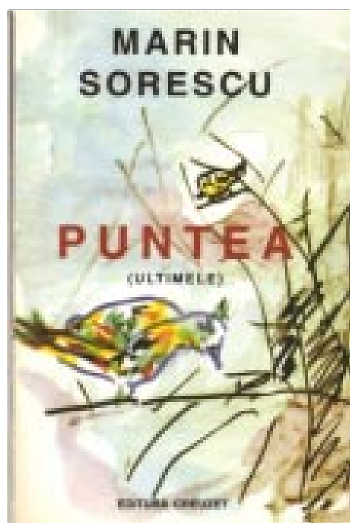
Credinţa în succesiunea rentrupărilor, guvernate de mişcările astrelor, o regăsim în predicţia vocativă “Te iau când revin”.

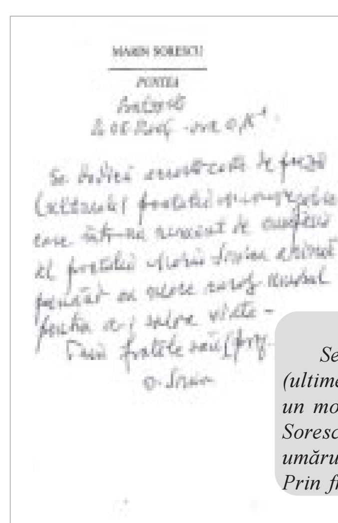
Stimulat spiritual de fluxul “Monadei divine” (Leibniz), poetul “ipostaziat”, oficiază un cod psiurgic prin titlul de referinţă “Doamne!” (Spitalul Chochin, Paris, 10.XI.1996) şi renunţă aparent la ecranul spaţial, pe care s-a materializat imagistic, într-o altă ordine vibratorie “puntea de lemn şubred”. Spun aparent, fiindcă linia vieţii eului în variaţiile sale poetice se continuă…

Aspiraţia esoterică, protognostică, cheamă la cunoaştere superioară atemporală şi impersonală.

Din dorinţa de revenire în embrionarul sufletelor este implorat Numele Sacralităţii Creatoare: “Doamne,/ Ia-mă de mână/ Şi hai să fugim în lume,/ Să ieşim puţin, la aer./ Poate schimbând curenţii,/ O să mă simt şi eu în larg./ Lângă Tine./”

Dar, până la visata Lume sublimă emanativă (Aziluth) “fuga” din Lumea factice (Asiah), va trebui să mai străbată în ani cosmic Lumea formativă (Yietsirah) şi Lumea creativă (Briah), potrivit Legii virtuţilor divine a Sephirothurilor kaballistice.

Bulzeşti, 02.05.2006, ora 00:15
Se dedică această carte de poezii (ultimele) poetului N.N.Negulescu, care într-un moment de cumpănă al poetului Marin Sorescu a riscat punând cu mare curaj umărul pentru a-i salva viaţa.
Prin fratele său prof. I. Sorescu.

continuare în numărul următor

Mariana ZAVATI GARDNER
(Anglia)

S-a născut la Bacău la 19/20 ianuarie 1952. Este fiica profesorului de chimie (gr. I), col. (r) Constantin Zavati şi a Iuliei Bucur Zavati, farmacist principal, fostă directoare la Oficiul Regional/ Judeţean Bacău. Din 1980 este căsătorită cu John Edward Gardner, şef de catedră la colegiu, Fellow of the Royal Geographical Society - au o fiică, studentă la University of London şi un fiu, student la colegiu.

Studiile le-a facut la Liceul Internat de Fete/ Colegiul Naţional Vasile Alecsandri. (1967-1971). În anii de liceu a făcut parte din colegiul redacţiei revistei liceului, "Orizont" şi a colaborat la cotidianul "Steagul Roşu" din Bacău.

A urmat studiile universitare la Universitatea A.I. Cuza Iaşi, facultatea de filologie, specialitatea engleză-franceză (1971-1975) echivalate în UK cu Master of Science in Philology double first class honours. În timpul studenţiei a făcut parte din colegiul redacţiei revistei Universităţii "Alma Mater/Dialog", condusă de acad. Al. Călinescu; a colaborat la "Cronica" şi la "Viaţa Politehnicii".

Între 1977-1978, a urmat cursuri la Universitatea din Bucureşti. În 1979, a fost numită prin examen public pe postul de asistent universitar la prof. univ. dr. Leon Levitchi, la Univ. Bacău.

În United Kingdom, a functionat ca lector la limba franceză cu jumătate de normă la Universitatea Populară, Comitatul Essex (1981-1986) şi profesoară titulară de liceu cu normă întreagă la latină, franceză. Din 1987, a funcţionat ca profesoară titulară de liceu la franceză, germană, italiană şi spaniolă în Comitatul Norfolk.

A urmat cursuri postuniversitare la *Essex Institute of Higher Education* UK (1982, 1983, 1986), *Leeds University Post Graduate Certificate in Education* UK (1986-1987), *Goethe Institut Rosenheim* Germania (1991), *L'école Normale Supérieure Auxerre* Franta (1991), *Regent's College London* UK (1992), *Open University Creative Writing Course* Milton Keynes UK (2006) şi *Open University Adanced Creative Writing Course* Milton Keynes UK (2008-2009) - Diploma in Literature and Creative Writing.

A fost invitată la conferinţe şi ateliere literare: New Writing Partnership: Ventures 2004, 2005, 2006 Norwich, University of East Anglia Norwich: Experiment in Literature - New Writing Worlds 2006, Norwich College of Art and Design: Open Poetry Readings 2005, 2006.

POEZII DIN JURNALUL JULIEI MAY

Diamante

Un poate dormi
Regina Mlaştinilor
În rochia ei din diamante

Pluteşte peste
Labirint de canale
La vâsle ridică
La vâsle coboară

Ploaia din diamante
O ţine de veghe

Fulgere sapă adânc
În piatra cioplită
Cu fiare din basme
Care alunecă
Care pândesc prada
Care zboară
Peste ape din diamante

Noroi în laguna

Înăuntrul palatelor
Totu-i de vânzare
Coliere din diamante
Inele din diamante
Brţări din diamante
Statui din marmură de Carrara
Tablouri în ulei
De maeştri răposaţi

În pieţe
Cărţi de joc alb cu negru
Măşti de carnaval
La flux
La reflux
Arcade din şisturi
Ape în plumb topit
Ploaie din diamante

Şlepuri poleite pe putrede ape
Stindarde zăpăcite-n furtună
Poduri intrecându-se peste canale
Stradele înguste pavate în piatră
Diamante extrase-n noroi.

Tăcere

În jur de bolovani şedeau
umbre lucind în ocru
suspendate între două lumi
în cursa himerei
atomi ai foamei

muiaţi în râs invizibil
pământ ars, tufişuri sterpe şi bete
cenuşa oarbă a zilei precise
erau sudaţi împreună
sub cerul asurzit

focul picura biciuit
culori se-amestecau
în bucle verticale
praful îşi făcea casa-n ochi
se contura nisipul în gură

cei de acolo pluteau
pe labirintul tăcerii
cascadori ai himerei
canicula era bolnavă de foame
atomii se luau la trântă în aer

Fiinţa lunară

nu te căţăra-n pin
fiinţă lunară
aici nu ai o scară

nu stivui lemne la rădăcină
fiinţă lunară
nu ai coş din nuiele

nu da foc la ramuri
fiinţă lunară
aerul le dogoreşte

nu arde pinul
fiinţă lunară
acum se prăbuşeşte

Departe la şes

Albina zboară spre copaci
Vânătorii o urmăresc
până albă între aripi

Femeia Soare se intrevede la şes

Vânători urmează gemetele râului
Femei caută rădăcini de nufăr
şi lemn de foc să ducă acasă

Femeia Soare se întrevede la şes

Femei înnoată cu crocodili
Pe malul uscat al râului
cu ape criptice subterane

Femeia Soare se întrevede la şes

La gură cu apa uscată
Meandre de lacrimi
Suliţe şi vânători tatuaţi

Femeia Soare se întrevede la şes

Alaiuri bat ritm în noroiul uscat
În mână, topoare de luptă din lemn
În copac, albine şi miere

Femeia Soare se întrevede la şes

Şopârla cu limba vineţie

Purta un băţ să-şi iscodească focul
în drum de doruri
în lume de năluci

purta praf sub pleoape
forme din nisip în gură
flămândă, tânjea după pradă

şopârla cu limba vineţie
îşi alină odraslele -
vedea canguri conturaţi în praf

atomii băţului de iscodit focul
se făceau ploaie în râs invizibil
peste ierburi şi tufişuri uscate

şopârla cu limba vineţie
apucată, izbi atomii
cu băţul de iscodit focul

odraslele ei se luptară cu aerul
prinse în capcana himerei
atomi încleştaţi de foame

SCRIITORUL N.N. NEGULESCU ÎN DIALOG CU ACADEMICIANUL CONSTANTIN BĂLĂCEANU-STOLNICI

N.N. Negulescu: Dragă domnule academician Constantin Bălăceanu-Stolnici, dorim să înţelegem viziunea domniei voastre despre sfera cercetării ştiinţifice. Ce condiţii ar trebui oferite în sprijinul personalităţilor creative?

C. Bălăceanu-Stolnici: Cercetarea ştiinţifică este pe cale să devie extrem de dificilă şi de complexă şi mai ales foarte costisitoare. De asemenea, cu excepţia unor domenii ca cel de exemplu al matematicii, apare clar că cercetarea trebuie să fie de echipă şi numai poate fi strict individuală. De asemenea, numărul informaţiilor existente este copleşitor, aşa că memoria umană începe să fie depăşită. Rolul personalităţilor este destul de dificil. Trebuie însă să se schimbe radical modul de selecţie şi de promovare care să se bazeze exclusiv pe merite. Apoi, trebuie o susţinere logistică adecvată şi crearea unor condiţii de remunerare care să asigure cercetătorilor o bună calitate a vieţii.

N.N.N.: Prin bogăţia de conţinut, opera d-voastră este de proporţii enciclopedice. Aş vrea să ne oprim puţin în patrimoniul de idei. Definiţi intensitatea spiritului de sinteză.

C.B.-S.: Destinul a vrut ca să parcurg mai multe domenii de cercetare, neurofiziologie, neurologie clinică, cibernetică, geriatrie şi antropologie. Toate însă, au fost centrate pe om şi în mod special pe activitatea sa neuropsihologică, analizată la toate nivelele structurale şi funcţionale, în condiţii normale şi patologice, ţinând seama de aspectele evolutive şi de diversităţile tipologice. Desigur că, cea mai bună formă de a exprima firul ei conducător a fost vechiul adagiu al lui Parmenide:"anthropos, panton metron"(omul este măsura tuturor lucrurilor).

N.N.N.: Caut o detectare a nivelurilor de certitudine logică în titlul "Prăbuşire a intelectului" din tratatul "Structura liricii moderne", scris de Hugo Friedrich (Editura Pentru Literatura Universală, Bucureşti, 1969). Prin substanţa termenilor folosiţi s-a fondat o teorie solidă?

C.B.-S.: Logica este instrumentul principal al gândirii cognitive umane şi stă la baza întregii cercetări ştiinţifice mai ales în forma ei aristoteliană. Tot edificiul cunoaşterii umane se reazemă pe credinţa că logica este infailibilă. Existenţa antinomiilor ca şi alte elemente au generat un oarecare pesimism care introduce (mai ales şcoala lui Carnap) o oarecare îndoială asupra fiabilităţii sale desăvârşite. De asemenea, structura probabilistă a lumii,existenţa determinismului haotic, precum şi aceea a algebrelor (şi logicilor) vagi) fuzzy) conferă cunoaşterii umane un anumit grad de aproximare şi unele limite.

N.N.N.: Din capitolul "Marile probleme" - vol. I al "Istoriei filosofiei" - lucrare coordonată de Jacqueline Russ (Editura Univers Enciclopedic, Bucureşti, 2000) citez: "Gândirea filosofică, în căutarea raţiunii de a fi a lucrurilor, formulează chestiunea originii şi a cauzei tuturor lucrurilor în forma lui arche, termen căruia Aristotel îi va da mai târziu sensul special de principiu: principiul este atât ceea ce este prim, punctul de plecare sau materia prima, cât si elementul fondator al explicaţiei cauzale". Aveţi o teză personală? O antiteză?

C.B.-S.: Originea tuturor lucrurilor, cosmogonia ca şi raţiunea existenţei Universului sunt realităţi prea complicate pentru posibilităţile actuale ale cunoaşterii umane, care nu oferă decât modele provizorii, ce se modifică odată cu fiecare nouă descoperire (mai ales cele din domeniul cosmologiei şi al structurii cuantice a materiei). Este greu de formulat o teorie certă şi, după mine, singura valabilă astăzi (până când??) este cea a Big-bangului cu modificările aduse recent. Dacă părăsim gândirea ştiinţifică şi adoptăm pe cea magică, lucrurile devin în aparenţă mai inteligibile dar necesită adoptarea ipotezei existenţei transcendentului şi a proceselor denumite supranaturale.

N.N.N.: Editura Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1997-2000, a dat curs unui sens modern la două dicţionare: "Dicţionar de Psihanaliză" - sub direcţia lui Roland Chemama şi "Dicţionar de Psihologie" sub îndrumarea lui Norbert Sillamy. Ce aţi remarcat la o examinare atentă? Vorbea odată Aristotel despre "o gândire a gândirii"…

C.B.-S.: Nu am consultat aceste dicţionare, dar este evident că a gândi despre gândire nu este o noutate şi oricum este mult mai veche decât tezele lui Aristotel.

N.N.N.: Interpretaţi-ne pe scurt pitagoreismul. Cu adevărat, sfera muzicii a fost atinsă printr-o speculaţie pitagoreică?

C.B.-S.: Pitagoreismul nu este o doctrină ştiinţifică ci una filosoficoreligioasă în care elementele gândirii magice sunt prezente pretutindeni, chiar când interpretează date experimentale ca cele legate de vibraţia coardelor lirei greceşti. S-a şi spus că Pitagora continuă gândirea vechilor şamani ai Greciei iraţionale. Contribuţia lui Pitagora în muzică este pur teoretică şi nu a avut ca preocupare muzica artistică ci, doar structura sunetelor şi modul cum ele se combina armonic sau melodic.

N.N.N.: "Temelia fundamentală a tuturor fenomenelor din lume este, pentru Schopenhauer, voinţa. Este o năzuinţă veşnică şi oarbă de a exista. Ea nu conţine raţiune. În timp ce Hegel considera raţiunea conştientă de sine, spiritul ca temelie a lumii, iar în raţiunea umană vedea numai o realizare individuală a raţiunii generale a lumii, Shopenhauer admite raţiunea numai ca produs al creierului, ca o băşică de săpun, care se naşte la urmă de tot, după ce năzuinţa întunecată, iraţională, voinţa a creat tot restul" (Enigmele filosofiei, Rudolf Steiner, Editura Triada, Cluj-Napoca, 2004). Daţi-ne o stare de echilibru.

C.B.-S.: Eu nu m-am preocupat foarte mult cu realizarea unei corespondenţe între modelele filosofice şi cele oferite de ştiinţele zise exacte. Lumea accesibilă metodelor de cercetare ale ştiinţei este evident lumea materială a fizicienilor, biologilor, psihologilor etc. în care, termeni ca voinţă sau raţiune nu îşi găsesc locul. Cred că cea mai grea problemă a cunoaşterii este să stabilească locul conştiinţei (sau conştienţei) în structura Universului. Nu avem nici un indiciu ştiinţific valabil care să ne explice emergenţa conştiinţei din evenimentele ce au loc la nivelul creierului. În

continuare în pag. 11

Alina CHEŞCĂ

Drumul memoriei

După-amiaza ruptă din pânza copilăriei
o pisică dormind în grădina înecată de iarbă
o rază cade peste mirosul molcom de copilărie
SE ADUNĂ ANII ÎNTINERIND ÎN AMINTIRI
ca o poezie rezemată de fruntea ploilor

timpul îmi deschide poarta libertăţii
poveştile sună din goarne
vestind întoarcerea timpurilor albastre
amintirile ies din adăposturi
prin spărturile anilor coboară umbrele
celor ce se preumblă prin cărările de dincolo
cu rucsacul plin de flori
mai urc un munte
cu tinereţea prinsă la cingătoare
şi sângele trecând din lume în mine
animal de pădure mirosind a răşină
însetat de răsărituri şi de aerul pământului

DRUMURILE NE ÎNTORC MEREU
SPRE ACELEAŞI CÂMPII NEPREŢUITE
împletite din iarbă şi stele
din bulgări de pământ cântător
şi aripi de cai purpurii.

Rugă

Atâta fericire încât mă doare,
DUMNEZEUL meu
Tu - care-mi dăruieşti miracol după miracol
de ce nu inventezi un strigăt suprem
pe care să-l fac auzit până dincolo de ceruri
până în sufletul tuturor vieţilor
în Împărăţia Ta şi-n veşnicie?

astfel Ţi-aş mulţumi, DOAMNE
pentru că in faţa mea Tu aşterni minuni
precum petalele în noaptea nunţii
pentru că sufletul mi-e binecuvântat
cu atâta iubire
încât nici măcar poezia
nu-mi mai e de-ajuns

Cheamă, DOAMNE, ursitoarele
si roagă-le
să-mi dea braţe ca ale lui
Păsări-Lăţi-Lungilă
să-mbrăţişez lumea asta de o mie de ori
iar Tu dă-mi harul rugăciunii
să mă pot ruga cu suflet si sânge:
"Binecuvântează, DOAMNE,
inima planetei
binecuvântează gândurile
semenilor mei
pământul, apele si zborul păsărilor
şi toată frumuseţea
pe care Tu ne-ai lăsat-o."

Priveşte-mă din înaltul Tău, DOAMNE
în cafeneaua asta colorată
de peste mări şi ţări
cum mă cufund în fericirea şi libertatea mea
ca şi când aş fi o peniţă înmuiată în nectar
şi cu mine s-ar scrie istoria lumii.

MI-AM ÎNTÂLNIT UN ALT VIS
MI S-A ÎNTORS COPILĂRIA, DOAMNE.

Noaptea celor 1001 de stele

Motto: „ploile nomade îşi ridicau cortul
din sufletul meu
păşeam ostenit,
fericit se-nsera pe pământ."
(Mircea Petean)

Astăzi mă nasc din nou
mai tânără decât ieri
am închis ferestrele nopţii
mă tăvălesc în lumina patului
în căutare de versuri nescrise
cu toate stelele adunate
în mine

Simţi? Viaţa ne caută,
ne pipăie
o altă dimineaţă ne vorbeşte
în tăcere
aerul e plin de urmele
noastre.
la capăt de taină
mâinile tale îmi sărută
poezia
O plajă nesfârşită
e iubirea noastră
o cafea sorbită
între soare şi vânt
risipă de frumuseţe
adunată în cochilii
ce ne cântă vechile corăbii
şi ţărmurile cu nume
de legendă

DUMNEZEU NE TRIMITE
O CLIPĂ DE PARADIS

Hai, deschide cartea ta de vise
şi pune semnul la hotarul
dintre viaţă şi poveste...

continuare din pag. 10

ceea ce priveşte modelele lui R. Steiner ele sunt valabile pentru istoria culturii, dar nu au nici o relevanţă pentru ştiinţifică.

N.N.N.: "Dacă spiritul nu este condus de necesitate în toate actele sale, dacă scapă dominaţiei şi nu este redus la pasivitate totală, aceasta se întâmplă din cauza acelei uşoare devieri (clinamen) a atomilor într-un loc şi într-un timp pe care nimic nu le determină" (Lucreţius II, 289-293). Cum să privim aceste reprezentări? Ca o "deschidere a multiplicităţii naşterilor gândirii?" Operaţi trecerea.

N.N.N.: Avem raporturi de complementaritate între Noica şi Cioran?

C.B.-S.: LA ACESTE DOUĂ ÎNTREBĂRI NU POT SĂ VĂ DAU NICI UN RĂSPUNS.

N.N.N.: Avem o luptă cu cuvântul? Avem o suferinţă metafizică?

C.B.-S.: Nu ştiu bine ce înseamnă lupta cu cuvântul. Cred că fără cuvinte, fără limbaj, condiţia umană nu ar exista. Limbajul apărut ca rezultat al evoluţiei speciilor prin structurarea unui mecanism neuronal bine cunoscut este cel mai mare dar pe care animalitatea l-a căpătat odată cu trecerea de la Australopiteci la Homo habilis. Evident că limbajul are foarte multe imperfecţiuni şi este foarte departe de un sistem perfect de comunicare. Nu avem însă ceva mai bun.

N.N.N.: Încă o întrebare. "Omul este mereu acelaşi în esenţa lui sufletească?"

C.B.-S.: Una din cele mai importante constatări este enorma plasticitate neurofiziologică a sistemului nervos care, are la bază o mulţime de modificări la nivel microscopic şi molecular, graţie cărora printre altele sunt posibile memoria şi învăţarea. Totodată trecerea timpului produce modificări structurale şi funcţionale în sistemul nervos care definesc îmbătrânirea creierului. Toate acestea antrenează şi modificări la nivelul comportamentului activităţii cognitive şi emoţionale.

Dacă adoptăm pentru termenul de suflet o definiţie nonmaterială, lucrurile capătă un alt aspect mult mai subtil. E vorba de permanenţa unei entităţi metafizice care aparţine unei alte lumi decât aceea a ştiinţelor şi nu poate fi analizată decât speculativ.

Mai trebuie făcută o precizare antropologică. Creierul uman şi mecanismele sale funcţionale nu au evoluat în cele 200.000 de ani de când specia noastră (Homo sapiens sapiens) a apărut. Capacităţile noastre mentale sunt aceleaşi. Ceea ce s-a schimbat se află în domeniul culturii şi tehnologiei.

N.N.N.: Vă mulţumesc.

Liviu ANDREI

UN ACTOR RABBIT
(fragment de roman)

Nu respir bine pe o nară!... Ieri parcă am respirat numai pe stânga… Acum văd că îmi merge bine dreapta. Nu are nimic. Nici nu vreau să mă obosesc gândindu-mă. Doamna Ceci, actriţa cu care împart camera din teatru, nu a mai dormit aici de două luni. O văd mereu însă prin teatru, nervoasă înaintea fiecărei repetiţii, mişcându-se de acolo, căutând bărbaţi pe care să-şi verse nervii. Da! Şi era să uit!... Şi ce lucru extrem de important era să uit… Poezia ei ţigănească… Ritualul ei.

Scenograful o strigă cu o voce piţigăiată.

– Sesi! Cecille!

– Uşurel! Vin acum! Acuşica! Stai să mă termin!...

Şi doamna Ceci îşi continuă nestingherită meditaţia.

– *…tangherap de undi scai… Îîîî! Te cunosc de undeva… Hîîî! Suzuki cantara…* Gata! Vin acum! confirmă ea satisfăcută.

Doamna Ceci e mult mai femeie decât era Doamna Veronica. Şi parcă e mult mai bine că am scăpat - cel puţin în timpul somnului - de influenţa celor patru entităţi ale şeptarului. Doamna Ceci e ceea ce se poate numi o *Madame*. Măcar atunci când se joacă Rossini. Ea ştie ce fel de marfă sunt. Îmi cunoaşte lipsurile. Îmi cunoaşte până şi surplusurile.

– Ce miroase aici, Mirciulică? mă întreabă ea, continuând să adulmece camera, căutând să se edifice de una singură de unde provenea mirosul neplăcut, înainte să apuc eu să răspund.

– Am uitat să aerisesc... Îl deschid acum!... răspund eu fâstâcit, cu o mână deja pe tocul ferestrei.

– Sper că... cu fete, da?! Da, Mirciulică?! Singurătatea e mai rea decât bătrâneţea, să ştii! Hai că plec! Ai grijă să nu te răneşti, Puck!

– Unde? întreb eu confuz.

Mirciulică mai merge, dar Puck în nici un caz. Nu o să-i mai permit. Poate nu e chiar aşa de *Madame* precum o credeam. *Madame Butterfly*… Madame Fluturoasa mai bine! Dar nu-mi permit să i-o spun cu voce tare. Oricum, e bine şi în gând.

– În suflet! Şi să uzi şi florile! mă edifică ea

Şi a plecat. Stagiunea e *fermé*, *zu*, *chiuso* - ca la tren. Geamul e deschis. Ţambalul[1] Fluturoasei miroase exact ca ea. Mda… Parcă are şi un iz de scenă, de blană lustruită cu ciorapi de damă. Am jucat alături de ea săptămâna trecută. Eu eram un miciman. Rol mic. Ea superbă. Fără farmec, cam spoită de aproape, dar de la cinşpe metri superbă.

Ultima oară când a dormit în cameră nici nu s-a obosit să se mai demachieze. Oricum şi-a şters faţa de cearşaf în timpul somnului ei tulbure. Bine că a plecat la Celije[2]. Barem ştiu că timp de două luni nu mai există riscul să o aud sforăind. A sforăit îngrozitor atunci. Poate că şi ea tot pe o singură nară respiră.

Trei purici altoiţi am prins odată la ea pe pat. Sugeau fondul de ten şi pudra rămasă pe faţa de pernă şi pe cearşaf. Ce să facă şi ei săracii? Eu eram cam băut în ziua aia şi prin urmare fără sânge prielnic pentru maţele lor microscopice. Nu degeaba s-a văitat Narcisa că o mânca ceva. Sigur nu erau mai mulţi de trei…

Ne-am nimerit pe patul ei alaltăieri. Aşa am apucat încârligaţi în focul dragostei. M-am uitat cu ochiul de la spate şi am văzut că al meu era plin de foi, firimituri şi ce dracu' mai lăsasem din comoditate. Pe al Doamnei Ceci era un pix mov. L-a spart Narci cu coccisul, sau cu buca poate... Aaa! Nu! Eu m-am aşezat primul... şi ea peste. Eram la rând să fac pe sublocotenentul.

Mă uitam la Narci cum doarme. Nu sforăia. Nu am obosit-o îndeajuns după câte se pare. Vai de tine Clau! Nu mai eşti în stare de nimic!... Cred că trebuie să mai dau o raită şi pe la Hotel Cucu. Sfaturile lui Costi mi-ar prinde bine! Şi parcă are şi ceva bani să-mi dea. Aproape că uitasem complet de ei.

Vine şi dimineaţa. Narcisa pune apă la flori cu lingura, exact aşa cum am instruit-o. M-ar ucide Fluturoasa dacă i-aş usca bonsaiul.

– Uşoor! Mai lasă-l un pic, să nu-i acoperi complet rădăcinile! îi explic eu grijuliu, cu o voce neobişnuit de groasă.

– Ştiu! Ştiu... Lasă-mă că doar nu am trei ani! mă potoleşte ea.

– Se zice trei ANIŞORI! Mie cam foame să ştii!... mă plâng eu între două reprize de căscat. A mai rămas vreun pateu... ceva?! Nici vreun ştrudel d-ăla?!

– Nimic! Nimica şi deloc. Îţi dau şi din cap pentru confirmare dacă doreşti! mă înţepă şi ea cu vorbe în stomacul şi aşa vătămat de ghiorţăieli. Ce urât eşti astăzi!

– Şi ce?! Mă doare-n paişpe! Sunt actor! Un actor grăbit chiar. ...şi de la trei orgasme nocturne proaspăt sosit!

– Da?! se miră ea. Ce eşti sau ce vrei să fii astăzi mi-e indiferent! Dacă speli pe jos în teatru şi saluţi actorii nu înseamnă că eşti şi tu de teapa lor!... mă demolă ea.

– Dar câştig mai bine decât ei. Mănânc mai bine decât ei, nu? Şi am făcut şi figuraţie acum trei luni! Şi la urma urmei... ce pisicii mei?!... Că tot vorbeai de urâţenie... Alege-ţi tu ce vrei să fiu! Depinde de percepţie. Uită-te bine la moaca mea! Ce sunt? Un chinezoi odihnit sau un european nedormit, cu ochii umflaţi?!

– Ce vreau să fii acum, în momentul ăsta?! Vreau să fii un căcat cu ochi! Poţi?! Termină cu prostiile astea! încercă ea să mă calmeze râzând.

– Nu am la ce să mai sper de la tine! Bine zicea Gagarin ce zicea... Degeaba îi spui unei babe de plaja Kokomo, că ea tot în ţărână vrea să-şi frece jipul de pe picioare...

Acum îmi era şi mai clar că maiştrii militari avuseseră dreptate în multe privinţe, dar pentru mine, cel de atunci, totul reprezenta doar un şotron cazon desenat cu o cărămidă în formă de Puţă.

Camera se-nvârte cu mine. Asta nu găteşte, e indiferentă la tot, chiar şi la băşinile mele pe care până şi mie îmi vine greu să mai le suport de la un timp de vreme. Aduc un iz lăuntric de om bătrân, de parcă m-aş hrăni tot timpul cu chitanţe de asociaţie de locatari sau aş împrumuta pentru haşdoio ceaşca comună de Mocca a celor două ţigănci - colege de breaslă - care mătură Electrecordul. Parcă una a ajuns chiar redactor muzical... Acum poate e mare sculă feminină pe la Radiodifuziune, dar nu e asta e baiul. Treaba nasoală e indiferenţa ăsteia. Acum nu se sinchiseşte nici măcar să mă mai privească. Dar oare merit?! Când Bog vrea să umilească populaţia masculină de pe plaiurile Mioriţei, ne aduce câte o basculantă rătăcită cu fete EXPORT - MOLDOVA. Şi toţi stăm cu sacii de testosteron atârnaţi de gât precum viespii, care doar ce au făcut

continuare în pag. 13

[1] Aici cu sensul de **pat** cu arcuri de fier.

[2] Pronunţat **Ţelie** (3 silabe). Oraş în Slovenia.

Cristina Oprea

continuare din pag. 12

piaţa prin flori şi îi mai şi purtăm cuviincios ca pe nişte mănuşi de box folosite. Şi în final ne lipim - ca un ac de siguranţă de un magnet - de cel puţin una. S-ar putea să fie cel mai bine aşa. Acasă stă ghemuită în pat A NOASTRĂ; la piaţă, în metrou sau tramvai găsim femeile-TANC - femei cu conformaţii bărbăteşti şi din cauza cărora după 35 de ani nu ai loc în pat. Şi au mai rămas doar femeile ELTON JOHN. Un tip subtil de femei. Şi ca să nu mai lungesc... îmi aleg una. Una singură.

Minţile noastre vorbesc. Începe telepatia...

– Cum te cheamă, Suflete? încep eu.

– Narcisa.

– Se vede. Eu sunt al doilea, nu?

– Exact. Vezi că ai temele deja făcute. Să nu mai pierdem timpul...

– Şi primul cine a fost? continui eu, cunoscând deja răspunsul.

–Vrei să pierdem timpul?! Bine... La fel ca pentru toate! mă lămureşte ea curăţându-şi o unghie. ...băiat blond cu mucii verzi, descendent pe linie masculină al priapicului Ştefan Babanu şi pe linie feminină al fetiţei sultanului Mehmed al II-lea, şi anume vestitul agă, Dimitrie Cantemir.

– Şi cum îl striga sultanul? întreb eu consternat.

– Cum alfel?! Cu mult respect... ca la Kişnev. Adică „Dânsa”.

M-a doborât. Foarte înfiptă. O adevărată fată de casă. Pregătită încă de mică să atace ziarele, televiziunile şi birourile luxoase. Dar acum a greşit ţinta. Eu sunt un om integru care are privilegiul să doarmă iepureşte şi să-şi facă nevoile în aceeaşi budă cu actorii. E limpede ca bună ziua că aiurez din cauza foamei. Abia aştept să vină Doamna Ceci şi să fiu iarăşi micimanul ei. Până atunci mă mulţumesc cu această aptitudine specială primită de la cele două ursitoare ale mele.

– *Făăă! Eu zic să fie voinic ca Fulgencio Batista!* îmi ură prima.

– *Eu… Eu vreau să fie focos, să fie ca un mini-dragon de Shanghai!* mă pricopsi şi a doua.

Se pare însă că am fost receptiv doar pe jumătate. Probabil că de aceea nu respir bine pe o nară.

Scriitorul **Florin Agafiţei**, însoţit de poetul **Daniel Corbu**, scriitorul **L. Antonesei** şi criticul **Al. Călinescu**, la o lansare a cărţii sale ***“Itinerarii spirituale”,*** la Iaşi, în aula Bibliotecii Universitare “M. Eminescu”.

Florin AGAFIŢEI

INEDIT

ULTIMUL MARE INDIANIST ROMÂN, ÎN VÂRSTĂ DE 87 DE ANI, SERGIU DEMETRIAN, TRĂIEŞTE ŞI FACE TRADUCERI DIN LIMBA SANSKRITĂ, ÎN LOCALITATEA TIRUVANNAMALAI - INDIA

Viaţa – repere

Prin intermediul surorii sale, care trăieşte la pensie, ca inginer chimist, în Bucureşti, pe nume Demetrian Simona Eugenia, am obţinut informaţii importante, inedite în România, despre indianistul **Sergiu Emil Demetrian**; astfel, am aflat că, născut fiind în Bucureşti, la 29 aprilie 1923, a urmat cursurile liceului Matei Basarab, apoi pe cele ale Sfântului Andrei. Absolvirea cursurilor liceale şi susţinerea Bacalaureatului i-au deschis calea spre studiile universitare, Sergiu Demetrian alegând să urmeze nu numai medicina, dar şi Facultatea de Litere, apoi Filosofia şi Dreptul. A funcţionat ca asistent în cadrul Facultăţii de Medicină «Carol Davila», în preajma profesorului Repciuc. Căsătorit într-o vreme cu Ştefania Mihăilescu, se desparte de aceasta, iar viaţa îi deschide oportunitatea plecării din România, în Occident, la Paris, cu un grup de yoghini, în anul 1969. Acolo reuşeşte să acceadă ca profesor la Sorbona şi să-şi facă recunoscute preocupările sale de indianistică.

A lucrat ca profesor de anatomie la Facultatea de Medicină Necker din Paris, apoi în India, unde trăieşte şi astăzi *"en philosophe"*, retras la Madras, unde studiază şi face traduceri masive, din surse directe, ale marilor poeme Ramayana şi Mahabharata.

De un număr important de ani, el a parcurs India, în special sudul ei, cercetând manuscrise şi contactând povestitorii tradiţionali ai acestor două epopei fundamentale pentru cultura continentului spiritual indian şi a lumii. *„Expert în diferite versiuni ale textului original"*, cum îl prezintă Editura „Albin Michel", doctorul Sergiu Demetrian acomodează aceste două capodopere exigenţelor spiritualităţii moderne, formulate cu instrumentele de gândire ale unui intelectual european dedicat ascezei filosofice indiene. În perioada musonului se refugiază câteva luni la Paris, după care revine în India şi lucrează asiduu asupra acestor mari epopei indiene. În ţară i se propune, după decembrie 1989, de către Editura Humanitas, tipărirea marilor creaţii indiene în limba română.

Din cele spuse de sora indianistului, apropierea lui Sergiu Demetrian faţă de fenomenul indian, pare să fi ţinut şi de legăturile de familie, care au rădăcini cu familia lui Mircea Eliade; astfel, bunica lui Demetrian este soră cu Jean Bart, (Eugeniu Botez).Medicul-scriitor - Sergiu Demetrian - e considerat de către noi, împreună cu medicul scriitor Sergiu Al-George şi cu medicul scriitor Arion Roşu unul din cei trei medici care compun triada valoroasă a indianismului românesc, de după al doilea război mondial.

În scris, Sergiu Demetrian a debutat cu studii privitoare la sursele indiene de inspiraţie ale lui M. Eminescu si G. Coşbuc. În 1966 a publicat studii şi note la «Antologia sanscrită» realizată de poetul George Coşbuc, iar în 1967, realizează acelaşi lucru cu Ramayana lui Valmiki, repovestită în varianta prozei, de C. Rajagopalachari.

La data la care scriem aceste rânduri, Sergiu Demetrian trăieşte şi lucrează asupra textelor hinduse de referinţă, în cunoscutul ashram din statul Tamil Nadu - Shri Ramana Ashramam - localitatea **Tiruvannamalai**. Luând contact cu savantul prin intermediul adresei oferite de sora sa, am putut primi răspunsul următor, urmare a întrebărilor şi solicitărilor noastre:

23 oct. 09
Tiruvannamalai India

Dragă prietene,

M-am bucurat aflând interesul pe care îl aveţi pentru studiile de umanistică indiană. Ai din partea mea dezlegarea pentru a te ocupa în continuare cu proiectul în care te afli angajat. Ştiu că acum câţiva ani Liviu Bordaş era angajat într-o întreprindere similară. I-am trimis atunci un curriculum vitae personal - cred că îl mai are; este încă valabil; ar fi numai de adăugat două cărţi apărute între timp:

1. Le Ramayana - conté selon la tradition orale şi

2. Le Mahabharata, Albin Michel, Paris, 2006

Am trimis câte un exemplar la Biblioteca Academiei Române.

Adresa lui Liviu Bordaş este: Cart. Libertăţii, Aleea Nucilor, K3-1 Zalău, 45.000, România.

Îţi urez succes în continuare

S. Demetrian

Sergiu Emil Demetrian - n. 29 aprilie 1923)* - Fotografie inedită în România, obţinută de la sora indianistului, Demetrian Simona Eugenia.

Urmând îndemnul şi având „dezlegarea" lui Demetrian, de a ne ocupa de activitatea-i livrescă şi de viaţa personală, am adunat informaţiile de mai sus şi, totodată, am redactat două mini-studii pe care le prezentăm în continuare, fiecare având o anumită tematică, raportată la preocupările intelectuale ale renumitului indianist.

continuare în pag. 15

continuare din pag. 14

1). Sergiu Demetrian şi filosofia indiană în poezia lui Eminescu

Aşa cum apreciază Sergiu Demetrian - la începutul studiului său privind influenţa culturii indiene în modelarea spirituală a lui Eminescu - prin raportarea la anumite poezii ale acestuia, destui au fost aceia care s-au ocupat de-a lungul timpului de raportul româno-indian prin persoana şi creaţiile geniului literaturii române.

Fiecare dintre cei care s-au ocupat de Eminescu şi India au adus în faţa lectorului comentarii privind, adeseori, cam aceleaşi teme şi creaţii eminesciene, vizând, ba cosmogonia cu sorginte limpede vedică, ba filosofia cu rădăcini budhiste ori cea de provenienţă upanishadică.

Sergiu Demetrian sparge clasicele tipare şi supune atenţiei texte mai puţin vehiculate de criticii lui Eminescu, aşa cum este poezia „Dumnezeu şi om", acolo unde detectează descrierea Indiei, realizată în versuri; e vorba evident, de o descriere geografică, dar în care se întâlneşte şi exprimarea dorinţei de a afla arhaica înţelepciune a omenirii ascunsă în „pădurile antice ale Indiei cea mare" şi unde regii închină „înţelepciunii viaţa lor trecătoare".

O altă creaţie eminesciană, rareori pusă în evidenţă de alţi critici, este „În căutarea Şeherezadei", acolo unde Sergiu Demetrian observă, că Eminescu o caută pe Şeherezada în India. Pentru cei care cunosc „O mie şi una de nopţi" şi doar atât, ar putea fi imediat intrigaţi de demersul poetului, nu şi Demetrian care arată că cele „O mie şi una de nopţi" „Sunt o preluare a uneia dintre multele colecţii de poveşti, nuvele şi romane indiene, colecţie numită *Oceanul râurilor povestitoare*", (vezi, S.E.Demetrian, ***Literatura clasică indiană în poezia lui Eminescu***, extras din culegerea „Limbă şi literatură", vol IX, Buc., 1965 - Societatea de ştiinţe istorice şi filologice din RSR).

O altă creaţie, la fel de rar citată atunci când se discută despre prezenţa temelor, motivelor indiene al Eminescu, este „Din Berlin la Potsdam", acolo unde poetul reliefează esenţa lui Brahman, principiul universal al lumii.

Importantă este contribuţia lui Demetrian privind amintirea tuturor antecesorilor săi preocupaţi de Eminescu şi India, punând în evidenţă numele lui I.A. Pogoneanu Rădulescu şi Radu Dragnea, acesta din urmă cu eseul „Spiritualitatea lui Eminescu" publicat în revista „Gândirea", numărul 9 din noiembrie 1939.

Nu sunt uitaţi Cezar Papacostea, George Călinescu şi un nume mai puţin ştiut, Iulian Jura care scotea o lucrare editată la Paris, la J. Gamber, intitulată „Mitul în poezia lui Eminescu", în anul 1933.

2). Pasiunea pentru *MAHABHARATA şi RAMAYANA*

«În prestigioasa Editură "Albin Michel" din Paris, au apărut, de curând, cele două mari epopei indiene, MAHABHARATA si RAMAYANA, aceasta din urmă beneficiind de o prefaţă scrisă de Olivier Lacombe, membru al Institutului, totalizând împreună peste 1.000 de pagini. Ele sunt repovestite de prestigiosul indianist român, trăitor în India şi Franţa, Sergiu Demetrian, medic-scriitor».

Am citat din Mihail Mihailide, *Literatura artistică a medicilor*, vol. I-II, Ed. Viaţa Medicală Românească, Bucureşti, 2009, acolo unde este surprins succesul relativ recent înregistrat de Sergiu Demetrian cu una din mai vechile sale preocupări legate de marile epopei *MAHABHARATA şi RAMAYANA.*

Încă înainte de a pleca din ţară, medicul-scriitor, Sergiu Demetrian publica deja studii despre poeziile lui Eminescu şi Coşbuc, susţinute de aprecieri din perspectiva modalităţii de cugetare specific indiene, dar şi *RAMAYANA,* după un text adaptat prozei şi repovestit de Rajagopalachari. Varianta indiană a lui Rajagopalachari apărea iniţial în India, la Editura Bharatiya Vidya Bhavan, în 1965.

Ulterior, versiunea acestuia s-a bucurat de un succes internaţional, încât i-a fost solicitată o alta a marelui poem ca să fie tipărit şi în România. Iată ce spunea însuşi Rajagopalachari, într-un cuvânt al său, datat 3 iulie 1966, la Madras: *«A fost o mare cinste pentru mine, când, din România mi s-a cerut încredinţarea spre a se da tiparului versiunea românească a RAMAYANEI mele. Cine o va citi, împreună cu MAHABHARATA, cartea ei soră, va cunoaşte ceea ce ar fi putut afla locuind un an în India. Într-adevăr, pentru noi indienii, RAMAYANA este ceea ce a fost Odiseea pentru grecii vechi; până şi azi ea este considerată o carte sfântă. Mai mult încă, RAMAYANA, reflectă psihologia poporului indian, aceeaşi ca în vechime. Amintesc aceste lucruri întrucât sunt specifice poporului indian şi necesare celor care, venind din afară, doresc să înţeleagă acest popor a cărui cultură prezintă în raport cu cele de tip european un ciudat amestec de modernism şi o străveche şi nemuritoare mitologie»,* (vezi, Valmiki, RAMAYANA - repovestită de Chakravarti Rajagopalachari, Traducere, prefaţă, note şi glosar de Sergiu Demetrian, Traducerea versurilor G.Coşbuc şi C.D. Zeletin, Editura pentru Literatură, Buc., 1968, prefaţa autorului, V).

De la prima variantă şi până acum unica realizată profesionist, la noi în ţară, a *RAMAYANEI* s-a preocupat Sergiu Emil Demetrian, cu puţin înainte de a pleca din ţară. Notele şi comentariile sale, postate într-un «Cuvânt înainte» orientează cititorul în tematica epopeii indiene, oferindu-i repere sigure, legate atât de istoricul acestei scrieri cât şi privind conţinutul său.

Secolul apariţiei sale scrise este considerat cel de-al VI-lea î.Hr. caligrafierea realizându-se pe frunze de palmier în sanskrita clasică. Plecarea lui Sergiu Demetrian din România şi stabilirea sa vremelnică la Paris, i-au permis intrarea în contact cu marea literatură de specialitate privind spiritualitatea indiană.

A continuat, dincolo de preocupările personale, privind medicina, activitatea legată de India şi valorile sale. Se va specializa în cele două mari epopei, încât înşişi francezii vor recunoaşte în el o mare personalitate a culturii universale, de referinţă în privinţa cunoaşterii *MAHABHARATEI şi RAMAYANEI.*

Editura franceză, Albin Michel, recunoscută pentru calitatea celor publicate privind spiritualitatea indiană şi numele importante editate sub egida sa, la nivel planetar, afirma despre Sergiu Demetrian, punctând valoarea preocupărilor sale legate de epopeile amintite, că: «este expert în diferite versiuni ale textelor originale ».

Munca sa uriaşă privind traducerea textelor indiene direct din sanscrită era anticipată de S. Demetrian, încă din momentul apariţiei versiunii *RAMAYANEI* în limba română, când spunea : «Redarea integrală în limba română a *RAMAYANEI*, direct din limba sanskrită, rămâne o acţiune de viitor; este o întreprindere uriaşă care aşteaptă să i se dedice munca unei vieţi».

Credincios acestui scop, Sergiu Demetrian va părăsi Parisul şi se va stabili în India, într-un ashram din sudul ţării, acolo unde având liniştea mult căutată se va ocupa îndelung de pasiunea vieţii sale, concentrată în munca asupra epopeilor indiene, travaliu desfăşurat cu mare energie şi azi, la onorabila vârstă de 86 ani.

Bibliografie consultată

1. Mihail Mihailide, Literatura artistică a medicilor, Vol. I-II, Ed. Viaţa Medicală Românească, Bucureşti, 2009
2. Valmiki, RAMAYANA - repovestită de C. Rajagopalachari, Traducere, prefaţă, note şi glosar de Sergiu Demetrian, Traducerea versurilor G.Coşbuc şi C.D. Zeletin, Ed. pentru Literatură, Bucureşti, 1968
3. S.E. Demetrian. Literatura indiană în poezia lui Coşbuc, «Limbă şi literatură», XII, 1966.
4. S.E. Demetrian, Literatura clasică indiană în poezia lui Eminescu, extras din culegerea «Limbă şi literatură», vol IX, Bucureşti, 1965 - Societatea de ştiinţe istorice şi filologice din RSR

Adrian BOTEZ

Don Juan de Styx

trubaduresca moarte-mi toarnă în urechi
veninuri noi şi rare - bârfe vechi
şi semne-mi face să păşesc prin ierburi
să fac înrourate băi de herburi

şi sora moarte mâna îmi sărută
precum smeritul Iuda pe Hristos
căci mă va vinde scump şi merituos
la nori - la păsări - neguri şi cucută

cât de râvnit voi fi de seve şi metale
cât eros nevricos îi va costa pe gnomi
cât se vor gelozi şi silfii gentilomi
şi zânele cât se vor dedulci la jale

când mă voi arăta - Don Juan de Styx
în giulgiul violet pe post de frac
şi voi semna cu sângele din pix
dovezi că nu mă fraiereşte-un drac

Singurătatea vizitatorului

grăbit vizitator în trecere prin mine:
nimic din ce-i prin jur nu-mi aparține
străin şi singur - astăzi n-am cui spune
că-mi este rău - nici despre cele bune

oricât aş suferi de monştri şi jivine
tac şi greşesc - şi somnul nu mai vine:
pe marea blestemată - blestem iar
căci doar uitarea nu e în zadar

şi trece azi - şi vine iarăşi mâine
cât de străine-s zilele străine:
trec printr-o viață ce nu-mi aparține
tot întrebându-mă de unde vina vine

şi e apus de patru ori pe zi
până şi demonii-ncetează a râvni:
ce-nseamnă eu şi mine - nu voi şti
oricând să mor - un altul va muri

Dumnezeul de lumină - preoților stâncii mute

printre cetine le țese
fir de patrafir:
dinspre-amiază către munte
întristând poieni de aer
se clădesc altar şi frunte
cetelor de îngeri

ce-ți rămâne - suflet singur?
să culegi lanul de frângeri
să te rogi
să sângeri
*
ars de stele - scris de fluturi
mă desprind din luturi
şi spre Tine vin - Iisuse
de gând să mă scuturi!

Vină obscură

schilodită lume
schilodit popor
vina ta începe
de la vânt şi nor

de ți-e rău în lună
de ți-e bine-n soare
vin pe urmă-ți îngeri
umbra să-ți măsoare

pasărea nu-ți cântă
soarta-ți sângerează:
nu ştie nici sfinxul
care parte-i trează

inorog din lună
salamandră-n soare
ascultați din lacrimi
cum se scurge sare

Terține

vânt de soare - brazi de rouă
păsări egiptene - două
slujesc la Potir

din poienele viclene
doldora de Cosânzene
cade-un fir de mir

Poiana

a împietrit lumina - sub vraja dumnezee:
un fluture - pe pajişti - a scris o odisee

Sihăstria Voronețului

unde stelele-şi coboară -
lin - lumina din Cuvânt
între munți - păduri şi vânt
atingând pământ c-un gând:
îngere de colilie
răsărit-a sihăstrie!

cât o iesle - cât un prunc
cât pe vale - cât pe runc
stă-ntre apele cereşti -
rugăciuni dumnezeieşti
luminând pustia:
sihăstria

păpădie - primăvară
cu urgia se măsoară
dintre ierni răzbate-n vară -
lacrimi - zâmbet de fecioară
slăvind zării măiestria:
sihăstria

miez de noapte ce rodeşte
când Hristos spre ea priveşte:
nu sufla prea tare - Doamne
n-o clinti nici dintre toamne -
vei învârteji-o-n vânt
şi pe-o palã de lumină
iar în raiuri o să vină!
vis de floare de sulfină
sfios arde veşnicia -
sihăstria

e atât amar pe lume -
o - Iisuse împărate!
doar nădejdea sihăstriei
doar icoana Sân' Măriei
dulce rugăciune-n strune
zăboveşte de păcate!

Florin Măceşanu - *De dragoste*

Glorii bizantine

în pulberi vei afla soarta măririi
de mlaştini e cuprins Augusteonul:
toți împărații prefăcut-au tronul
în cuib de-odihnă unde-şi petrec somnul
negrele scorpii şi cameleonul

durerea strânsă-n dungi de diademe
plânge-ntre mirți - pe malul Propontidei -
viscol de oşti - ce frământat-au theme
azi doar luciri de val sunt - şi trireme
trec peste ele gustul aguridei

a fost odată ca-n poveşti trufaşe
au fost nebune visuri dumnezee:
au mai rămas doar albe stânci golaşe
strigătu-n noapte-al Păsării Vrăjmaşe -
pe fund de ape - tainice camee

Costandin ROŞU PUCU
(Auckland New Zealand)

BABA IOANA SAU ORACOLUL BĂDULEASA

Al dracului rău crivăţul ăsta. Sfârtecă Câmpia Română, te „taie pan' la os" şi nu se ostoieşte, uite, de 3-4 zile bate ne'ncetat. Auzi-l cum se repede în fereşti, parca vrea sa le smulgă cu cercevele cu tot.

Seara de Noiembrie 1949. Satul Băduleasa, din „regiunea Turnu Măgurele" cum îi zice după noua administraţie comunistă, dormitează înecat în zăpadă. Este tare bună zăpada asta - zic bătrânii satului - sub ea se află recolta viitoare, grâu auriu, şi la fel şi porumbul, sfecla roşie din care să facă omul un magiun, cânepa pusă la malul Calmăţuiului - pricăjitul de pârău ce îşi poartă firavul şuvoi de apă spre Olt.

Asta se ştie din moşi-strămoşi.

„Iarna grea, omătul mare,
Semne bune anul are!"

Afară este un ger de crapă pietrele. Iar bolta, bolta este clară şi albastră ca ochii bunicului, Radu Roşu.

Imediat după ce căzu întunericul, mai spre 7 seara, oamenii s-au tras în case. Ceaunul cu mămăligă sfârâie pe pirostrii, străchinile cu mujdei aşteptă răbdătoare puiul ce se coace în cuptorul de lut ars.

Câte o gospodină mai scoate câte o pâine din ţestul ce dogoreşte mai rău ca o sobă. Copii se alergau prin cate-o odaie, aşteptând strigătul la masă.

Spre ora 9 totul parcă moare. Se aşterne liniştea nopţii peste casele satului.

Cu toţii, mic şi mare, trec în lumea viselor. Pripăşiţi, care pe o laviţă, care pe cuptor, care direct pe vre-un ţol pe podeaua de lut, cu capetele pe căpătâiele umplute cu paie, acoperiţi cu te miri ce găsesc la îndemână îşi întind oasele obosite şi adorm cu gândul la primăvara care urmează să vină.

Aşa este şi astă seară, zece a lui Noiembrie. Întuneric şi crivăţ. Când şi când mai chelălăie un câine, în visul lui de luptă cu vre-un lup.

Numai casa bătrânească a lui Radu Roşu este luminată mai abitir ca la bal. 6 lămpi sunt aprinse, lumina ca ziua.

În coşcovita casă bătrânească, ce parcă stă sa cadă sub căciula uriaşă de zăpadă, este forfotă mare. În odaia cea mai mare, cea în care intri direct din prispă, un cazan sfârâie, plin cu apă deja clocotită.

Lângă cazan e albia, albia de rufe a bunicii, Floarea lui Radu după cum îi zicea lumea.

Forfota o fac femeile: bunica, fata ei cea mijlocie, Veta, apoi Miţa, sora cea mare a mamei şi baba Ioana, vecina bunicii, moaşa satului şi cea care este şi ursitoarea noilor sosiţi pe lume.

Din odaia cea mica se aud vaietele mamei. Este în chinurile facerii, mă aduce pe lume pe mine.

Nu trece mult şi bolborositul apei din căldare se amestecă, la concurenţă de tonalitate, cu 3 de:

" Uau, uau, uau!"

Sunt eu! Dau de ştire lumii că am apărut!

Se precipită muierile: care să aducă apă să o spele pe mama, care nişte cârpe, baba Ioana… hârşti... buricul, îl leagă cu o aţă.

Se deschide uşa de la prispă. Este bunicul Radu.

„Ce e?"

„Baiat" - răspunde bunica.

Se luminează bunicul la faţă.

„Hm, băiat, deci, primul meu nepot. Costandin să îl cheme".

Dispare bunicul spre prispă. Privesc, cu ochi mari, şi încerc a înţelege ce se petrece.

Iar apare bunicul, în mâini cu o cană mare cu vin.

„O să îi placă vinul lui Costandin" - urseşte baba Ioana, şi continuă lucrul la buricul meu.

„Floricăăăă, măh Floricăăăă" - Florică asta este tata, încremenit pe prispă, îngheţat bocnă, nu îndrăzneşte să intre, dacă nu îl cheamă bunicul (şeful casei), el acolo rămâne.

Intră tata. Doamne ce tânăr este, un copilandru, nu are nici măcar 19 ani împliniţi!

„Da, tată".

„Măh, ia du-te tu şi scoal' pe a lu' Mistodie, spune-i să-şi adune lăutarii şi să vie încoa"

"Da, tată".

În mai puţin de jumătate de oră se aud tropăituri pe prispă.

„Oameni buni, oameni buni" - decretează Mistodie în timp ce îşi dezbracă laibărul din păr de capră.

„Te pricopsişi Radule, cu băiat, nu o să mai arvuneşti oameni la sapă, la ţarina aia pe care o ai lângă Putinei, peste 14-15 ani te ajuţi cu nepotu'"

„Costandin, îl cheamă".

„Pai... să vă trăiască şi să fie sănătos".

„Stai, măh Mistodie, nu merg vorbe meşteşugite fără o cană de vin. Floricăăă... adu trei căni de vin".

Coboară tata în beci, necăjit nevoie mare, a poruncit bunicul 3 căni, deci lui... nu! Doamne, Doamne şi ce ar trage şi el o cană de turburel, după chinul aşteptării feciorului!

Este adus şi vinul. O cană lui Mistodie, ţambalagiul (bate Mistodie ăsta la ţambal de parcă l-a născut mumă-sa pe ţambal nu pe un pat), una lu' Nicu a lu' Brehene, acordionistu şi una lui Ştefan a lui Prici, guristul şi vioristul.

„Hai noroc, Radule, încă o dată, să-nchinăm pentru Costandin".

Gâl, gâl, gâl...

„Florică, adu-ţi şi tu o cană, măh. Iar voi, Mistodie, Nicule, Ştefane, hai daţi bătaie. Începeţi cu „De la moară pân' la gară" şi p'ormă „Ciobănaş cu 300 de oi".

Am zâmbit? M-a văzut baba Ioana?

„O să-i placă şi muzica" - hotărăşte baba.

Mă uit spre tata. Este încă roşu în obraji - crivăţul de afară! - şi priveşte cu ochi senini şi tandri spre mama.

Se opresc alde Mistodie din cântat, să mai ia o gură de vin. Se face linişte.

„Florico - mama e Florica - dacă până peste două dumenici te întremezi, mergem până la Turnu, la obor, sa vindem nişte găini. Mergem cu sania şi îl luam şi pe ăsta micu"

„O să îi placă şi drumurile" - urseşte baba Ioana. „Mult o să pribegească copilul asta".

Se încruntă bunicul, nu prea îi pică bine, păi cum pribegie? Păi nu a zis Mistodie că peste fo' 14 ani mă ia să îl ajut la prăşit lângă Putineiu, satul vecin, unde are nişte pământ?

„Măi, Ştefane, ia bagă-ne măh

continuare în pag. 18

Cristina Oprea

continuare din pag. 17

o „Zaraza”!

Se opinteşte ţiganul în vioară, o ţine sub bărbie ca pe o comoară, şi o mângâie ca pe o ţiitoare, îi umblă arcuşul moale pe strunele ce scot note de melancolie.

Se aude scârţâit de uşă. Din odaia mijlocie apare Anişoara. Este vara mea, fata Miţei. Are 6 ani, a venit şi ea cu mamă-sa să îşi vadă verişorul.

Parcă este un îngeraş, blondă, cu pielea albă, cu ochii căprioarei lui Labiş. Poate peste ani va fi Ana meşterului Manole, sau Anna Karenina, sau...

„Tu ce cauţi fa’ acilea, de ce nu eşti culcată?” - se răţoieşte la ea Miţa, maică-sa.

Ana nu o bagă în seamă.

Se strecoară printre cei mari şi vine direct la mine.

Întinde o mânuţă şi mă mângâie peste obraji.

„O să îi placă şi femeile” - decretează iarăşi baba Ioana.

E târziu. Alde’ Mistodie trag din greu cu „Ionel, Ionelule” şi cu „Piatra, piatra de e piatra”. Sunt deja la a patra cană de vin. Aşteaptă să scoată bunicul banul şi să le dea liber.

Parcă şi mie îmi este somn. Şi foame.

Înainte să mă hotărăsc ce să fac mai întâi - sa mănânc ori să mă culc, îl aud pe Ştefan:

„Bre, Radule, da’ să ştii că nepotul ăsta a lu’ matale o să fie cineva. Că nu ne sculai tu în aproape miez de noapte, să venim să-i cântăm”.

Zâmbeşte bunicul, ştie el ce ştie.

Îmi întind gura cea fără de dinţi spre sânul cald al mamei. Mă umflu de lapte şi apoi adorm.

Nu mai ştiu când au plecat lăutarii.

Şi totuşi...

Stau şi mă întreb, ASTĂZI,

De unde a ştiut baba Ioana „jeografie”?

De unde a ştiut EA, în 1949, să îmi ursească mie că o să PRIBEGESC la Auckland New Zealand?

Şi, cu ochii minţii, o văd alăturea de un mare filozof (si nu numai) german, care spunea:

„Cine nu iubeşte vinul, femeile şi cântecul,

Rămâne...”

Elisabeta IOSIF

Poetul şi Umbra

Poetul cu umbra sa de nalbă
Porni la drum prin lume...
Pelerin.
Condus de-un curcubeu,
Topit în şase zile. E oare un Destin?
Şi merse zeci de mile...
O zi rămase însă, albă.
Şi cugetă, ca-n faţa unei glume...
- Ce-nseamnă, oare?
Glorie ? Sau poate...un Declin?
- O, nu ! Îi zise Umbra
O pierdere aduce şi ...câştigul,
Profiturilor tale!
E darul tău, de vers întâmâiat
În ziua şaptea. E univers
Şi lacrimi. Iubire-n echilibrul
Poetului din tine. Văpaie răsărită...
În Ziua Poeziei.
Cu umbre şi lumini,
Cu dor, cu patimi zămislită!

Vara iubirii

Ai venit din lumină. Ai fost ca zarea
Verii. Îngenunchind la granițe - talaz,
Prin zidul amintirii. Cu ochii tăi ai colorat
şi marea,
Ca-n vis. Mi-ai reaprins ferestre de topaz.

Şi ne-am iubit. Ţi-am tulburat privirea
Cu alabastrul undei. Din cântecul proroc,
Prin braţele speranţei s-a prăvălit iubirea
Acolo, unde-n valuri şi visele-s soroc.

Mă mistuie şi astăzi azurul din adâncu-ţi
Nevoia îmbrăţişării în prag de lună nouă
Aplauzele mării lumina primenindu-ţi...
Iubirea mea desculţă , călcând prin
vechea rouă.

Jocul

Jocul Poetului - un întreg labirint creat
Ce mută cuvintele.
Nebuni şi destin guvernat,
De verbul partidei.
Se-ngrădeşte Turnul de veghe
Pe Tabla de şah a nopţilor albe
şi-a zilelor negre.

Jocul Pionului - flacăra l-a înghiţit
Timpul lui Augustin.
Totul trimis la infinit.
Pe Tabla de piatră, legi şi porunci.
Şahul e jocul de regi şi de cruci.

Elegie
Socrate şi Alectryon

Neclintită,
Veghind viaţa...
Clipea verde şi subtil
Limpezindu-şi
Ochi ca aţa
Sub cerul
Acum, senil
Tăcând sacru,
Chiar pădurea
Îşi uitase dimineaţa...

Doar Socrate,
Pe cărare
Urmărind un trecător,
Fără magie prea mare
Filozoful meditase...
Iar perdeaua
Munţilor se trase,
De pe soare...

Din pădure,
Meşter tare,
Îi ieşi în cale,
Alectryon, zeul,
Adormit ,
Ca leul,
Prin paradisuri
Multe...
Dar, umblând
De colo ... colo
Se aflase pedepsit,
De ...Apollo....
Ajungând...
Un cocoş...
De munte...
- Vezi, vesteşte,
Îi spuse Socrate
Dimineaţa e
Pe jumătate
- Timpul cinci,
Mă mai pândeşte...
Dar la patru timpi fac ziuă,
Pasiunea îmi trezeşte.
Marte, zeul!
Mă-nsoţeşte...
- Te venerez,
Ca pe-un profet
În ţara mea...
Vezi,
Încă-n zare,
Soarele
Tot mai răsare...
Iubire ta-i un zaiafet
În timpul vieţii personale!
- Ce dacă mai întrec măsura
Pornirilor înflăcărate?!
Când vânătoru-şi
Varsă ura...
El doar în vise
Mă ucide,
Din păcate...

...Îşi luă avânt,
Pornind prin aer,
Alături de Apollo.
Doar timpul,
E desprins din caier.
Cântând
Iar solo,
El, rege
Al reînvierii
Îi spuse ultimul cuvânt...

-TU eşti
Socrate,
un condamnat
la moarte...
Şi-i replică,
Suind pe vise,
Până departe...
Iar în ecou
Ego-ul:
- EU sunt simbolul
Nemuririi!
Iubirea mea e
Pân-la moarte!
Îi zise
Clar, fără ocol,
Filozofului Socrate...

Era Poetului

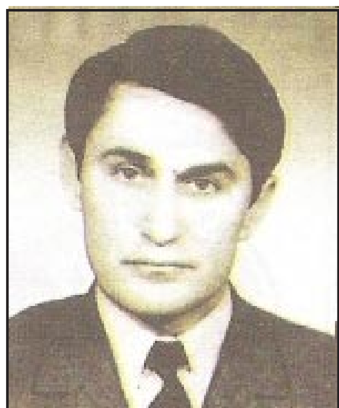
Păşeşte singur printre versurile - pulbere de stele,
Poetul. I-a cerut muntelui magica putere a sunetelor
De la răscruci din piatră. Adăpostind verbele grele,
Ale izvoarelor. În noaptea-mireasă din pridvorul cuvintelor.

Şi-a legat visul de cifra opt, la adăpost de stâncă
Prin limbajul strămoşilor. În sălaşul lunii
Poezia i-a rămas speranţă, călătorind, încă.
Are cheia secretelor - formula filozofală a cununii.

Ion VĂLEANU VÎLCEANU

PERDEAUA DE FUM

(fragment de roman)

„Văl, perdea, corespondent semantic al Hijabului arab exprimă, după cum este pus sau scos, cunoaşterea ascunsă sau relevantă.

În tradiţia creştină, a lua vălul (fr. prendre la volle) înseamnă a te despărţi de lume, dar şi a despărţi lumea de intimitatea ei.

Vălul, perdeaua de fum, inventată şi dispusă pentru „a despărţi lumea de intimitatea ei" simbolizează răutatea, vanitatea, împilarea unui sistem lăsat pe mâinile unor Gherghidiomani avizi, nesăţioşi de putere, care din bârlogul lor de hârciogi ţintesc înălţimile Olimpului.

Între două păreri, două concepţii, două ideologii, două mari tabere sau imperii s-a impus tot timpul necesitatea unor măsuri de control şi siguranţă de contracarare şi anihilare. Funcţie de animozităţi sau altercaţii, când dialogul, argumentele, n-au mai făcut faţă, când neîncrederea s-a transformat în ură şi nesiguranţă, au apărut gardul între vecini, mejdina între haturi, borne de demarcaţie, frontiere între state, culminând cu un zid chinezesc sau german, cortina de fier şi scutul antirachetă.

Cu toate că a fost sau mai este ceva din Cortina de fier, penetrarea ideilor nu a putut fi estompată. De aceea, minţi bolnăvicioase, creiere înfierbântate, au inventat perdeaua de fum.

Strategia înapoiată, depăşită, de tip Don Quihotte, zic unii, formidabilă, ingenioasă, armă secretă, spun alţii, astfel s-a născut o „filozofie" în care s-au desfăşurat amatori şi eruditi.

Din păcate însă, erudiţii înhămaţi la caruselul pseudo-filozofii, purtaţi pe cărări nebătătorite, obscure, i-a condus în propria înfundătură.

Căci, ideea perdelei de fum îi fusese sugerată lui Gherghiadis, de către acei „eruditi" şcolarizaţi la „Ştefan Gheorghiu". Aceştia căutau să demonstreze „ştiinţific" că în peştera sau bordeiul lui, omul primitiv, după ce a descoperit focul cu binefacerile sale, şi-a dat seama mai târziu şi de importanţa fumului degajat. Vâ-natul trebuia conservat cu ajuto-rul fumului şi tot cu ajutorul lui putea fi alungat, orbit, vecinul de grotă, care jinduia la bunul său.

Clanul Gherghiadis, dacă nu sucomba tragic după decembrie '89, îşi propusese să înfiinţeze la „Ştefan Gheorghiu" o catedră a fumurologiei, menită să producă acea perdea demnă de luptă în războiul stelelor. Aceşti înţelepţi Don Quhotişti contemporani îşi mai propuseseră să concure, să fie nominalizaţi la premiul Nobel pentru afumare.

În acest scop, la Copşa Mică era pe cale să apară un institut, în care să se cerceteze valenţele negrului de fum, aplicabilitatea tuturor derivatelor în menţinerea siguranţei naţionale.

Se preconiza a fi arma secretă de bază în „doctrina strategică a războiului întregului popor".

A întregului popor, care în decembrie '89, a demonstrat, dacă mai era cazul, erudiţia, strategia, Gherghidiomanilor.

Pentru realizarea unei asemenea perdeluţe speciale, urma să-şi dea concursul toţi specialişti, îndeosebi cei din domeniul chimiei, ştiinţă ce ajunsese la „ o largă recunoaştere internaţională".

Cu asemenea perdeluţe de luptă puteau fi izgoniţi „şobolanii" ieşiţi la cozile din faţa magazinelor din peşterile străbunilor care-i displăceau renumitei savante chimiste.

Disidenţii, „aginturili", trădătorul Pacepa, toate şi toţi, puteau fi strivite precum gândacii de la bucătărie, intoxicaţi şi anihilaţi cu asemenea arme chimico-fumurale. Aceasta era arma de temut, deconspirată de cine mai ştie ce „trădători", ce ajunsese pe buzele unor indiscreţi folclorişti. Bazaţi pe efectele unei asemenea arme, cei doi mari zei ai Olimpului, primul responsabil cu fulgerul, cel (cea) de al doilea cu trăsnetul, nu mai luau în seamă informaţiile ce li se prezentau de către serviciile de specialitate. Din lipsa de hârtie igienică pe piaţă, le foloseau la WC, aceasta şi pentru că, scăzuse producţia de cucuruz ce li se raporta zilnic, în mod „obiectiv" care a condus, implicit, la criza de coceni, ce-i întrebuinţau cândva.

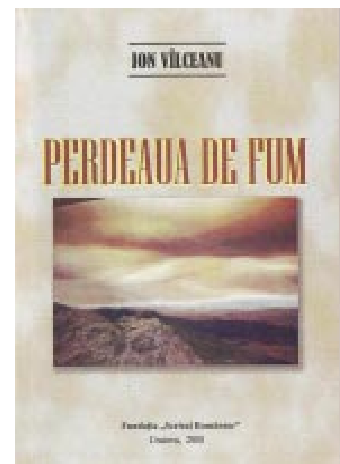
Deşi A.R.L.U.S-ul îşi încetase de mult activitatea, pe rusnacii Kaghebişti-terorişti, îi prinseseră dorul de ţara noastră şi veniseră incorpore, să „strângă" relaţiile de „prietenie", zeii noştri din Olimpul ce ce-ului, le salutau prezenţa.

Arma secretă, chimico-fumuroasă, inexpugnabila cetate, redută de refugiu, din tunelele subterane, războiul întregului popor, toate acestea s-a dovedit a fi un simplu castel de nisip, împrăştiat la prima adiere a crivăţului keghebisto-siberian; în cooperare, bineînţeles, cu confratele său, Austrul ,din vest, „traistă goală", cum mai este numit şi care, întradevăr, nu s-a dezminţit prin „bunăstarea" ce a adus-o.

Asupra titanilor, care sălăşluiau prin estul continentului, inclusiv România, se dezlănţui mânia zeităţii ce se mutase provizoriu din Olimp în Malta.

Îngrijorat de faptul că Titanii nu vor ceda uşor, Zeus apelă la Poseidon, zeu ce avea în stăpânire Marea Caspică, Marea Roşie, Volga şi toate mlaştinile ţinutului care, cu flota sa porni în grabă spre Marea Moartă, de unde intră, cu un feribot, pe Dâmbo-viţa, până la cetatea lui Bucur.

Aici, în cetate, făcu joncţiunea cu puşcaşii marini, deveniţi puşcaşi pocnitori pe la ferestrele titanilor. În aparatele de radio şi televizoare, pe calea undelor, apăruse câte o „şopârliţă", care prin

simple mişcări de codiţă, punea la pământ plutoane de titani.

Prăvălia cu jucării, mecanizate şi teleghidate din Varşovia, proprietate pe acţiuni a titanilor, dăduse faliment în acel moment, copiii acestora preferând pocnitorile.

Pocniţi de la câteva ferestre, Titanii intrară în panică, ca în cele din urmă să cedeze, să facă o croazieră spre lacul Snagov, după care la vechiul scaun domnesc, Târgovişte.

Ciclopii „braţul înarmat", „vârful de lance" al Gherghideilor, care potrivit doctrinei „războiul întregului popor", trecură şi ei alături de popor.

Zeul naţional, Iliadis, îşi mută reşedinţa din Olteniţa, pe malul Dâmboviţei, pentru a-l întâmpina pe Poseidon cu feribotul plin de cazaci, care după socotelile lui crezuse că-i venise în ajutor, în baza telefonului dat zeului din Kremlin. Iliadis, îngrijorat de felul cum se desfăşurau evenimentele, care nu prea semănau a revoluţie, îl chemă la oaste pe fostul zeu al armatei, Marte Militaris.

Acesta trecu mai întâi pe la Apolo Cârje, zeul cu atribuţii de înzestrare, de la care primi arcul cu săgeţi. Solicită Kalaşnicovul, însă cu acesta fusese dotat zeul răzbunării, Voicanis.

Marte Militaris avu mai întâi grija să achite unele poliţe lui Hercules, cu care fusese în conflict, căruia îi atrase în capcană

continuare în pag. 20

continuare din pag. 19

câtiva herculieni, pe care îi ucise mişeleşte.

Iliadis după ce se instală în olimpul Dâmboviţean, constitui o poteră formată din Voicanis, în frunte, care purta vitejeşte Kalaşnicovul pe umeri, judecător Popa şi procuror Voinea, fiecare ţinând în dinţi codul penal şi de procedură penală, regizorul Sergiu cu textul scenariului făcut împreună cu Iliadis, iar în urma lor, sontâc, sontâc, Apolo Cârjă, poteră căreia îi dădu azimutul, Târgovişte.

Titanul, haiducul de Scorniceşti, vânat şi încolţit de hăitaşi şi gonaci, fu oferit drept pradă hienelor însetate de sânge. Astfel că, în marea sărbătoare creştinească a Crăciunului, acestea se ospătau cu preparatele în sânge, în chip de canibali. Morala creştină nu mai cunoscuse un asemenea supliciu din evul mediu.

După ce şi-au satisfăcut poftele, satirii nu s-au întors cu mâna goală la mai marele zeu Iliadis, i-au adus ca ofrandă resturile pământeşti ale capturii, care nu se ştie pe unde au fost sau nu înhumate.

Aceste evenimente din România, din decembrie '89, l-au inspirat pe Homer, care a scris Iliada.

Unii istorici presupun că tot acesta ar fi scris şi Odiseea, însă s-a stabilit că autorul adevărat este Iliadis, cel care a scris şi „Revoluţia la români".

Odiseea poporului român avea să fie pusă în scenă, atât de Iliadis, cât şi de urmaşii, urmaşilor săi, cu un succes de casă cum nu s-a mai întâlnit.

Când a fost numit în funcţie, piticul se simţea şi mai mic în faţa misiunii sale, însă ambiţia de parvenire, orgoliul nemăsurat, îl determinau să meargă în vârful picioarelor, la derută, conştient că nu el este cel care ar trebui să fie.

La dispoziţia lui, presimţind pericolul ce-l paşte, furnalele funcţionau din plin, perdeaua de fum se ridica peste înălţimea lor, încercând să facă legătura cu zeitatea, căreia să-i ceară îndurare, protecţie.

Primind ştirea că „duşmanii poporului" (de data acesta chiar un popor) se îndreaptă pe Calea Bucureşti spre centru, piticul cătrănit (parcă lucra la o fabrică de fum) se zvârcolea, se chircise, devenise şi mai pitic, striga disperat, dar în zadar: Costea? Marinele? Gogo? unde sunteţi mă? Aceştia, „locotenenţii lui" (în grade superioare), îl părăsiseră.

Primiseră ordine să întărească dispozitivul de apărare, să instaleze capse şi pocnitori pe turla furnalelor, să declanşeze o perdea groasă de fum, prin care „huliganii" să nu pătrundă.

- Daţi-le fum! cât mai mult fum, din ăla de calitate superioară obţinut din deşeuri de cauciuc.

- Stăpâne, ăştia nu vor fum. Pe pancardele lor este scris: libertate, pâine, lumină şi căldură.

- De unde să le dau eu aşa ceva? eu n-am decât fum, să meargă la partid, la Floricica, să le satisfacă doleanţele. Floricica dispăruse şi ea de pe lângă şefii săi, evadase din spitalul unde era internată şi se încadrase în coloana muncitorească a trustului de construcţii, unde îngroşa vocile nemulţumiţilor.

Pe la orele prânzului, când piticul a primit dispoziţie să dea jos arsenalul de luptă instalat pe furnale, să-l depună la rastel, spumegând de ciudă a exclamat:

„Vânzătorul ăsta de neam şi ţară, Iulian Vlădoiu, dacă apucam să ajung eu în locul lui, ce mai lecţie, model chinezesc, primeau „huliganii" ăştia. A doua zi, când un grup de revoluţionari s-a anunţat la intrare că doreşte să discute cu şeful, piticul i-a primit cu amabilitate şi curtoazie.

„Desigur sunt la dispoziţia dv".

Laşitatea, ipocrizia, licheismul îl exprimau şi de data aceasta în starea lui cea mai evidentă. Puţintel cum era, se învârtea ca un spârnel în jurul lor, aducându-le cuvinte de laudă şi mulţumire: Ştiţi, domnilor, noi nu am făcut decât să aplicăm politica partidului să ...

Însă mai marele grupului îl întrerupse:

- Bine, bine, dar atât dumneata cât şi unchiul, aţi fost înainte la partid aşa că ...

- Da, aşa este, am primit sarcină de partid, forţaţi, am fost nevoiţi s-o acceptăm, pentru că după cum bine ştiţi în această instituţie se săvârşeau abuzuri, inegalităţi...

- Pe care voi le-aţi amplificat, interveni un alt revoluţionar, aţi dus-o la îndeplinire cu mare succes, aţi batjocorit o lume întreagă, vedeaţi în jurul vostru numai duşmani ai poporului, care popor? care vă cere acum socoteală, explicaţii?

Deocamdată, dispoziţia consiliului revoluţionar este să staţi lângă furnalele voastre, să încetaţi producţia de fum şi derivatele lui altfel...

- Să trăiţi, la ordinele dv, vă rog, un whisky, cu ce să vă servesc.

Şeful grupului, un inginer de la Fabrica de avioane, Berbecaru, îl privi dispreţuitor, şi îi răspunse: Whiski? dacă am şti că este din comerţul socialist şi nu din contrabandă, bişniţă, am servi, altminteri... Aş dori să stau de vorbă cu un fumigen al dv, G. Vlaicu.

Acesta era tot un piticot, servant al marelui pitic, pe care colegii îl mai numeau şi „picior de porc" , fiind invitat telefonic, se prezentă deîndată. Ştiind de prezenţa revoluţionarilor, trecu mai întâi pe la bunul său coleg şi prieten, cel cu protocolul „Mă înţelegi", căruia îi solicită o sticlă de Whisky, pe care cu dezinvoltură, o puse pe birou şi invită musafirii să servească. Inginerul de la avioane îi refuză politicos, spunându-i că el consumă numai ţuică de Vâlcea, la care „picior de porc" se îndepărtă spre ieşire: „gata, s-a aranjat, vine la şefu'..."

Numai că şeful îl opri la timp, piciorul porcului nu păşise pragul uşii.

- După cum vezi, am sosit, fără planor, cum presupuneai tu, şi despre care mă acuzai.

Eu îmi doream să zbor cu planorul într-o lume liberă, însă acum am să te văd eu pe tine cum ai să zbori cu picioarele astea de porc, pentru că trebuie să zbori de aici.

- Şefu, mata n-ai auzit de zborul porcului? încercând să dreagă busuiocul.

- Ba da, mâine e ajunul Crăciunului, galantarele te aşteaptă, mă reîntorc şi facem pomana porcului.

După vizionarea acestui spectacol, Odiseea în versiune românească, Buric şi Cârlig, retraşi în umbra furnalului lor, care nu mai fumega, produsele lui nu mai aveau succes pe piaţă, derulau şi comentau scenele epopeei.

- Cârligule! inevitabilul se produse, ce-ţi spuneam eu? şi tu, nimic, bou consecvent!

- Bine, mă, cititorule în stele, supraponderalule! pardon, supranormalule, dacă eşti aşa de previzibil spune ceva şi din viitorul ce ne aşteaptă.

- E sumbru mă, imprevizibil, în coadă de peşte mai ales în ceea ce ne priveşte, tu nu vezi că fabrica noastră e pe butuci, nu mai are materie primă.

- Stai liniştit, va avea. Zilele trecute, piticul a primit vizita unui grup de revoluţionari, faţă de care şi-a luat angajamentul şi tu ştii bine că se pricepe la angajamente, ca va reprofila producţia fabricii. O va trece pe bituminoase, are deja un contract cu aceştia, va asfalta Piaţa Revoluţiei.

Florin Măceşanu - ***Timpul pe gânduri***

continuare în pag. 21

continuare din pag. 20

- Vrei să spui că deja: „pupat... piaţa revoluţiei”?

- Tu ce credeai! nu contai pe abilitatea lui?

Acum după lovitura primită, statura i se mai tasă puţin, deveni un piticot, dar a rămas tot aşa de înverşunat. Presupuneai că piticul o bagă pe mânecă, iată că nu-i aşa, o puse pe mânecă.

- La ce te referi Buricule?

- La ce mă refer! Tu nu ai observat ce poartă pe mânecă? Eşarfa de revoluţionar.

Şi-i stă bine, are resurse să-i îmbrobodească şi pe ăştia.

- Crezi?

- Sunt sigur. Machivelismul, diabolicul, caracterul abject îi sunt resurse inepuizabile.

Da, ia spune, ce te faci acum cu talentul tău actoricesc, îmi promisesei că numai în actul cinci al comediei, când va cade cortina, voi cunoaşte întru totul personajul scenariului.

- N-o să mai cadă cortina, Buricule, nu vezi ce căzu peste pitic, personajul principal, perdeaua de fum, perdea ce a promovat-o cu atâta vehemenţă.

Scenariul, comedia trebuie adaptate la împrejurare, cred că va fi o tragicomedie, dar vom vedea şi vom mai discuta.

- Cârligule, să ştii că democraţia ne scapă de aceşti impostori şi ingraţi. Cârlig îi acroşă însă părerea, nelăsându-l să înscrie vreun punct cu crosa lui, ba dimpotrivă, îl imobiliză la mantinelă.

- Buricule, te crezi tu buric atotştiutor, dar s-ar putea să te înşeli. Nu te grăbi cu concluziile, aşteaptă să se mai limpezească apele şi apoi să vâsleşti, la dreapta, la stânga.

- În ce mă priveşte, voi vâsli numai spre stânga.

- Colegul nostru, Gogo, fostul secretar al B.O.B, o coti repede spre dreapta, zice că-i place partidul agrarian al lui Surdu şi ăsta fost mare comunist pe la Iaşi, care se autoinstală ministru la agricultură.

- Gogo, Bogo, cum îi zici l-a pus piticu secretar, tip docil, manevrabil, în scopul să ne pună în discuţie, să ne sancţioneze, după bunul lor plac.

- Da, ne întindea nouă perdea de fum şi rusnacii de care se „ocupa” l-a cătrănit pe el, de fapt pe noi toţi. Toată lumea vedea şi cei neavizaţi, cum rusnacii, cu sutele, cu miile, prinseseră drag de peisajele ţării noastre.

- Profesionist, Gogo ăsta al tău, nu glumă.

- Chiar dacă ar fi fost, nu depindea numai el, era prea târziu, se copsese buba.

Profesor de limba rusă, Gogo, se lipise de furnale, se recalificase şi împrăştia fum către est, să întunece lumina ce venea odinioară din aceea direcţie, ce-l determinase să se orienteze spre cea mai balşoie şi căutată facultate.

Gherghideii, unu şi doi, care promovaseră tot în lumina farurilor răsăritene, cu toate prefacerile politice ce avuseseră loc, mai aveau nostalgia Kremlinului, şi, de aceea, îl înscăunaseră pe Gogo în fruntea unui B.O.B.

Cu el şi prin el, biciuiau în şedinţele şi manifestările de partid capitalismul muribund, aducând în acelaşi timp osanale societăţii multilateral bombate. În viziunea lor, partidul şi strategul său, căpătaseră dimensiuni hiperbolice, cosmice.

De inconştienţa nocivă a acestora, au profitat şi mulţi alţi interesaţi, care intrând în caruselul lor, au amplificat la maximum osanalele, ridicând obedienţa la cotele teribilismului, terifiantului; personalitatea şi rezultatele incontestabile, obiective, fiind profund diminuate, erodate.

- A fost o lucrătură Buricule şi încă cum, inteligenţa grevată pe „pohtele ce le-a pohtit” .

A căzut în propria-i plasă. În ceea ce priveşte personalitatea şi rezultatele materiale şi spirituale ale epocii sale, care tindea să devină de „platină”, rămâne să judece istoria, în timp, bineînţeles, nu cum porniră acum demolatorii ăştia, în forţă, şi care, bag seamă, sunt printre cei care îi aduceau osanale.

- Aceştia din urmă, la care te referi, pretind că au fost un fel de „cal troian” şi vezi doamne, şi-au făcut datoria, răsplătindu-se singuri acum.

- Răsplată care le revine în integrum, precum averile de la bunici. Un gâgă oarecare, un târâie-brâu sau bişniţar, îţi râde în nas cu „performanţele” lui, pe când tu ai să-ţi pui diploma de inginer în cui şi să intri în solda lui.

- Sumbră şi jalnică predestinaţie! bate în lemnul ăsta de abanos, pe care-l procurasei piticului pentru un fum special.

- Partidele şi partiduţele apărute ca ciupercile după ploaie vor aduce un suflu nou în viaţa socială, fiecare va avea posibilitatea să se manifeste în voie.

- Da, şi totodată vor provoca un haos social, o mişcare centrifugă de la un partid la altul, pentru diversitatea în libertate, pe care o invocă, acolo duce în ultimă instanţă.

- Şi atunci cum ar fi mai bine, tot cu partidul unic, totalitar?

- Nu spun asta şi-mi cunoşti de mai înainte opiniile în acest sens. Repet, partidele, indiferent de perioada istorică, de ideologie şi doctrine, conduc spre încurcarea treburilor în cetate, prin trimişii, înscăunaţii lor.

- Care să fie atunci rolul partidelor? să se rezume la un fel de club, de asociaţie benefică, fundaţie, cooperativă?

- Orice să fie, dar să nu aibă acces la conducere. Toate funcţiile de conducere să fie obţinute numai prin concurs şi de către persoane specializate în domeniu, atunci vor merge bine treburile socio-economice, va dispărea vrajba şi discordia.

Nu observi că au început să vorbească de asanarea morală a societăţii! şi cine o face, cine se bate cu bolţarul în piept? Imoralii pehlivanii, farsorii ... care năvăliră în partide.

- Dacă cel comunist şi-a ţinut porţile închise!

- De aceea au intrat vreo patru milioane, printre care, îi cunoşti destul de bine, exemplu concludent fiind Gherghidiomanii, care reuşiseră să se impună, să domine, să-l deturneze.

- Din câte înţeleg conteşti democraţia, care presupune în primul rând pluripartidismul?

- Nicidecum. Istoria, mai bine zis pseudoistoricii, au interpretat-o după bunul lor plac, definindu-i şi atribuindu-i un rol, incert, confuz chiar. Dicţionarele explică destul de clar etimologia, semnificaţia termenului, care din păcate e denaturată, fiecare atunci când vine la putere, se manifestă într-un cu totul alt mod.

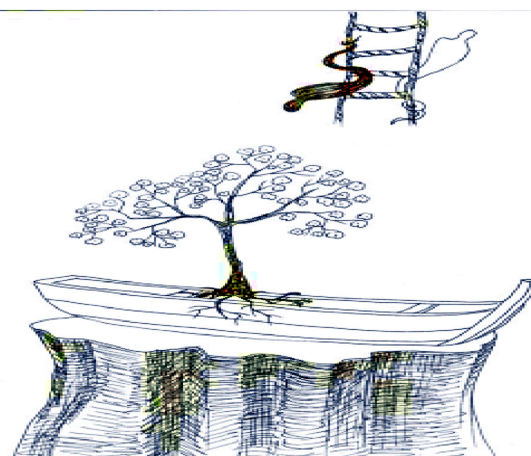
Democraţia nu este un bun câştigat sau cum e la modă acum, un bun pentru export.

Ea se aşează într-o societate care-i conferă condiţiile prielnice, oferindu-i la rândul ei şansele de împlinire. Numai naivii, ignoranţii, vor accepta democraţia capitalistă care, chipurile ar fi ajuns la perfecţiune. Reţine câte feluri de democraţie a îmbrăţişat societatea până în prezent.

Să ne oprim puţin la cea socialistă şi capitalistă. Cea socialistă întrunea formal şi parţial, etimologic, termenul demos - egal popor, dar nu şi craţie - conducere. Ştim bine cine erau reprezentanţii poporului, cine conducea.

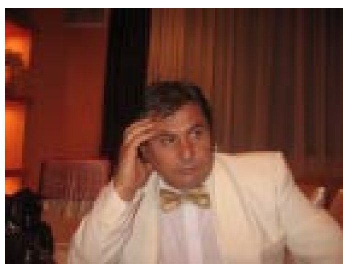
Iar în ceea ce priveşte democraţia capitalistă este cea impusă de un grup de oligarhi, maselor largi ale societăţii; dacă în antichitate, iniţial, în Grecia sau Roma, s-a manifestat potrivit conceptului, după aceea e discutabil.

În imperiul S.U.A. exportatoare de democraţie, încă de prin anii 1935, aceasta era pusă sub semnul întrebării de către personalităţi avizate.

Cristina Oprea

Nicolae BĂLAȘA

...GRĂDINA CARPATINĂ - TURNUL BABEL

- filosofie și formă de a fi la români -

(Domnului Marian Barbu, la ceas aniversar)

În unul din articolele noastre anterioare ,,De la comunicare la marea bălmăjeală", am încercat să reactualizăm şi câteva puncte de vedere în abordarea comunicării. În ideea de a completa cele spuse atunci, reamintim faptul că se vorbeşte despre comunicare în lumea animală, despre comunicare cu transcendentul sau cu lumea de dincolo, despre comunicarea om-calculator, ba chiar despre comunicarea ,,inteligentă", formă de a fi a întregii materii. Într-un sens restrâns însă, comunicarea se tratează doar în legătură cu omul şi cu societatea umană. Într-un anumit fel, în centrul tuturor abordărilor comunicării, se află el, omul, care are nevoie de comunicare pentru a ajunge la conştiința propriului său statut. Societatea umană nu poate exista în afara comunicării. Fără a exagera, dacă excludem cazurile patologice, putem spune că omul nu putea fi ființă gânditoare, fără a fi totodată ființă capabilă de comunicare, tot aşa după cum, ca ființă care comunică, omul nu poate fi altfel decât o ființă cugetătoare.

Privind însă în profunzimea fenomenului constatăm faptul că abordarea unilaterală a comunicării ar structura-o într-un concept teoretic, steril şi contingent, concept ce ar ocupa, cel mult, un loc în istoria ştiinței. Actul comunicațional, în adevăratul său sens, din punctul nostru de vedere, poate fi abordat, cel puțin, la nivelul triadei ale cărei verigi sunt comunicarea-înțelegerea-acțiunea. Fireşte, cel puțin la nivelul curiozității, şi noi ne-am pus întrebarea: comunicăm-înțelegem şi acționăm sau înțelegem-comunicăm, şi cele două fenomene se transformă în acțiune, sau, după caz, în cel puțin o mişcare a spiritului, mai ales dacă suntem în cazul comunicării intrapersonale (comunicarea cu tine însuți). Cu alte cuvinte: care este locul pe care îl ocupă înțelegerea în acest ,,lanț cinematic", funcțional la nivelul subconştientului şi, mai ales, la nivelul conştientului individului sau colectivității?

Complexitatea acestei întrebări asupra relației comunicare - înțelegere ne face să fim şi noi oarecum rezervați. Analiza corelației dintre comunicare şi înțelegere conduce la dezvăluirea unor mari complicații datorate, printre altele, existenței unei mari diversități nu numai a accepțiunilor şi semnificațiilor înțelegerii, dar în aceeaşi măsură privitoare la comunicare. Dacă avem în vedere atât faptul că există: comunicare verbală, paraverbală, nonverbală; comunicare intrapersonală, comunicare interpersonală, comunicare de grup, comunicare publică şi comunicare de masă; comunicare intraculturală şi interculturală; comunicare națională şi internațională; comunicare politică, juridică, religioasă, didactică, medicală etc., cât şi faptul că acestea se combină cu diversele forme ele înțelegerii, ne dăm seama de complexitatea problemei aflate în discuție.

Totuşi, pentru noi, este clar că nu se poate vorbi de comunicare umană în sens strict, fără a sublinia, cel puțin, rolul înțelegerii în comunicare. În definitiv, dacă elementele minime ale oricărui proces de comunicare sunt emițătorul, receptorul, mesajul şi canalul, comunicarea propriu-zisă nu se poate realiza doar prin transmiterea mesajului de către emițător către receptor, fără ca acest mesaj să fie înțeles de către receptor. Înțelegerea devine astfel o parte importantă a oricărui proces de comunicare şi ocupă cel puțin jumătate din acest proces.

Apare însă problema definirii înțelegerii, sau cel puțin a caracterizării ei, sarcină justificată nu numai de considerente gnoseologice, ci şi, poate mai ales, de necesitatea maximizării înțelegerii în procesul de comunicare şi, astfel, de nevoia asigurării şi sporirii eficienței acestui proces în relațiile sociale. Din acest motiv, trebuie precizat mai întâi că există o ,,înțelegere" comună, cotidiană şi naivă a conceptului de înțelegere, acceptabilă în limitele nevoilor obişnuite ale omului, deşi marcată de o extremă relativitate şi subiectivitate. Pentru nevoi mai înalte însă, accepțiunile cotidiene şi subiective ale acestui concept se dovedesc nu numai insuficiente, dar şi inadecvate.

Conceptul de înțelegere, ca şi cel de comunicare de altfel, se pretează la abordări multiple şi variate. Într-o primă instanță, el poate fi cercetat din punct de vedere lingvistico-semantic. În acest sens, putem vorbi de înțelegerea unui cuvînt, a unei propoziții, a unui text şi, la rigoare, de înțelegerea unei limbi. În particular, analizele de acest tip se dovedesc deosebit de necesare şi utile pentru activitățile de traducere şi de interpretare de text. Dar tot aşa de bine vorbim despre înțelegerea unei acțiuni, a unui eveniment, a unui om sau grup de oameni, a unor relații personale şi sociale, chiar a unor obiecte, fenomene, procese, proprietăți şi relații din realitatea fizică.

Sub un alt aspect, înțelegerea formează un important obiect de cercetare pentru studiile de psihologie, generală şi socială. Din acest punct de vedere, sunt studiate nu numai procesele psihice de la nivelul individului uman care intervin şi fac posibil actul de înțelegere, dar şi diferitele cadre socio-culturale în care sunt crescuți şi educați oamenii şi de care depind capacitățile lor de înțelegere. Un caz particular în acest context îl constituie analiza factorilor care fac posibilă înțelegerea, dar care şi împiedică înțelegerea (de exemplu, stereotipurile culturale şi etnocentrismul), dintre indivizi aparținând unor culturi diferite. Dar în comunicarea interumană realizată cu ajutorul limbajului, în comunicarea verbală, cum se spune, cotidiană sau în forme elevate şi speciale, se întâlnesc o serie de fenomene care pun dificile probleme de înțelegere. Pe lângă fenomenele de ambiguitate şi vaguitate, se găsesc cele care țin de vorbirea indirectă, de aluzii, de sugestii, de suspiciuni, de diversitatea figurilor şi tropilor (metaforă, metonimie, sinecdocă, ironie), de comunicarea prin figuri retorice ale tăcerii şi ale jocurilor de limbaj şi, de fapt, de folosirea întregului arsenal al figurilor stilistico-retorice. La fel de numeroase şi dificile probleme de înțelegere şi interpretare pun fenomene ca presupozițiile, implicaturile şi explicaturile, prezente inevitabil în orice proces de comunicare umană verbală. În fine, o mulțime de alte asemenea probleme apar în comunicarea paraverbală şi mai ales în cea nonverbală (gesturi, postură, vestimentație, poziție spațială, folosirea aspectelor temporale în comunicare etc).

Există şi perspective oarecum

continuare în pag. 23

continuare din pag. 22

mai particulare asupra înţelegerii, dar care vizează aspecte la fel de importante pentru relaţiile şi acţiunile oamenilor. Fără a intra în detalii, menţionăm doar că înţelegerea implică o componentă logică majoră, dacă n-ar fi altceva decât respectarea, fie ea şi inconştientă, involuntară, a unor principii şi reguli ale gândirii fără de care comunicare însăşi n-ar fi posibilă.

De asemenea, se poate vorbi de aspecte morale, juridice, politice, diplomatice, religioase etc. ale înţelegerii, a căror analiză şi descifrare ar fi de natură să contribuie la eficienţa procesului de comunicare interumană. Nu în ultimul rând, trebuie menţionată în acest context, retorica, considerată, chiar şi azi, ca fiind cea mai veche disciplină a comunicării, dar într-o măsură destul de mare şi o teorie a înţelegerii.

O abordarea filosofică a înţelegerii, comportă, la rândul ei, o mulţime de dificultăţi. Există enorm de multe curente şi orientări filosofice, din perspectiva cărora poate fi analizat conceptul de înţelegere. Desigur, cel mai potrivit astfel de curent ar fi hermeneutica, dar, după cum se ştie, acest curent este, la rândul său, extrem de eterogen. De la interpretarea de text şi înţelegerea corelată cu acest gen de interpretare, până la accepţiunile ontologice heideggeriene ale înţelegerii şi interpretării, este o distanţă destul de mare. Un loc aparte îl ocupă, în acest context, diferitele variante ale pragmaticii lingvistice şi universale, ca şi ale pragmatismului, în general.

Pe de altă parte, problema înţelegerii a fost, cu excepţia marilor lucrări elaborate de către, F. D. E. Schleiermacher, W. Dilthey, H.-G. Gadamer, mai puţin dezbătută în studiile de specialitate, iar acolo unde s-a făcut acest lucru, abordarea a fost, de cele mai multe ori, unilaterală. În acest sens, putem exemplifica lucrările, de altfel de mare calitate, în care înţelegerea este studiată din perspectiva doar a explicaţiei, a hermeneuticii, a cunoaşterii în general (pedalându-se, în special, pe teoriile clasice ale adevărului), a psihologiei etc., şi mai puţin, sau aproape deloc, din perspectiva metaştiinţei care are ca principală trăsătură gândirea comparativă, holistică, a oricărui sistem de cunoştinţe, valori şi culturi.

Cu alte cuvinte, înţelegerea a fost mai puţin studiată din perspectiva a ,,ceea ce cuprinde şi ceea ce este dincolo de ştiinţă şi dincolo de sfera cosmologiei astrofizicaliste”. Considerată de unii filosofie, de alţii, ,,filosofie de dragul filosofiei”, metaştiinţa (într-un sens diferit de cât cel clasic al cuvântului), respinge pretenţiile de înţelegere ale ştiinţei şi vrea să reinstaureze filosofia ca ,,dragoste de înţelepciune”, în sensul socratic al unei investigări cât mai largi cu putinţă a cosmosului şi a sinelui. Ea începe acolo unde ştiinţa se termină, în sensul că se ocupă de ceea ce este dincolo de examinarea din punct de vedere al ştiinţei fizicaliste, şi devine crucială în înţelegerea umană, tocmai în momentul în care ştiinţa nu mai poate fi o sursă de îndrumare şi descoperire a adevărului.

Pe de altă parte, gândindu-ne şi numai la faptul că actul comunicaţional reprezintă un fenomen esenţial al vieţii umane, sociale, de grup, familiale şi individuale, un liant al acestei vieţi, şi un adevărat mediu în care şi prin care se produc toate faptele şi evenimentele sociale, comunicarea fiind un element definitoriu al ontologiei umane, nevoia de a găsi modalităţi eficiente de depăşire a unor astfel de dificultăţi şi de a asigura realizarea comunicării chiar prin intermediul unor astfel de fenomene, ne apare ca de la sine înţeleasă.

Ultima idee enunţată mai sus ne trimite imediat la o altă perspectivă asupra comunicării şi înţelegerii, anume cea pe care ar putea-o oferi cercetările de sociologie şi de teoria culturii. Specialiştii din aceste domenii au de descifrat numeroasele şi adesea ceţoasele semnificaţii ale cuvintelor, propoziţiilor şi mai ales ale gesturilor indivizilor aparţinând unor grupuri sociale şi culturale diferite. Ori, în condiţiile sporirii fără precedent în zilele noastre a modalităţilor şi formelor de comunicare internaţionale, găsirea celor mai potrivite căi de înţelegere între indivizi şi colectivităţi din toată lumea devine un obiectiv major pentru cele mai importante instituţii cu atribuţii în planul relaţiilor şi cooperării internaţionale.

Fenomenul se complică şi mai tare dacă avem în vedere o formă aparte a comunicării, care este trecerea de la vorbă, la tăcere, ştiindu-se bine faptul că ea, tăcerea, are un loc aparte în teoria comunicării. De altfel, tăcerea nu are sens prin ea însăşi, ci capătă valoare doar în relaţia a două elemente suprapuse şi anume cuvântul care trebuie spus şi interdicţia rostirii lui. ,,Există o elocvenţă a tăcerii care penetrează mai mult decât limba”, afirma Pascal, pe când Wittgenstein dă o altă semnificaţie tăcerii: ,,despre ceea ce nu se poate vorbi, trebuie să se tacă”.

Fără a trage o concluzie, a investiga înţelegerea umană înseamnă, în general, a investiga natura sa, structura principală, funcţiile şi limitele probabile, şi nu doar anumite laturi: psihologice, sociologice etc. În analiza înţelegerii umane, ,,trebuie luată în considerare întreaga formă explicită a înţelegerii, de la punctul de vedere practic, inter-personal, comunicaţional, ştiinţific şi filosofic, la cel etic, metafizic şi spiritual” ne spune R. C. Priddy (Beyond Science. On the Nature of Human Understanding and Regeneration of Its Inherent Values, http://home.no.net/rrpriddy/indexbey.html).

Complicate chestiuni chiar şi numai la nivelul teoriei! În încercarea de a le limpezi, oarecum, pliem abordarea acţiunii pe societatea de astăzi, societatea timpurilor pe care le trăim, denumită de către J. Habermas ,,Societatea capitalismul târziu”.

Deontologia profesională, dar mai ales respectul pentru opera marelui sociolog german, Max Weber, ne face să reamintim, mai întâi, punctul acestuia de vedere asupra neliniştilor noastre. În consecinţă, Max Weber, analizând raportul dintre înţelegere, interpretare şi explicaţie, precizează faptul că înţelegerea constă în atribuirea de semnificaţii unei acţiuni, prin intermediul interpretării. Înţelegerea se realizează şi cu ajutorul explicării cursului real al acţiunii numit de autor ,,context de semnificaţie intenţională”.

Revenind, la J. Habermas şi ,,Societatea capitalismului târziu”, precizăm mai întâi faptul că el delimitează două moduri de a aborda problemele societăţii, şi anume: abordarea ,,tehnică”, care reduce organizarea şi desfăşura-

continuare în pag. 24

Florin Măceşanu - *Parodie Dali*

continuare din pag. 23

rea vieţii sociale la problemele tehnice, şi o abordare „practică", potrivit căreia problemele practice nu pot fi rezolvate decât printr-un consens atins în cadrul comunicării. Pe scurt, acest lucru ar însemna punerea teoriei în practică, adică aplicarea descoperirilor ştiinţifice în practică, în contextul în care teoria pătrunde în conştiinţa oamenilor, motivându-i să acţioneze. Tehnocratismului, care presupune a reduce practica la „acţiuni instrumentale", Habermas îi opune conceptul de „acţiune comunicativă", concept asupra căruia, probabil, vom reveni.

În centrul analizelor lui Habermas asupra capitalismului târziu, se află problema relaţiei dintre stat şi sfera (spaţiul) publică, opinia publică. Pentru autorul amintit anterior, spaţiul public este asimilat cu acea sferă în care „reuniţi ca public, cetăţenii tratează, neconstrânşi, sub garanţia de a se putea să se întrunească şi să se unească liberi, să-şi exprime şi să publice liber opinia asupra problemelor de interes general". Totuşi, în capitalismul târziu, domeniul social al statului se substituie domeniului spaţiului public de natură civică şi democratică. Publicul îşi pierde realitatea politică şi funcţiile sociale. Locul lui este luat, pe de o parte, de uniuni în care interesele private, organizate, caută să ajungă la o formă politică nemijlocită, iar pe de altă parte, de către partidele politice care se suprapun sferei publice. Publicul, ca atare, este sporadic inclus în cercul puterii şi numai pentru a aclama, a bate din palme.

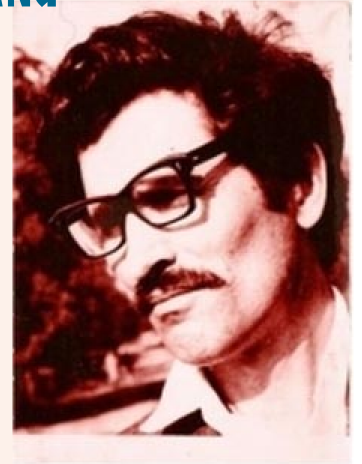
Partea demnă de specificat ca fiind o trăsătură aparte a capitalismului târziu constă în faptul că acum deciziile statului nu mai sunt supuse discuţiilor publice (de exemplu aderarea României la Uniunea Europeană, şi condiţiile de aderare mai sunt aduse la cunoştinţa publicului doar sporadic sau deloc). În această situaţie, tendinţa societăţii de pierderea sensului şi a motivaţiei pentru acţiune este înlocuită prin ceea ce numeşte „consumul stimulat". În acest context, Habermas, care a considerat tot timpul comunicarea ca fiind cea care deţine rolul capital în viaţa socială, adoptă ideea „structurii comunicative, intersubiective, a faptelor sociale" şi dezvoltă o teorie a „comunicării curente", arătând că înţelegerea depinde fundamental de normele interacţiunii. Mai precis, modelul comunicării, promovat de Habermas, presupune acordul celor ce comunică asupra normei interacţiunii lor. Înţelegerea între cei care comunică se realizează în acordul privind justeţea normelor care intermediază comunicarea. Potrivit lui Habermas, în această nouă conjunctură, spaţiul public s-a constituit ca loc de mediere între societatea civilă şi stat, în care se formează şi se exprimă opinia publică, având ca intermediar în comunicare, normele.

Altfel spus, societatea modernă, marcată de capitalismul târziu, găseşte în comunicarea de masă, prin oferta de stimulare a consumului, un instrument de legitimare şi de integrare a indivizilor, de recuperare şi de blocare a conflictelor şi insatisfacţiilor sociale.

Totul bine şi la locul său în expunerea noastră anterioară, expunere, evident, de factură teoretică. Spinos şi dezgustător la nivelul societăţii contemporane, în genere, şi într-un mod aparte, la nivelul societăţii româneşti. Doar aici, în „Grădina carpatină", despre societate de consum şi bine social, nici vorbă! Despre grija faţă de om, ferească Dumnezeu! Ferească!... spun aleşii, ba chiar mai şi scuipă în sân.

E, vedeţi, de aici, spusa românului hâtru şi filosof de când lumea: „Machea!? Fugi, bă, nene!... Teoria ca teoria,... practica te omoară!" face cât paginile mele anterioare sau, probabil, cât tratatele lumii contemporane. Are dreptate! Şi asta pentru că doar aici, în „Grădina carpatină" una se zice şi alta se face! Una vorbim şi başca ne înţelegem... De parcă am fi în Tunul Babel! Sau poate noi, românii, chiar el însuşi! Nu e bine! „Nu e bine neam!"- ca să-l amintim şi pe Marin Sorescu.

Emil BUCUREŞTEANU

Calendarul vieţii mele

Calendarul vieţii mele
Mi-a fost scrijelat în palmă
Şi-am plecat cu el în lume
Drumul vieţii tot mă cheamă.

Am călcat pământ şi ape;
Frigul mi-a-ngheţat obrazul,
Arşiţa mi-a bronzat faţa
Iar în cale mi-a stat vântul.

Câte-au fost toate-au trecut
Şi-au trecut şi anii vieţii;
Pe un portativ de lut
Stăm la rând fără excepţii.

Pastel trist

A venit şi toamna vieţii!
Frunzele s-au vestejit
Iar prin trunchiul plin de
scorburi
Seva curge-ncetinit.

Poame nu mai sunt pe ramuri:
S-au cules şi s-au mâncat
Au rămas doar nişte resturi
Numai bune de-aruncat.

Vântul crengile îndoaie
Şi trosnesc noapte şi zi
Apa ploii le înmoaie,
În curând vor putrezi.

Cântecul nopţii

Cântecul nopţii pătrunde
prin ferestrele timpului
uvertură la simfonia
tăcerii
scrisă pe portativul
iubirii
partitură îngălbenită
de anii
indiferenţei.
Dirijorul loveşte
pupitrul cu bagheta
speranţelor
s-a rupt.
Toboşarul anunţă
un final
pierdut în imensitatea
dorului
eclipsat de absurdul
fiinţării vieţii
contra punct
al deznădejdii.

Aştept dimineaţa să vină

Aştept dimineaţa să vină!
În fiecare zi o aştept
Ca pe o prietenă bună,
Ca pe o seară cu lună
Când era timp de iubit.
Aştept…

Aştept dimineaţa să vină!
În geam să îmi bată cu soare
După o noapte cu ploaie
Să respir ozon prin geamul
deschis;
Totul să fie ca-n vis.
Aştept…

Aştept dimineaţa să vină!
Să vină pe strune de chitară.
Alunece-mi iară
Paşii-mi pe stradă, cadenţaţi,
Printre oameni purtaţi.
Aştept…

Aştept dimineaţa să vină!
Dar nu va veni.
Pe stradă nu-i lume,
E o noapte tăciune
Afară şi-n mine.

Dar aştept dimineaţa să vină!
Aştept…

Mute ne sunt marile dureri

Mute ne sunt marile dureri
Când firul vieţii subţiat se rupe.
Tăcerile iubirilor ascunse într-un vers
Rămân pentru vecie neştiute.

Sub crucea de stejar pământul ne adoptă
La margine de groapă se tânguie iubirea,
Zădarnic este totul, aceasta ne e firea
Şi trecem peste drum cu vorbe
suspendate.

Gabriel NEDELEA

Licenţiat al Facultăţii de Litere, Universitatea din Craiova, cu lucrarea „Gellu Naum şi imaginarul suprarealist”, coord. Gabriel Coşoveanu, **Gabriel Nedelea** este masterand al Facultăţii de Litere, Universitatea din Craiova, „Literatură română în context european”.
Activitatea literară (Reviste): Mozaicul, România literară, Cultura, Scrisul Românesc, Convorbiri literare, Luceafărul, Revista română, Sisif, etc.
Publicaţii în volume colective: *Antologia poeţilor TRADEM* 2005-2009, Ed. Aius, Craiova, 2009; *Caietele Lucian Blaga*, vol. X, Ed. Univ. „Lucian Blaga”, Sibiu, 2009; *Antologia concursului internaţional de creaţie „Veronica Micle”*,Ed. Nico, Târgu-Mureş, 2009.

Premii literare:•Premiul II la Colocviul Naţional de Literatură Contemporană, Ediţia a VI-a: Proza lui Radu Cosaşu/ Poezia şi critica lui Ion Pop, Braşov, 18-19 martie 2010; •Premiul Special al Revistei *Cultura* la Colocviul Naţional de Litera-tură Contemporană, Ediţia a VI-a: Proza lui Radu Cosaşu/ Poezia şi critica lui Ion Pop, Braşov, 18-19 martie 2010; •Marele Premiu, în cadrul Con-cursului Naţional de Poezie „Traian Demetrescu”, Ediţia a XXXI-a, 23-26 octombrie 2009; •Premiul „Al. Macedonski - Prima Verba”, pentru poezie, Ed. şi Revista Scrisul Românesc, 24 oct. 2009; •Premiul II, la Concursul Internaţional de Creaţie Literară „Veronica Micle”. Ediţia a XIII-a, 12-13 dec. 2009; •Premiul III la Colocviul Naţional Stu-denţesc Mihai Eminescu, ediţia a XXXV-a, Iaşi 21-24 mai 2009; •Premiul III la Colocviul Naţional Universitar de Literatură Română Contemporană, ediţia a V-a, Braşov, 9-10 aprilie 2009; • Premiul III la secţiunea poezie la Concursul Naţional de Creaţie Literară de la Oraviţa, ediţia a XIX-a, 15 ian. 2009; •Menţiune la „Colocviul naţional stu-denţesc *Lucian Blaga*”, secţiunea „Hermeneutica textului literar”, Ediţia a X-a, Sibiu 23-25 oct. 2008; •Premiul II la Concursul Naţional de Poezie „Traian Demetrescu”, ediţia a XXX-a, Craiova, 24-25 oct. 2008; •Premiul revistei *Oglinda literară*, Focşani, la *Festivalul Naţional de Poezie „Costache Conachi”*, ediţia a XVI-a, Tecuci, 3-4 oct. 2008; • Locul III - Concursul de Creaţie Lite-rară „Veronica Micle”, secţia *Poezie*, Ediţia a XII-a, 4-10 sept. 2008.

Activităţi: •Colaborare cu „Adevărul holding”, Târgul de carte Gaudeamus, Craiova 2010, 1.03.2010-15.03.2010; •Redactor la Editura şi Revista „Scrisul Românesc” în perioada iulie-octombrie 2010; •Conferinţă în cadrul Bibliotecii Judeţene „Alexandru şi Aristia Aman” cu numele „De la Memoria vegetală si alte scrieri bibliofile la Biblioteca Babel, vineri, 23 aprilie 2010; •Membru al Cenaclului „Mozaicul”; •Prezentator al Emisiunii „Cartea Săptămânii” TVS.

voinţa mea

şi n-am să-ţi mai pot spune
pe nume
după ce voi fi devenind poet
plin de boli nemaipomenite

am să fiu mai atent
şi voinţa,
voinţa mea ospitalieră
voinţa ca o haină pe care mi-o permit
prea grav şi mă gândesc
înnebunit de oasele palmelor
şi mândria mea neasortată

voi fi mai atent cu încălţările mele
galbene şi voinţa mea cât miezul
unui calamar anume
căruia îi voi înmulţi apa
şi hrana vie pentru că îmi stă în putere
mă va face să văd
cu o cădere nestăvilită
peste castelul mânecii

Poem

Am să-ţi scriu un poem
Cu femeie mergând pe bicicletă
În care vreau să spun de fapt
Că lumina crapă în şarpe,
Că se duce dracului visul cu roata,
Că urangutanii îl uită pe Cervantes
Şi toate merg de-a-ndoselea
Când trag cu urechea cuvintele
Din lucrurile vieţii mele nepersonale.

Poate că exagerez un pic de dragul
Neînţelegerii părului său,
Al femeii cititoare în aer.
Am luat totul în serios
Şi am să-mi însemnez pielea,
Urechile şi vederea
Înainte să spun lucrurile astea.

De acum săniile sunt posibile,
Frigul ne iese în carne,
Lumina în pereţi pe scări peste tot
E o vreme de speculaţii râzânde,
Tremuratul ne scoate din cuvinte,
E o vreme de pături.

Cu ochii deschişi

Taxiurile treceau a toamnă
şi a galben
Şi noi eram vorbitori de amintiri
Din ce în ce mai aproape.
Şi nici tramvaiele nu mă duceau
Atât de aproape şi de punctual,
Pentru că toate cădeau altfel
Când nu rămâneau încremenite.

Şi eu veneam în galben
Chiar dacă tu mă aşteptai
la o cafea,
Şi tot în camera ta mă primeai
Însă fără oglinzi
şi cu hainele schimbate;
Iar eu ajungeam
numai la cinci
Să schimbăm câteva vorbe
Cu dibăcia negustorilor de pânze.

Între anotimpuri

Sângele îmi intră în suflet
Şi creşte ciuperci, muşchi,
Peşti încordând lumina în apă
Un arc de cerc
Ziua ca o femeie care mă aşteaptă.

Am fi ştiut
Cum trece iarna ca un mamifer
Din sângele tău pe străzi
Vata arsă pe chipuri,
Visul meu spânzurat în piept.

Unde pământul nu-i nimănui dat
Picturile cu aer,
Din care nu a ieşit niciodată sânge,
Umplu geamantanul cu ierburi
Pentru anotimpuri ploii.

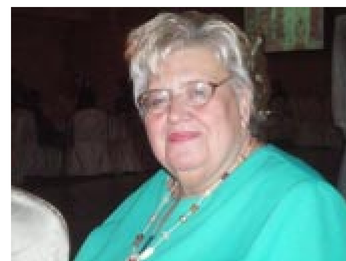
O imagine fără amintire,
Cu ţigani în ordinea înstrăinării,
Cu toate câte îmi cresc pe mâini,
Cu degetele ei ca nişte ochi,
În camera de la apus,
Cu zăpezile descrescătoare,
Îmi pipăi câinii
Pe creştetele lor umflate.

Cristina Oprea

Elena BUICĂ
(Toronto)

ZILE ÎNSEMNATE

Fără să fim superstiţioşi, când cernem evenimentele care au rămas înscrise mai viu în memorie, constatăm că apar de-a lungul mai multor ani câteva date în care se succed întâmplări înrudite între ele şi dacă le punem cap la cap, dau o anume culoare vieţii noastre. În afara zilelor de naştere şi a sărbătorile care se succed anual, se încheagă făptura unor date care ne privesc personal. Pentru toată lumea civilizată, ziua începerii anului şcolar este o zi care ne întoarce faţa cu ani în urmă la lungul şir al începutului de an şcolar, cu precădere spre ziua de neuitat a clasei întâi, a primului contact cu şcoala, cu banca şi draga noastră învăţătoare, DOAMNA, în cuvântul căreia credeam aşa cum credeam că ziua urmează după noapte.

Trăiesc şi eu ca oricare adierea primelor amintiri pentru pregătirea anului şcolar, cu uniforma nouă, cu ghiozdan în care, pe vremea mea, stătea la loc de cinste tăbliţa marcată cu liniuţe roşii pe o faţă şi cu pătrăţele pe cealaltă, iar pe marginea de lemn, printr-o găurică, erau legate de două sforicele buretele de şters tăbliţa şi condeiul de care trebuia să avem grijă să nu se frângă şi să ne aducă vărsarea de lacrimi pentru o asemenea întâmplare. Lângă tăbliţă, stăteau alături puse cu multă grijă, aritmetica şi abecedarul cu multe poze colorate şi cu primele litere şi cuvinte pe care le memorasem din zbor, dar simulam descifrarea cu o anume intonaţie care însoţea degetul arătător plimbându-se pe pagină: O-I... OI. În clasele următoare grija mare era pentru felul cum duceam în mână călimara cu cerneală, ţinută drept, ca să nu se verse, în timp ce tocul cu peniţa stăteau în penar aranjate cu multă grijă. Peniţa era controlată atent să nu aibă vârful despicat, căci pe atunci caligrafia era la loc de mare preţ. Mai apoi, un motiv de semeţie era rostirea tablei înmulţirii fără răsuflare, pe o melodie lineară, dar ritmată. Simt şi acum fiorul necunoscutului acelor începuturi de an şcolar. Aveam unghiile tăiate, urechile şi gâtul curat, batista în buzunar era spălată şi călcată, dar eram îngrijorată de ce-o zice DOAMNA de degetele mele de culoarea maronie a cojilor de nuci care nu voia să se ducă oricât îmi frecam mâinile cu nisip, căci săpunul nu ajuta la nimic.

În anii următori, acestor zile de început de septembrie, li s-au adăugat regretele că s-a terminat vacanţa, suspinul despărţirilor, dar şi bucuria reîntâlnirilor sau speranţa sosirii următoarelor vacanţe, pe atunci, neapărat - cu trenul din Franţa!

Toate aceste amintiri comune cu ale tuturor şcolarilor, au început pentru mine să se individualizeze la 18 ani când am fost nevoită să întrerup şirul anilor de studii din tumultosul Bucureşti şi să iau viaţa pe cont propriu, într-un colţ de lume îndepărtat, undeva sub un deal, de parcă era uitat de Domnul, o vatră a vieţii arhaice, deşi nu era departe de Oradea, în comuna Ineu de Criş. Atunci, in 1952, pentru mine ca învăţătoare-profesoară suplinitoare, iar acum pentru nepoata mea, Mara-Elena, la cei 18 ani, care a plecat la Ottawa pentru studii universitare, începutul lui septembrie a marcat hotarul unor noi destine. Pentru fiecare a însemnat prima despărţire mai îndelungată de familie, dar mai ales, aducătoare de schimbări majore. Acum am condus-o cu gândul şi cu sufletul privind cu ochii ca prin ceaţă deasă spre drumul ei de viitor şi întorcându-mi ochii minţii pe cel al meu din trecut care mi-a adus schimbări simţite ca un şoc şi mi-au marcat profund următorii ani. Am devenit alt om din care n-a mai rămas decât sufletul de copil de care nu m-am putut despărţi nici acum. Mă întreb cum va arăta nepoata mea când va termina studiile, căci la terminarea studiilor fiicei mele, parcă era, dar parcă nu mai era tot ea cea în care sculptasem cu migală şi neţărmurită dragoste anumite trăsături.

Acum n-am plâns în stradă când mi-am petrecut nepoata cu privirea plecând la Ottawa. Am stat locului ca o stană de piatră privind în gol. Am plâns înainte de a ieşi din casă, atunci când m-a invitat să iau loc ca să îmi cânte la pian piesa îndrăgită de toată familia fiindcă era piesa ei dragă, Le Coucou (Rondeau) de Louis-Claude Daquin (1694-1772). Era un gest de rămas bun, dar şi de recunoştinţă pentru lungul şir de ani în care am stat lângă ea la lecţiile de pian, lecţii care şi ele se încheiau acum stingându-se în acordul final. În legănarea ritmului de rondo am simţit că se leagănă întreaga lume cu mine. Ne-am îmbrăţişat îndelung în ritmul sacadat al lacrimilor venite din străfundul pieptului. Apoi iar m-am dus cu gândul la lungul şir de ani marcaţi de zilele începutului de septembrie. Fiecare septembrie îmi aducea un nou an şcolar pentru fiica mea ca eleva, apoi ca studenta, iar profesional, mi-aducea copii noi, clase noi, colegi de muncă noi, uneori şcoli noi, metode de învăţământ noi şi nu de puţine ori chiar localităţi noi. Printre atâtea noutăţi aduse de toamne se numără şi anii de studii universitare pe care i-am făcut cu ceva întârziere datorită vremurilor potrivnice, iar în anul acesta, trăiesc alături de fiica mea, bucuria primului început de an şcolar când ea îşi va conduce ca directoare adjunctă colectivul de 87 de profesori la un prestigios liceu din Toronto.

În lungul şir al începuturilor de septembrie, am apucat să trăiesc şi vremea ieşirii mele din lumea şcolilor încheiată în lacrimile pensionării. Dar până să apuc să trag aer adânc în piept pentru alean, un alt început de septembrie, mai precis, în noaptea lui 31 august spre 1 septembrie, m-a adus definitiv în Canada, căci nepoţica începea şcoala şi cine putea mai bine să-i supravegheze paşii decât draga de Buni. Şi odată ajunsă aici, Buni iarăşi a trecut prin mari prefaceri, cele ale strămutării, dar a acceptat totul din plină inimă.

Şi iată-mă acum, la acest septembrie 2010, când iar mi s-a golit inima odată cu plecarea nepoatei mele dragi. Parcă nu mai ştiu ce să fac cu mâinile care nu-şi mai găsesc rostul ca până acum. E casa goală, deşi îi simt prezenţa în tot şi în toate. Nu-i mai aud vocea, nu-i mai simt mişcarea, nu-i mai aud cântecele la pian. Şi parcă e un făcut, afară plouă şi e frig, nu pot ieşi cu căţeluşa la plimbare decât pe fugă şi zgriburind şi stau şi iarăşi mă gândesc la zilele începutului de septembrie încercând să străpung timpul în viitor să vad ce-mi mai poate aduce. O adiere caldă a speranţei şi a încrederii mă face să întorc capul spre răsărit şi să rostesc, ajută Doamne!

Florin Măceşanu

Florentin SMARANDACHE

ALEX ŞTEFĂNESCU ŞI TOTALITARISMUL CARE SE INSTALEAZĂ ÎN ROMÂNIA

Mărturisesc deschis, eram preocupat cu alte cercetări, nu mă interesau - de la o perioadă - nici politica, nici critica literară (însă m-a anunţat, de la Politehnica din Timişoara, Profesorul Mircea Şelariu despre elucubraţiile obsedatului sexual Alex Ştefănescu la adresa mea: vezi şi articolul lui Constantin Dungaciu din "Tricolorul").

Îi voi răspunde polemic lui Alex Ştefănescu, pe text, la cartea sa nedocumentată, cu mediocre compuneri şcolăreşti (Adriana Stan), superficială. Cartea sa, „Cum te poţi rata ca scriitor", publicată la Humanitas, a fost declarată „cea mai proastă carte a anului 2009" (revista "Cultura", anul V, nr.2/257, 21 ianuarie 2010), fiind neprofesională, diluată, nedocumentată. Ce gunoaie de cărţi mai publică şi editura asta Humanitas! Dumnealui şi alţii din gaşca sa mă ţin în priză, mă stimulează la creaţie! Deci... tot răul spre bine! Voi arăta şi aplicaţiile paradoxismului, nu numai în folclor, dar şi-n ştiinţă, filozofie, artă.

1) La pagina 297 Alex Ştefănescu începe cu o comparaţie între mine şi... Nicolae Ceauşescu! Vreau să-i amintesc că pe vremea ceauşistă eu eram disident: se poate verifica, deoarece am patru dosare la Securitate, însumând circa 880 de pagini. Am obţinut copii după ele prin CNSAS. Am şi fugit din ţară în 1988, aşteptând viza americană într-un lagăr de refugiaţi politici din Turcia.

Comparaţie mai potrivită ar trebui făcută între Alex Ştefănescu şi Nicolae Ceauşescu, fiindcă A.Ş. îl lingea în fund pe Ceauşescu până la Revoluţie, scriind pe prima pagină a revistelor literare numai apologii la adresa conducătorului. Dar, ca orice persoană machiavelică, acum A.Ş. îl critică pe dictator. Şi-atunci, ce încredere poţi avea într-un asemenea „critic" care scrie după cum sunt timpurile, ci nu după adevăr?! A.Ş. se contrazice singur!

Studiind puţin istoria, veţi constata că nici o stăpânire nu e permanentă, ci se suprapun: o stăpânire peste altă stăpânire, şi tot aşa. Analog, nici un imperiu, ori dictatură, ori totalitarism nu rezistă la infinit - iar abuzurile şi fărădelegile acestora vor fi scoase la iveală mai devreme sau mai târziu. Deci, când o nouă stăpânire se va instala în România, după cea prezentă, el va fi primul oportunist!

2) Despre volumul meu în engleză, „Dedicaţii" (cu o prefaţă intitulată sugestiv "Anti-Carte?"), A.Ş, scrie: "este vorba de grandomanie şi de un narcisism ritualic care amuză, dar şi sperie" (p. 297). Nu este vorba nici de «grandomanie», nici de «narcisism», ci de un experiment literar. El nu a citit nici măcar prefaţa acestei cărţi (de o singură pagină!), unde se scrie: „Este aceasta o lucrare literară sau de artă? Nici una, nici alta, sau amândouă în acelaşi timp (…) ...arată ca o carte de cărţi, sau ca o metacarte". Deci, stilul de avangardă. Şi prefaţa se termină prin „Avantajul acestei cărţi este că ea poate fi citită de cei care nu citesc", adică de unul ca A.Ş. Şi nu ştiu de ce A.Ş. se «sperie» de-o carte? Aş vrea însă sa-l văd cum se sperie de acest răspuns?(!)

Apoi face pe glumeţul naiv: „dacă cel care se supraestimează astfel ar deveni agresiv, tot n-am fi în pericol, pentru că între el şi noi se află Oceanul Atlantic" (asta sună pueril, ca o compunere de clasa a patra). Ba ar trebui să fie în pericol, fiindcă şi răspunsurile mele polemice la adresa grăsimii sale pot circula liber prin toată lumea, chiar şi peste Oceanul Pacific - nu doar revista lui plătită din banii poporului şi unde cenzurează pe cine vrea (pentru că tot este "democraţie" - pardon de expresie!) şi publică şleahta lui şi proletcultişti precum Nina Cassian fără măcar să menţioneze apartenenţa nonagenarei dinaintea Revoluţiei (iar această autocenzură ţine tot de... democraţie)!

N-a auzit A.Ş. de experimentele colegului său de mafie literară Nicolae Manolescu Apolzan şi postmodernismul pe care ultimul şi Cenaclul său de Luni le făceau imitând ca nişte papagali postmodernismul occidental? De ce nu-i critică şi pe aceia, c-ar avea mai mult material!

Sau, de ce nu merge la rădăcini, criticând chiar pe literaţii occidentali postmodernişti care l-au format (pariez că aşa ceva n-are nici curaj, nici voie!). N-a auzit de celebrul grup francez „Oulipo" [Ouvroir de littérature potentielle], ai cărui membri propuneau diverse metode tehnice de creaţie artistică? De pildă, Jacques Pérčc a compus un roman intitulat „La disparition", roman scris în întregime fără litera "e" - cea mai frecventă literă din limba franceză, iar criticii care au recenzat romanul (de-alde Alex Ştefănescu care citesc pe sărite! - vezi şi comentariul lui Corneliu Florea citat la bibliografie) nici măcar nu au observat! Sau Raymond Quéneau cu „Zazie dans le metro", unde aceeaşi întâmplare (o scenă cotidiană) este povestită de diverse persoane, evident, în stiluri diferite. Ori versurile combinatorice ale acestui scriitor de formaţie ştiinţifică (Cent mille milliards de počmes). Am ţi fost în legătură epistolară cu unul dintre fondatori: scriitorul şi matematicianul FranÇois Le Lionnais, prin anii '80. Ori cărţi ale căror pagini se citesc urmând o schemă logică (precum se fac programele la computer), nu în ordine cronologică. Sau, există cărţi interactive: cititorul poate interveni în text. Etc. În prezent se fac experimente literar-artistice multi-media.

Alt experiment livresc pot aminti şi o carte cu toate paginile goale... publicată tot în Vest - asta ar fi bună pentru A.Ş. s-o citească! Literatură nu este numai ce-i place lui A.Ş., că doar nu suntem în dictatură literară (ori se-ntrevede la orizont un soi de totalitarism?). Sau mai ales: cine-i place (citeşte: cine-i 'plăteşte') lui! Cine e el, poliţia literară? Sau cine se crede el? Desigur, nu toate experimentele reuşesc, sau nu toate sunt gustate (nici în ştiinţă, nici în literatură, şi nici în artă - dar fără ele nu se poate). Avangarda îşi are şi ea cititorii ei, iniţiaţi, iar A.Ş. „nu prea le are" în acest domeniu.

3) El jigneşte o serie de scriitori când afirmă că aceia care mi-au trimis cărţi cu dedicaţie sunt „autori minori, necunoscuţi de critica literară" (p. 298). Care critică literară, el şi clanul lui? El, care doar răsfoieşte, sau nu citeşte deloc? Sunt zeci de critici şi eseişti literari prin toată ţara, care-au scris despre toţi aceşti autori pe care-i persiflează el. "Critica literară" înseamnă toţi criticii şi eseiştii literari din toate oraşele ţării şi românii din străinătate, nu doar MAFIA celor de la Bucureşti care vor să monopolizeze cultura românească.

Iată scriitori mari, sau destul de cunoscuţi, prezenţi în „Dedicaţii": Gheorghe Tomozei, Dan Tărchilă, M. N. Rusu, Ion Rotaru (autor

continuare în pag. 28

continuare din pag. 27

al unei importante Istorii a Literaturii Române), Nicolae Rusu (cunoscut prozator basarabean), Vasile Smărăndescu (haijin), Mirela Roznoveanu (scriitoare în Statele Unite), Adrian Dinu Rachieru (renumit critic şi eseist din Timişoara), dr. Alexandra Roceric (lingvistă care lucrează la Biblioteca Congresului din Washington D.C.), Mihai Prepeliţă (cunoscut scriitor din Cernăuţi), dr. Titu Popescu (eseist şi scriitor exilat în Germania), Radu Bărbulescu (scriitor din München, Centrul Cultural Românesc din München), Constantin Mateescu (cunoscut scriitor vâlcean), răposatul poet Al. Lungu (din Germania, redactorul revistei de poezie Argo), Dumitru D. Ifrim (poet), Vasile Gurău (prozator din Germania), Emilian Galaicu-Păun (tânăr şi talentat poet din Chişinău), Florea Firan (autor al dicţionarului scriitorilor olteni), Radu Enescu (filozoful şi eseistul de la Madrid; dacă n-a auzit nici de R.E. înseamnă că Ştefănescu ăsta e un ignorant!), rev. dr. Theodor Damian (scriitor, redactor şef al revistei "Lumină lină" din New York), Constantin Cubleşan, Silvia Cinca (prozatoare în SUA), regretatul George Ciorănescu (Germania), Corneliu Florea (prozator în Canada; a scris un foarte interesant jurnal de emigrant; dar polemicile sale nu plac mai marilor zilei, şi-atunci trebuie pus la zid: nu-i aşa?), Gerge Băjenaru (SUA), Marian Barbu (Craiova-Chicago), Ioan Baba (redactor şef al revistei "Lumina" din Novi Sad, Serbia).

Probabil că unii autori din exil sunt mai puţin cunoscuţi „mărimei" sale, dar asta e şi vina lui. Un adevărat critic trebuie să se documenteze permanent, şi mai ales să citească...ceea ce nu prea e cazul cu D-l Ştefănescu. Arată cât de multe lacune are! Însă, dacă A.Ş. îi citează ca „autori minori" [expresia îi aparţine, p. 298] şi pe George Băjenaru (foarte cunoscut publicist, mereu prezent în revistele de exil), sau pe Ioan Baba care-i animatorul cultural şi scriitorul de limbă română premiat în Banatul Sârbesc, înseamnă că individual e afon în ceea ce priveşte literatura exilului. Halal critic! Pe majoritatea îi consideră „amatori"; probabil „profesionişti" (care trăiesc din scris; deşi mă cam îndoiesc de acest lucru fiindcă lumea nu mai citeşte şi deci nu prea cumpără, cu excepţia celor plătiţi de la buget!) sunt numai el şi mafia lui. Şi în Statele Unite, conform cifrelor oficiale, dacă trăiesc 2-3% dintre scriitori din scris. Nu am citat autorii străini şi nici pe cei din domeniul ştiinţelor exacte fiindcă A.Ş. nu este în domeniu (deci ar găsi motive de scuze).

4) Despre dedicaţia scrisă de poetul vâlcean George Achim se exprimă că ar aminti de „vremea Festivalului Naţional «Cântarea României»". Şi asta tocmai Alex Ştefănescu, omul care era implicat până la gât ca slugarnic cultural regimului trecut! Pentru asta era plătit! Curat murdar mai eşti, domnule Ştefănescu! ca să-l parafrazez pe Caragiale. Îţi negi trecutul pătat! Şi te făcuşi brusc „mare democrat" de trei parale! Cât de parşiv şi ipocrit eşti! Încă o dată vreau să accentuez că publicaţia (observaţi că nu spun «cartea») „Dedicaţii" nu a fost făcută pentru a pune în evidenţă personalităţile române sau străine care mi-au scris sau nu dedicaţii, ci pentru a experimenta (în stil avangardist desigur), pentru a forma o lucrare care poate fi o combinaţie de literatură şi artă, dar mai ales pentru a forma: o carte de cărţi (o meta-carte).

5) Profesorul şi poetul Constantin Matei scria: „...azi România este «iadul îngerilor». Sistemul de valori este dat cu fundul în sus. Există tot mai mulţi oameni incompetenţi şi imorali cocoţaţi în diverse funcţii, care nu fac altceva decât să compromită valorile democraţiei occidentale (intenţionat sau inconştient). Iar cei cu adevărat deştepţi ştiţi ce fac? Pleacă pe capete din ţară şi nu se mai întorc, încât s-ar putea vorbi pe bună dreptate despre o «trădare a intelectualilor»".

Sistemul de valori a fost dat, într-adevăr, cu fundul în sus: începând de la Eminescu, Caragiale, şi chiar personalităţi istorice importante precum Ştefan cel Mare şi Mihai Viteazu, toţi sunt terfeliţi şi aruncaţi în fundul prăpăstiei! Aşadar, nu e de mirare apariţia unei cărţi ca a lui Alex Ştefănescu [vor apărea şi altele, commando-uri sau reglări de conturi], pentru a intimida şi descuraja de la scris pe cei care aduc critici puterii actuale, şi pentru a-i azvârli (pe cei ce nu se supun celor puternici) oprobiului public... Fiindcă lumea astăzi nu mai citeşte, ci ia totul gata „citit" de vreun critic sau eseist. În felul acesta este foarte uşor de manipulat poporul împotriva celor care nu-s „cuminţi" şi îndrăznesc să aducă acuze guvernanţilor marionetă şi puterii stăpânitoare din România. Cuvântul „democraţie" a căpătat astăzi, din păcate, o denotaţie peiorativă... unii îl iau în râs, zicând că-i doar o demagogie... alţii - în numele democraţiei - comit abuzuri, crime, încălcări elementare ale drepturilor omului şi, mai ales, caută să-şi impună dominaţia lor pretinzând că fac... democraţie!

Ca în logicile moderne (fuzzy şi neutrosofică), nu există o graniţă clară între sfera naţională «democraţie» şi opusa ei «nedemocraţie». Avem de-a face cu o zonă tampon (ambiguă, neutră/nedeterminată precum în neutrosofie) între «democraţie» şi «nedemocraţie», interpretată în ambele feluri - depinzând, desigur, de interese şi propagandă. De exemplu: ascultarea/interceptarea convorbirilor telefonice şi a mesajelor electronice ale cetăţenilor este considerată de către oficiali ca o măsură „democratică" pentru a preveni atacurile teroriste - chipurile (ce-or face aşa-zişii terorişti în România... eu nu pricep!), iar de către omul obişnuit ca „nedemocrată" deoarece nu respectă dreptul privat al cetăţenilor. Curios că în perioada comunistă aceeaşi ascultare/interceptare a convorbirilor telefonice era condamnată de către vestici ca „nedemocratică"! Nu contează ce ştii, ce creezi, ci contează doar dacă le cânţi în strună celor puternici!

Dacă pe vremea comunistă era o cenzură dură, pe faţă, astăzi cenzura e mai voalată, ascunsă, pretinsă a fi îndreptare... De fapt sintagma „corect politic" a lui H. R. Patapievici (preluată din vest) este noua formă de cenzură (modernă!). Mulţi intelectuali sunt oportunişti, în special cei care trăiesc din scris la comandă, iar altora le e frică... Se încearcă intimidarea, pedepsirea, şi stigmatizarea non-conformiştilor. Treptat, treptat se instaurează un nou totalitarism. Se vorbeşte şi de o democraţie a fricii (în sensul că autocenzura este foarte mare; oamenii se tem să spună public ceea ce gândesc; de aceea pe Internet multe mesaje - acuzatoare ale stărilor de lucru - circulă nesemnate…; autorii lor ştiu că există şi o spionare electronică).

La conducerea ţării au fost puşi un preşedinte-paiaţă şi un guvern-marionetă prin alegeri fraudate la nivel central (contează cine numără = măsluieşte voturile!). Iar pregătirea psihologică a populaţiei înaintea votărilor, pentru a accepta marionetele la conducere, se face prin publicarea de false „rapoarte de statistică Gallup" în care chipurile se arată că aceste marionete ar fi favorizate de majoritatea populaţiei. Totu-i o mascaradă bine regizată cu ajutorul unor servicii secrete… Se încearcă distrugerea naţiunilor mici. Prima etapă, a demolării industriei şi agriculturii, în România s-a încheiat „victorios". Urmează acum distrugerea culturii, istoriei ţării - distrugere diabolic organizată. Ştergându-se, astfel, memoria colectivă a unui popor (şi, implicit, conştiinţa colectivă), va fi transformat din popor în populaţie - dispărând de pe hartă. Tinerii români care, în ziua de azi, conştient sau inconştient, detractează valorile naţionale din literatură, istorie, etc. ar trebui să ia aminte că aceeaşi soartă le va fi hărăzită şi lor de către generaţiile care urmează după ei (fiindcă învaţă unii de la alţii!): adică şi opera/ creaţia lor va fi în mod analog batjocorită de urmaşi (satisfăcându-se astfel dorinţele stăpânitorilor care promulgă autodistrugerile succesive, şi „învaţă" poporul să se autoumilească - multe mesaje antiromâneşti am primit de la români prin e-mail: de unde sunt ele şi cine în realitate le fabrică?)…

Unii spun că s-ar efectua chiar experimente sociale şi un război psihologic în România (să vadă cum se poate destrăma o ţară prin învrăjbirea generaţiilor şi, bineînţeles, prin „ajutoare" externe).

Distrugerea culturilor mici se efectuează şi în alte ţări din Europa de Est (după cum îmi

continuare în pag. 29

continuare din pag. 28

mărturiseau nişte cercetători bulgari, sârbi, şi polonezi pe care i-am întâlnit pe la diverse conferinţe internaţionale). În timp ce la naţiunile mari se ridică în slăvi cele mai neînsemnate realizări (făcându-se chiar un cult internaţional al personalităţilor acestora), la naţiunile mici se defăimează totul (ignorându-se, sau mai pervers, boicotându-se personalităţile acestora din urmă). Chiar şi limba este îmburuienată şi invadată brutal şi cu lăcomie cu sintagme şi cuvinte ne-necesare (adică al căror corespondent semantic denotativ exista deja în limba română, deci nu mai era nevoie de dubluri) - şi asta doar din dorinţa de dominare lingvistică… [o paranteză: nu mă refer aici la neologismele necesare, vreau să zic: cele care nu aveau corespondent românesc]. În mod analog, îmi destăinuia dr. Albena Tchamova de la Academia de Ştiinţe Bulgare: toate personalităţile bulgare (scriitori, luptători, etc.) din trecut sunt supuse unui tir nemilos de defăimare/desfiinţare!

Îndatorarea internaţională nu are ca scop decât ducerea la înrobire {vezi şi discursul cancelarului german, doamna Angela Merkel, despre ţările „insolvente" [adică: incapabile să-şi plătească datoriile - conform dicţionarului Webster], care trebuiesc conduse din afară!}. Orchestrarea a fost bine planificată. Dar, conform libertăţii de exprimare, oricine trebuie să aibă dreptul să-şi expună părerea.

6) Zice despre mine că „îşi imaginează că e scriitor" (p. 298). Pentru cunoştinţa lui îl informez că sunt membru al USR (dar şi al unor asociaţii de scriitori din alte ţări; n-am avut prea mare încredere în USR, de aceea m-am înrolat şi altora). însă acest lucru nu mă interesează. Eu scriu pentru că-mi place, şi fiindcă simt că am ceva de spus. Nu am nevoie nici de aprobarea lui A. Ş. sau a altora, şi nici de apologia lor.

7) Apoi continuă la pagina 299: că textele mele sunt „excentrice şi naive" dar recunoaşte că „totuşi, unii le iau în serios" (se referă la scriitorul şi slavonistul Ion Soare din Rm. Vâlcea - el are impresia că scriitori se "fac" numai la Bucureşti; provincia o dispreţuieşte şi discriminează), şi bineînţeles sare la cei care îndrăznesc să aibă vreo părere diferită de-a lui. Se crede, probabil, un dictator literar (numai el are dreptul la cuvânt). Ce combinaţie ciudată: excentrice şi naive! A devenit si el „paradoxist" fără să-şi dea seama (sic!). Îl felicit! Excentrice = ieşite din limitele obişnuitului; Naive = lipsite de experienţă (conform DEX); etc.

În primul rând vreau să menţionez că el ca critic (cacofonia e binevenită) nu are nici o valoare în străinătate, este pur şi simplu un zero barat. Iar în ţară face critică literară politică (i-a atras atenţia şi Eugen Simion), la fel cum e şi revista lui şi-a Apolzanului - tot pe bază politică şi de haită (vezi şi cartea de mare succes a lui Puşi Dinulescu: Gaşca şi Diavolul. Istoria bolnavă a domnului Manolescu), nu literar-artistică. A făcut şi o „istorie literară" pe criterii politice, reflectând MAFIA literară actuală. Se observă traficul de influenţă practicat de cei doi şi cultul personalităţii pe care-l fac celor care denigrează România şi sunt aserviţi (vezi Gh. Văduva) intereselor antiromâneşti... Aşadar, se merge din ce în ce mai bine... spre mai rău! [pentru a folosi o sintagmă paradoxistă folclorică]. Se mai cunosc cazuri în literatura română de abuzuri critice (nepotisme literare): de exemplu Eugen Lovinescu îl dispreţuia pe poetul George Topârceanu, dar bineînţeles îl gudura pe nepotul său, prozatorul Anton Hoban; însă astăzi Topârceanu este mai citit şi mai apreciat decât amândoi la un loc! Cel mai bun critic literar va fi... TIMPUL (când va trece perioada aceasta tulbure)…

După cum am scris şi-n Helluo Librorum: La urma urmei, o adevărată istorie literară/ştiinţifică/artistică în orice domeniu ar trebui scrisă de un colectiv redacţional (nu de o singură persoană, şi aceea coruptă, neonestă, cu ochii doar după bani!), format din specialişti de orientări politice şi ideologice diverse, din grupări literare/ştiinţifice/artistice diverse care să expună din toate punctele de vedere o operă şi un creator - nu din punctul de vedere totalitarist al celor de la putere...

8) Tinerii se plângeau pe Internet într-un forum la LiterNet că Alex Ştefănescu cere 100$ pentru a scrie o cronică literară despre ei! Corupţia din România a atins toate nivelele societăţii: de la cultură, literatură, poezie, ştiinţă, până la economie - ca să nu mai vorbim de politică unde e dezastru!

9) Ceea ce-i necorect este faptul că istoriile acestea bolnave ale domnilor Manolescu şi Ştefănescu au fost finanţate din bugetul de stat - aşa ceva nu există în America, de exemplu. Trebuie să se gestioneze singuri, nu pe banii oamenilor de rând, când majoritatea pe la ţară nici n-au ce mânca, nici n-au unde lucra - trăind într-o sărăcie lucie, mai rău ca înainte de '89 din păcate!

10) Pe deasupra, aceste istorii bolnave mai sunt băgate şi pe gâtul bibliotecilor (biblioteci obligate să cumpere maculaturile celor doi domni mafioţi, pe lângă faptul că s-au tipărit cu bani de la buget! - vezi, doamne, fără de ele nu se poate!), unde ele să ţină loc de îndoctrinare, ăsta e scopul lor: în sensul că lumea să asimileze ceea ce vor şi pe cine vor stăpânii de astăzi (reflectate în scrierile celor doi domni bolnavi, că altfel nu le-ar fi fost sponsorizate maculaturile). Apoi, el n-a citit nici o carte de-a mea. Punct! Are datoria de commando să-njure, şi o face cât mai simplu (necitind, ci doar din auzite, ori pe sărite). Din cele peste 60 de cărţi literare ale mele el a răsfoit decât „Dedicaţii", o meta-carte care… nu se citeşte!

11) Mai scrie că: „În stilul său impetuos şi hilariant, Florentin Smarandache a trimis la un moment dat pe adresa a numeroase reviste din România un fel de manifest prin care încerca să lanseze un nou curent literar inventat de el: paradoxismul" (p. 299). Nu specifică la ce perioadă se referă, fiindcă aşa cum am explicat la început eu eram pus la index de Securitate (mi s-au confiscat şi manuscrise, nerestituite de CNSAS nici acum)... eu nu puteam publica nici măcar nevinovate articole de matematică (vreau să spun, articole nepolitice).

12) Citează din versurile mele paradoxiste, trunchiate! - bineînţeles (eu voi reda poemul în întregime), pe care le numeşte "versuri caraghioase":

AUDIENŢĂ LA DUMNEZEU

...Intru. – Ieşi, zice.
(Domnul nostru mă ştia
credincios în necredinţa mea.)
Eu îi cer o mână de ajutor,
el îmi dă un picior.
(Porcu' ăsta face numai măgării.
este un individ complicat şi impur,
pur şi simplu.
Foloseşte stilul „fără stil".)

Intru. – Ieşi, zice.
– Dar daţi-mi şi mie...
– N-am!
– Aş dori totuşi...
– Nu am!
– Nici măcar...
– Nici!
(Măgarul ăsta va ajunge cal
de bătaie pentru sarcastici.)

Are într-un fel dreptate; dar nu ştiu de ce „caraghiosul" şi „hilariantul" nu şi-ar avea loc în literatură? Să citească "Cântecele de mahala" ale mele, care-s chiar distractive (zic eu)!

Poemul de mai sus este de natură lingvistică, şi se bazează pe multiple contradicţii (asta privind cu lupa, pe părţi), exact în stilul paradoxist. Doar că nu e numai atât. La nivel de întreg, poemul este o parabolă: audienţele la secretarii de partid, care întotdeauna se terminau prin scoaterea afară a celui care se plângea de câte ceva. Simbolizează, dacă vreţi, şi soarta omului în faţa destinului: în sensul că destinul face cu omul ce pofteşte… Eu credeam că domnul Ştefănescu e şi el mai isteţ, vede şi sub înţelesurile unor opere literare - dar dumnealui le ia numai sub formă plată, la mintea lui.

Apoi, se face şi demontajul clişeelor lingvistice (locuţiuni în speţă), prin interpretări opuse (este unul din procedeele paradoxismului): de la figurativ la propriu. Dacă „marele" critic A. Ş. nu le înţelege, îl sfătuiesc

continuare în pag. 30

continuare din pag. 29

să mai studieze (chiar mă ofer să-l ajut). Un astfel de volum mi-a apărut în anul 1983, intitulat Le sens du nonsens (conţinând şi Primul Manifest Paradoxist), bazat pe luarea în răspăr a clişeelor limbii franceze, volum apreciat de însuşi Eugène Ionesco. Am impresia că Ionesco e un pic mai mare decât A.Ş. şi chiar la nivel internaţional dacă nu mă înşel...! A.Ş. nu s-a prins, cât se crede el de mare „mahăr" literar. Fiindcă A. Ş, atunci când (mai) lecturează, lecturează superficial.

Poemele-mi trebuiesc privite din două unghiuri: în spaţiul mic (la nivel de fiecare vers ori sintagmă, ori câteva versuri/sintagme împreună - unde se poate studia 'tehnica'), dar şi în spaţiul mare (la nivelul întregului poem: descoperind cheia lui, parabola, simbolul său). Eu nu scriu poezii „naive", cum m-acuză el (şi acesta, ales chiar de dânsul, este o dovadă), dar „exotice": poate să aibă dreptate. Ar putea să compună o carte întreagă de critici la adresa volumului meu în care este inclus poemul paradoxist de deasupra: "Legi de compoziţie internă. Poeme cu… probleme!", care-i şi pe Internet: http://fs.gallup.unm.edu/Legi.pdf. Sunt sigur că stăpânirea va sponsoriza „efortul" lui sau al vreunui grangure aparţinând poliţiei culturale actuale, mai ales că vor fi înjurături la adresa mea! Iar eu voi muri de plăcere să răspund! M-aş profila pe pamflete!

13) La pagina 299, adaugă: "Să sperăm că Dumnezeu nu are timp să citească versurile lui Florentin Smarandache". Asta se vrea ironie. Numai că, uite, Dumnezeul nu ţine cont de un asemenea mare critipătat, şi citeşte cărţile mele. De unde ştiu? Pentru că statisticile electronice oficiale ale universităţii mele mi-arată în fiecare lună pe Internet între 200.000-300.000 hits din peste 100 de ţări (deci pe an 2-3 milioane citiri) şi între 50.000-70.000 descărcări de fişiere (deci pe an 600.000-800.000), referitoare la toate cărţile şi articolele mele: ştiinţifice, literare, sau de artă. Statisticile sunt şi individuale, pe titluri. De exemplu, cele mai citite cărţi literare ale mele sunt memoriile de călătorii (scrise în limba română), iar dintre ele volumul „India magică" (între 2.000-3.000 hits pe lună). Poezie, ce e drept, se citeşte foarte puţin astăzi, iar volumul meu de versuri în română cel mai frecventat pe Internet este (sic!) „Legi de compoziţie inter-nă. Poeme cu... probleme!" cu 400-600 hits pe lună (adică acela din care citează el negativ).

14) Încheie, privind o carte a profesorului Ion Soare, prin expresia: „dându-ne posibilitatea să mai şi aţipim din când în când în timpul lecturii". Eu am impresia că în aşa fel aţipeşte dumnealui cam la toate cărţile... s-a dat de gol! Desigur, m-aştept acum la noi invective din partea clanului mafiot al său şi al acoliţilor săi (călăii de serviciu). Cu cât înjură mai tare, cu atât îi plătesc noii lor stăpâni mai bine. Dar îmi va face o deosebită plăcere să le răspund! Provocându-mă, ei îmi menţin verva creatoare. Doar că aceste publicaţii sunt plătite din bugetul poporului pentru aceşti şarlatani. Românii ar trebui să se revolte în toată ţara contra acestei umilinţe naţionale la care sunt supuşi.

15) Tot la p. 299 adaugă despre Ion Soare că: «Autorul monografiei crede cu candoare că paradoxismul chiar există». Cum îndrăzneşte în democraţie un autor să creadă altceva decât Alex Ştefănescu?! Ştefănescu (fotbalistul sau criticul?) ăsta este a-toateştiutor, nimeni n-are voie să aibă vreo opinie diferită. Dacă nu acceptă paradoxismul, în schimb nici vorbă să nu accepte „fracturismul", pentru că sunt oamenii găştii lui! Dar nu-l obligă nimeni să-l accepte, paradoxismul există de la sine. Dar, are curaj - de exemplu - să nu accepte dadaismul? Deoarece contează din ce naţie sunt cei care formează un curent, şi cât de servili sunt sau nu actualei puteri. Dadaismul, care-nseamnă scoaterea cuvintelor din pălărie pentru a forma un text, n-a adus nici o capodoperă şi n-are nici o aplicaţie şi nici o importanţă…

Dar sutele de literaţi de prin toată lumea (incluzând România, Statele Unite, India, China, etc.) care au contribuit la cele cinci Antologii Paradoxiste Internaţionale (1993-2006) cu texte în variate limbi [se pot descărca din site-ul http://fs.gallup.unm.edu/a/paradoxism.htm], ăştia sunt toţi nişte proşti, numai el e deştept?! Unele naţii au voie să înfiinţeze curente literare, altele nu! Asta-i "democraţie", bineînţeles!

Cum observa scriitorul Corneliu Florea: critica de astăzi se bazează pe simpatii sau antipatii… şi pe interese… Voilŕ!

16) Nu voi pierde timpul cu obtuzimea sa să-i explic aplicaţiile paradoxismului în ştiinţă [În Fuziunea Informaţiei (vezi Teoria Dezert-Smarandache de combinare a informaţiilor conflictuale: http://fs.gallup.unm.edu//DSmT.htm - folosită în medicină, robotică, aviaţie, cercetarea militară, logică, teoria mulţimilor, probabilităţi şi statistică, geometrie, teoria multispaţială şi multistructurală, transdisciplinaritate, fizică], în filozofie (neutrosofia ca generalizare a dialecticii), lingvictică, artă… Este vorba de peste o sută de articole, cărţi, prezentări la conferinţe internaţionale, teze de doctorat şi masterat la universităţi din diverse ţări, etc. îi dau acest link unde se poate documenta: http://fs.gallup.unm.edu/a/FifthParadoxistManifesto.htm şi poate trimite gorilele literare de serviciu să găsească motive de denigrare.

17) De ce n-ar exista paradoxismul? Fiindcă nu vrea el, sau fiindcă deranjează noua putere? Ei bine, uite că paradoxismul există chiar în folclor: independent de mine şi de găunoşenia domniei sale. Mesajul de mai jos a circulat prin e-mail, ajungând şi la mine pe data de 21 iunie 2010. Îl redau în întregime fiindcă reflectă starea de lucruri din România, văzută de cetăţeanul obişnuit, nu de către cel corupt cu bani din visteria ţării pentru a satisface (culmea paradoxismului!) interese antiromâneşti. O să critice A.Ş. acum şi poporul: cum de-a-ndrăznit să scrie aşa ceva? Lucrarea era intitulată «România este o ţară de poveste. O ţară în care nimic nu este ceea ce pare a fi. Credeţi-ne pe cuvânt!»

La noi, în România:

- Salariile cresc, scăzând;
- Pensiile sunt tot mai mari, fiind reduse;
- Medicamentele gratuite trebuie cumpărate;
- La robinet, apa caldă curge rece, iar apa potabilă nu e bună de băut;
- Trăim în frig plătind tot mai multă căldură;
- Plătim asistenţa medicală gratuită;
- Avem un preşedinte care spune mereu adevărul dar fiecare promisiune a lui se dovedeşte a fi o minciună. Culmea, la fel se întâmplă şi cu primul ministru!
- Premierul ştie totdeauna ce vrea "românul" fără să-l întrebe niciodată;
- Banii ţării sunt tot mai putini şi avem tot mai mulţi miliardari;
- Poporul primeşte tot mai mult iar numărul săracilor sporeşte în fiecare zi;
- Trăim într-o ţară liberă, aflată sub ocupaţie străină;
- Suntem suverani, dar ne închinăm la două Porţi;
- Avem democraţie, dar alegerile sunt fraudate;
- Dezvoltăm cultura, dar denigrăm scriitorii clasici în frunte cu poetul naţional;
- Trecutul nostru este important, de aceea desfiinţăm toate personalităţile istorice;
- Limba noastră-i o comoară, şi de aceea o îmburuienăm cu cuvinte străine nenecesare;
- Plătim elemente halogene ca să ne persifleze pe noi şi ţara;
- Cel mai performant guvern ales de parlament este acela care tocmai fusese destituit pentru incompetenţă;
- Fiecare ministru jură azi, cu mâna pe biblie, că doreşte binele poporului şi de a doua zi porneşte un program menit să-l distrugă;
- Salariile profesorilor au crescut cu 50%, prin reducerea cu 15%;
- Într-un singur an au fost create 200 000 locuri de muncă şi ca urmare numărul şomerilor a crescut cu 300 000;
- Este garantată libertatea de exprimare a cetăţeanului datorită efortului serviciilor speciale de a le asculta, în fiecare clipă, telefonul;
- Libertatea presei este sfântă, de aceea ajung în stare de faliment tot mai multe ziare; antiguvernamentale;
- S-a redus cu peste 60% numărul taxelor şi impozitelor, dar plătim cu 20% mai mult taxe şi impozite;
- S-au desfiinţat peste 100 agenţii guvernamentale, prin creşterea numărului angajaţilor în plată al acestora cu circa 10%;
- Cabinetul premierului a fost micşorat, desfiinţat

continuare în pag. 31

Mircea MONU

TEORIA DEZERT-SMARANDACHE (TDSm)

Un român a făcut „Fuziunea Informaţiei" în capitala Scoţiei

În perioadă 26-29 iulie 2010, româno-americanul **Florentin Smarandache**, născut la Bălceşti, în 1954, profesor universitar la Facultatea de Matematică a Universităţii „New Mexico", din oraşul Gallup, statul New Mexico, SUA, a fost în oraşul Edinburgh, din Scoţia, Marea Britanie, pentru a participa cu mai multe lucrări ştiinţifice la a 13-a Confe-rinţă Internaţională de Fuziunea Informaţiei, organizată anual de către Societatea Interna-ţională pentru Fuziunea Informaţiei în diverse locuri de pe glob, găzduită în acest an de Centrul Internaţional de Conferinţe din capitală Scoţiei.

Fuziunea Informaţiei este un domeniu al tehnologiei de vârf care foloseşte informaţii (date) provenite de la surse de naturi diferite (electronice, optice, acustice, mecanice, umane), cu numeroase aplicaţii militare şi civile. Deoarece între informaţiile provenite de la aceste surse pot există contradicţii, este necesar un model matematic pentru selecta-rea informaţiilor credibile, că să se poată luă decizii corecte. Există mai multe astfel de mo-dele matematice, purtând denumirea generică de „Teorie", unul dintre ele fiind „Teoria Dezert-Smarandache" (notată prescurtat TDSm, pentru a se deosebi de „Teoria Dempster-Shafer", care se prescurtează TDS), realizată de inginerul electronist francez Jean Dezert, cercetător la Oficiul Naţional pentru Studii şi Cercetări Aeronautice (ONERA) din Chati-llon, Franţa, împreună cu Florentin Smaran-dache. Din anul 2008, o secţiune a conferin-ţei, condusă de Jean Dezert şi Florentin Sma-randache, se numeşte „Dezvoltari şi aplicaţii ale TDSm".

La Edinburgh, acesta a fost şi titlul unei conferinţe de trei ore susţinută de cei doi autori ai TDSm.

În cadrul secţiunii speciale dedicate TDSm, Florentin Smarandache a prezentat lucrările: „Fuziunea surselor de probe cu dife-rite importante şi credibilităţi" (scrisă împre-ună cu Jean Dezert şi cu un alt cercetător francez, Jean-Marc Tacnet, de la CEMAGREF (Institutul de Cercetări pentru Ştiinţele şi Teh-nologiile Mediului Înconjurător) şi „Metoda α-reducerii pentru luarea multicriterială a de-ciziei" (scris numai de bălcesteano-gallu-peanul Florentin Smarandache).

continuare din pag. 30

chiar, prin angajarea în plus a câtorva zeci de con-silieri personali ai primului-ministru;

- Constituţia este respectată de guvernanţi prin încălcarea fiecărui paragraf al ei, sub îndrumarea atentă a primului ministru care este doctor în drept constituţional. Din nou, culmea, la fel procedează şi preşedintele!
- Legile cele mai bune în România sunt cele care nemulţumesc pe toată lumea;
- Avem şi o instituţie denumită Direcţia Naţională Anticorupţie care a obţinut rezultate remarcabile în lupta împotriva corupţilor, fără să fie condamnat vreun corupt. Ca urmare, fără nici un corupt, am devenit ţara cea mai coruptă din Europa;
- Deşi 60% din alegătorii cu drept de vot au op-tat pentru un preşedinte sau altul, adevăratul şef al statului a fost desemnat de "flacăra violet";
- O campanie electorală de câteva sute de mili-oane de euro a fost plătită cu numai circa cinci milioane;
- Am fost o ţară fără premier două luni, având concomitent în funcţie trei prim-miniştri: unul demis, unul interimar şi unul desemnat;
- Împrumuturile externe împovărătoare, menite să scoată ţara din criză, adâncesc şi mai grav criza;
- Avem o armată tot mai puternică cu o dotare tot mai precară;
- Am intrat în Uniunea Europeană, trăim mai bine dar o ducem de două ori mai prost;
- Speranţa de viaţă este tot mai mare prin creşterea fără precedent a mortalităţii;
- Şcoala este gratuită pentru toţi copiii, plă-tindu-se taxe şcolare tot mai mari;
- Pentru copiii preşcolari s-au înfiinţat mai multe grădiniţe datorită reducerii drastice a numărului celor existente;
- Analfabeţii nu numai că pot citi, ei chiar învaţă legea circulaţiei şi obţin permisul de conducere;
- Turismul a cunoscut o creştere nemaiîntâlnită, ca urmare a scăderii numărului turiştilor cu peste 50% faţă de anul precedent;
- S-au luat măsuri hotărâte de întărire a economiei prin desfiinţarea a câte 20 000 de întreprinderi lunar;
- Deşi, prin străduinţa guvernului, se produc anual 10 pâini pe cap de locuitor, fiecare cetăţean are asigurată cel puţin o pâine în fiecare zi;
- Agricultura noastră poate hrăni 80 de milioane de oameni, ca urmare peste 80% din mâncarea zilnică a românului este adusă din alte ţări;
- Petrolul produs de noi este cel mai ieftin din lume. Cum reuşim? Îl plătim cu preţul cel mai mare din Europa. Cu gazele se întâmplă la fel;
- Construim în fiecare an sute de kilometri de autostradă şi ca urmare avem autostrăzi tot mai puţine;
- Şi gropile din carosabil devin tot mai numeroase întrucât le astupăm continuu cu asfalt;
- Oricare altă ţară cu atâtea minuni adunate laolaltă ar fi dispărut demult. Noi existăm!

Mai sunt şi alte minuni în ţara asta. În România, minunile nu se sfârşesc niciodată! Şi asta fiindcă şi noi, românii, suntem un po-por de poveste. Alegem mereu şi mereu con-ducătorii cei mai capabili de minunăţii!

Bibliografie:

Alex Ştefănescu, Cum te poţi rata ca scriitor, 2009.

Corneliu FLOREA, POLEMOS: CUM SE RATEAZĂ UN CRITIC LEFEGIU, „Romania VIP", 17 septembrie 2010, http://www.romanianvip.com/2010/09/corneliu-florea-polemos-cum/

Prof. dr. Adrian BOTEZ, ACTUALITATEA ROMÂNEASCĂ sau „SUNTEŢI INVITATE/ INVITAŢI LA TRĂDARE, DOAMNELOR ŞI DOMNILOR!", „Romania VIP", 26 august 2010, http://www.romanianvip.com/2010/08/adrian-botez-actualitatea-romaneasca/

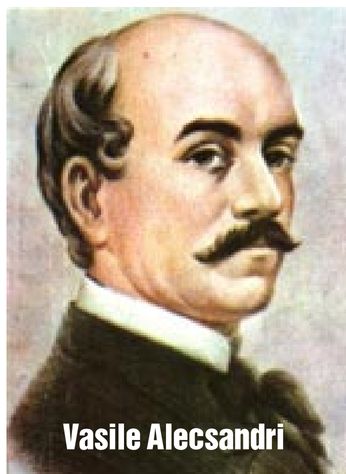
TEODOR DUNGACIU, Jurnalul unui obse-dat sexual sau Cum te poţi rata ca scriitor, Trico-lorul, Nr. 1963, sept. 2010.

General de brigadă (r) dr. Gheorghe Văduva, Scrisoare deschisă: Liderilor partidelor politice din Romania, Presedintiei, Parlamentului, Guvernului Romaniei si Justitiei Romane, Sindicatul Militarilor.

Puşi Dinulescu, "Gaşca şi diavolul. Istoria bolnavă a domului Manolescu", 2009.

Constantin E. UNGUREANU

VASILE ALECSANDRI ŞI ALEXANDRU MACEDONSKI

Vasile Alecsandri

În anul 1881, Academia Română îi conferă lui Vasile Alecsandri marele premiu „Năsturel-Herăscu" pentru drama istorică „Despot-Vodă" şi „Ostaşii noştri". Este singura răsplată pe care a primit-o în întreaga sa viaţă.

Decernarea acestui premiu este cauza determinantă a declanşării unei violente campanii dezlănţuite de către Alexandru Macedonski. Acesta polemizează cu Alecsandri, pentru că a acceptat să primească premiul Academiei, mai ales că era academician şi om înstărit.

Publică, în „Literatorul", o „Analiză critică" a poeziei lui Alecsandri, în urma căreia relaţiile dintre ei sunt compromise. Atacurile vor spori, îndeosebi după ce admiratorii lui M. Eminescu încep să arate unele rezerve faţă de opera bardului. Iritat de premierea lui Alecsandri, Macedonski îl atacă, într-un limbaj lipsit de politeţe în poezia „Viaţa de apoi", publicată în „Literatorul":

„Cine oare-ar crede, ş-ar vrea să recunoască
Alecsandri cel mare - era şi el o broască".

Primim informaţii despre această polemică din scrisorile adresate lui Ion Ghica, în anii 1882, 1883. Iată un fragment din scrisoarea expediată la 15 octombrie 1882, din Bucureşti:

„Fiindcă a venit vorba de versuri, îţi aminteşti cu câtă bunătate am primit şi am încurajat noi pe Macedonski şi comp. ca pe o tânără pleiadă literară? Acest om a vrut să-mi dea o probă despre sentimentele sale de recunoştinţă şi într-un pamflet în versuri împotriva poeţilor care nu fac parte din clica sa, m-a numit pur şi simplu… **o broască.** Nu-mi iartă că am primit marele premiu „Năsturel", sub pretext că sunt academician şi că posed o gară pe proprietatea mea, şi plecând de la acest frumos sentiment, exclamă în notele care însoţesc capodopera sa: „Ruşine, de trei ori ruşine, domnule Alecsandri, ai şters 10000 de franci, premiindu-te singur când premiile sunt instituite pentru încurajarea celor tineri… etc".

Al. Macedonski scoate revista „Literatorul" în anul 1880, la care colaborează şi Vasile Alecsandri, în 1881.

În acelaşi an, îi scrisese lui Macedonski şi-l felicitase pentru iniţiativa de a da la iveală noua revistă. Pentru a ilustra sfatul pe care îl dăduse tinerilor scriitori de a reveni de mai multe ori asupra unui manuscris, îi trimite spre publicare o scenă din „Despot-Vodă" aşa cum a fost scrisă iniţial pentru a o compara cu forma definitivă la care a ajuns când s-a tipărit. Macedonski a publicat scrisoarea şi fragmentul în „Literatorul".

Iată un fragment din scrisoarea lui Vasile Alecsandri: „În orice scriere vom produce să ne ferim de prima satisfacere, de primul entuziasm al paternităţii, căci simţul de egoism părintesc e mai mult dezvoltat în poeţi decât în restul omenirii. Fiecare vers ne pare o armonie, fiecare strofă o perfecţie, fiecare bucată întreagă de poezie o capodoperă... Însă după o trecere de timp, încep a ne sări în ochi defectele închipuirii noastre şi găsim că acei copii ar fi câştigat mult dacă chiar de la venirea lor pe lume i-am fi supus la o corectare aspră. Trebuie dar să ne deprindem a face sacrificii dureroase, a elimina versuri, a tăia strofe, a scurta, a schimba, a drege fără îndurerare, înainte de a scoate la lumină scrierea noastră, operaţie crudă, dar neapărată şi folositoare".

Alecsandri revine asupra campaniei de denigrare dezvăluită de Macedonski, în scrisoarea din 10 decembrie 1882, din Mirceşti.

„În timp ce jurnalele mă ridică pe imaginare piedestale, mult interesantul Lama de la „Literatorul", Macedonski, lucrează activ la dărâmarea mea. De când a murit, de când a fost mâncat de viermi şi s-a reîntors în această lume, trecând pe la Mărcuţa, acest fost versificator, acum vermificator, mă insultă, mă defăimează, mă tratează de la egal la egal, spunând că am şters premiul „Năsturel".

Mă distrează acest biet Zoil, căci îmi oferă ocazia de a studia în anima vili pustiirile acestei groaznice boli care se numeşte îngâmfare. În curând mă va acuza că am omorât pe tata şi pe mama, şi aceasta cu scopul de a mă face să încep o polemică cu el. Dar îl desfid că va izbuti a mă face să mă amestec în tărâţe".

În general, poetul a manifestat întotdeauna o atitudine înţeleaptă, demnă şi rezervată. Totuşi, între hârtiile poetului, a fost găsită o ciornă autografă, inedită, cu titlul „Ecce homo", în care Alecsandri riposteazǎ atacurilor lui Macedonski cu un răspuns spiritual, dar foarte sever, demonstrând reale calităţi de pamfletar.

Iată un fragment:

„El este Alexandru Macedonski! Ecce homo! Acest tânăr interesant, mort în floare şi reîntors nu demult de pe ceea lume, a inaugurat reîntoarcerea sa în viaţă prin o nemotivată împroşcare de epitete elegante şi alese în dicţionarul bunei-cuviinţi, pe care le-a adresat diferitelor persoane din societate cu o prodigalitate dintr-un suflet delicat şi scăldat în valurile înaltei poezii. (...)

Aşa, pe Eminescu îl numeşte **ciupercă**, pe Alecsandri şi pe Nanu **broaşte**, pe Stăncescu **măgar**, pe Grigore Cantacuzino **greier**, pe Cornescu **prepelicar** etc., încât cititorii revistei „Literatorul", nr. 7-8, surprinşi de mirare, au fost în drept de a se întreba dacă byronianul Macedonski nu s-a odihnit la Mărcuţa după voiajul său din lumea morţilor".

Un fragment din scrisoarea către Ion Ghica, Mirceşti, 9 ianuarie 1883, se remarcă, de asemenea, prin tendinţa satirică şi violentă a limbajului, trăsături specifice pamfletului:

Alexandru Macedonski

„În sfârşit, acest biet Macedonski se înverşunează împotriva mea cu o furie ce dovedeşte la el o supraabundenţă de fiere neagră, de care va sfârşi prin a fi sufocat, într-una din zilele acestea. Tare ar mai dori să consimt a coborî la nivelul său pentru a începe cu el o polemică în jurnale, dar nu sunt prost, îl las să latre în voie.

De altfel, îmi face un serviciu, fără s-o bănuiască, pozând pentru personajul lui Zoil care joacă un rol în noua mea piesă. Va fi recunoscut din cap până în picioare. Aceasta îmi va fi răzbunarea."

Prin urmare, Alecsandri încearcă să-şi stigmatizeze adversarul sub masca personajului Zoil din piesa „Fântâna Blanduziei". Ca ripostă la acesta, Macedonski publică în „Literatorul", V,2, 1884, apoi în volumul „Excelsior", „Epigramă (Lui Vasile Alecsandri)":

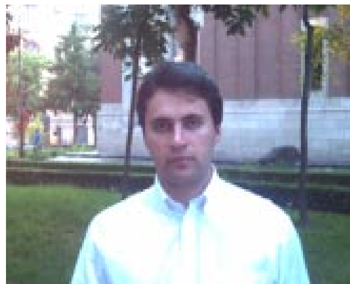
„Orbit de-al gloriei nesaţiu,
Albit de ani, dar tot copil,
E lesne să mă faci Zoil
Când singur tu te faci Horaţiu"

Această epigramă e însoţită de următoarea notă:

„Alecsandri, în Fânt(âna) Blanduziei", pune în scenă pe Horaţiu şi pe un invidios al său, pe care îl numeşte, conform tradiţionalului obicei, Zoil".

La moartea lui Vasile Alecsandri, august, 1890, Alexandru Macedonski rosteşte: „Alecsandri n-a murit. Era semizeu: astăzi s-a făcut zeu - iată tot".

Tiberius DOMOZINĂ

ARMATA LIBERĂ POLONEZĂ ŞI TRĂDAREA OCCIDENTALĂ

Expansiunea germano-italiană în Europa şi Africa în deceniile trei şi patru ale secolului trecut a condus la prăbuşirea unor state naţionale recent apărute pe scena istoriei după destrămarea Imperiului Austro-Ungar si la ameninţarea imperiului colonial britanic. Folosindu-se de toate forţele libere ale statelor ocupate si bazându-şi ideologic lupta pe eliberarea lor, Marea Britanie acceptă apariţia în plan politico-militar a struţocămilei anglo-americano-sovietice, alianţa care la umbra luptei pentru eliberarea Europei îşi consolidează propriile planuri de expansiune şi îşi împarte cu cinism între membrii săi sferele de influenţă, hotărând asemeni unei instanţe supreme destinul unor state, naţiuni, generaţii, întocmai cum procedaseră forţele împotriva cărora porniseră în numele umanităţii la război.

Invadarea Poloniei de către URSS în a doua jumătate a lunii septembrie 1939 a dus la prăbuşirea frontului şi capitularea polonezilor. Armata poloneză ce însuma peste un milion şi jumătate de militari, deşi rezistase peste o lună de zile în faţa celor mai puternice armate ale lumii fără sprijinul promis de anglo-francezi, este nevoită să înceteze lupta. O jumătate de milion de morţi şi prizonieri cad la nemţi, un sfert de milion cad la ruşi, dar importante forţe armate, rezerva de aur a băncii poloneze şi conducerea statului iau drumul exilului spre orient sau occident în principal via România. Deşi Anglia garantase suveranitatea Poloniei şi intervenţia armată în caz de conflict, deschiderea frontului de vest sau trimiterea unei forţe expediţionare nu a avut loc. Acest fapt este cu atât mai curios cu cat acest ajutor a fost trimis ulterior unor state a căror integritate nu fusese garantată, si anume Norvegia şi Grecia. În mod ironic o parte a forţelor expediţionare erau trupe poloneze ce se evacuaseră din est, mai puţin în cazul Greciei deoarece capitularea acesteia le surprinsese în stadiul îmbarcării în Africa. În bătălia terestră şi navală din jurul oraşului port Narvik din Norvegia în 1940, brigada independentă poloneză de vânători de munte plăteşte tributul de sânge de 100 de morţi, iar în urma luptelor navale este pierdut submarinul polonez Orzel cu cei 55 de marinari la bord. În Franţa în acelaşi an armata liberă poloneză formează patru divizii de infanterie şi două brigăzi. În alcătuirea acestor forţe, ca şi în Anglia mai târziu intră şi voluntari polonezi ce erau stabiliţi în cele două ţări. În bătălia pentru Franţa polonezii suferă aproximativ şase mii de pierderi şi opun o rezistenţă îndârjită în sectoarele repartizate lor, retrăgându-se abia când forţele franceze aflate în retragere le descopereau flancurile şi reuşind evacuarea prin Elveţia sau Dunkirk. Nici un polonez nu era obligat în nici un fel să se sacrifice pentru Franţa. În schimb, Franţa nu sacrificase nici un soldat pentru independenţa Poloniei deşi i-o garantase. În Siria, aflată sub administraţie franceză, se formează brigada poloneză independentă Carpatica, alcătuită din soldaţi polonezi evacuaţi în principal prin România. Această brigadă este folosită mai târziu de englezi în luptele pentru oraşul port Tobruk, unde polonezii suferă şase sute de pierderi în oameni. Franţa capitulează în faţa Germaniei, deşi fusese atacată cu forţe mai mici decât cele care invadaseră Polonia şi fără să sufere o agresiune şi din partea Sovietelor.

În 1940, pe teritoriul Marii Britanii ia naştere Corpul 1 polonez, folosit la fortificarea zonelor de coastă în aşteptarea invaziei germane. De asemenea, se formează unităţi poloneze de artilerie antiaeriană şi patru escadrile ce participă la bătălia Angliei. Dintre acestea, Escadrila 303 poloneză înregistrează cele mai multe victorii aeriene din întreg corpul RAF-ului. Tributul plătit de forţele poloneze pentru apărarea Angliei este de treizeci şi trei aviatori căzuţi, în condiţiile în care nici un soldat britanic nu căzuse pentru apărarea Poloniei, deşi Anglia îi garantase graniţele.

În 1941, odată cu invadarea Uniunii Sovietice de către Germania, Stalin eliberează un număr important de prizonieri polonezi ce formează Corpul 2 polonez în Orientul Mijlociu. Această însemnată forţă militară suferă acut lipsa ofiţerilor, iar eforturile de căutare a lor sunt zadarnice până în anul 1943, când este scos la lumină masacrul de la Catyn, unde, în dorinţa criminală de distrugere a armatei poloneze, Stalin executase peste cinci mii de ofiţeri ai acesteia. Corpul 2 polonez împreună cu brigada independentă Carpatica participă la distrugerea forţelor Afrika Korps din Libia până la capitularea acestora în Tunisia. Debarcă apoi în Italia şi participă la cele mai dure lupte de până atunci, polonezii fiind chemaţi acolo unde frontul nu putea fi străpuns. Câştigă bătălia de la Monte Casino, participă la străpungerea liniilor Gustav şi Gotica şi suferă 2.600 de morţi în efortul de a scoate din luptă principalul aliat al Germaniei. De asemenea, polonezii participă cu o escadrilă la distrugerea forţelor Axei în Tunisia, escadrilă ce ia parte apoi la bombardamentele asupra Germaniei în anii 1944 şi 1945.

În 1943, după descoperirea masacrului de la Katyn, guvernul polonez în exil, prin şeful său, generalul Wladislaw Sikorsky, ce comanda şi Armata Libera Poloneză, rupe legăturile diplomatice cu Uniunea Sovietică, fapt ce disturbă relaţiile Stalin-Churchil şi conduce la incidentul aviatic din Gibraltar, unde moartea doar a generalului şi fiicei sale şi momentul când se consumă trimit cu gândul la un asasinat, o altă jertfă poloneză întru netulburarea intereselor aliate.

După Katyn şi ruperea relaţiilor diplomatice, Stalin înfiinţează o nouă armată poloneză în est la a cărei comandă numeşte ofiţeri sovietici sau comisari politici. Armata era formată din prizonieri polonezi ,dar şi din locuitori ai Poloniei din zonele ocupate de U.R.S.S. şi la început avea efectivele unei divizii, dar în scurt timp creşte la dimensiunile a două armate. Această forţă începe lupta la Lenino în Belarus şi participă apoi şi la eliberarea Cehoslovaciei până la bătălia finală de la Berlin lăsând pe câmpurile de luptă 27.000 de morţi şi dispăruţi. În timpul răscoalei din Varşovia încearcă în zadar şi cu mari pierderi să vină în ajutorul Armatei Ţării. În tot acest timp sunt obligaţi să lupte sub comandă şi alături de trupele ce ocupaseră Polo-

Cristina Oprea

continuare în pag. 34

continuare din pag. 33

nia şi masacraseră zeci de mii de militari polonezi ale căror gropi comune sunt şi azi rătăcite pe teritoriul fostei Uniuni Sovietice din moment ce autorii masacrelor vor fi murit probabil.

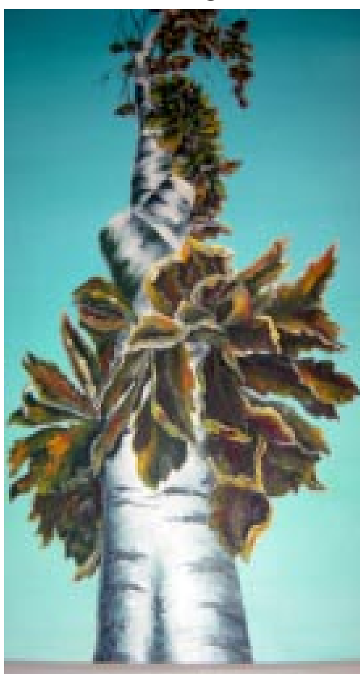
Armata Liberă Poloneză participă în 1944 la debarcarea din Normandia, la eliberarea Franţei, Belgiei şi Olandei pe teritoriul cărora suferă patru mii şase sute de pierderi la care se adaugă teribilele pierderi suferite în operaţiunea Market Garden.

Forţele poloneze luptă din prima zi a războiului până în ultima. Fie că luptau în Armata Liberă Poloneză sub comanda guvernului polonez din exil în vest, fie că erau nevoiţi să lupte din est alături de Armata Roşie, fie că luptau în Polonia ocupată în rezistenţă sau Armata Ţării, aportul la înfrângerea Axei a fost hotărâtor. Nu a existat bătălie majoră în al doilea război mondial la care să nu fi participat trupe poloneze. Astfel, îi găsim în Orientul Mijlociu, Africa, Italia, Franţa, Germania, Belgia, Olanda, Cehoslovacia, în debarcarea de la Dieppe, în Ziua Z, operaţiunea Overlord, Market-Garden, Bătălia Angliei, Falaise, Tobruk, Monte Casino, bătălia pentru linia Gustav, bătălia pentru linia Gotica. Toate aceste eforturi voluntare şi jertfe în slujba cauzei aliate nu au impresionat Anglia, care a decis să nu invite trupele poloneze la parada victoriei de la Londra în 1946.

O contribuţie decisivă pentru deznodământul războiului a adus, fără îndoială, rezistenţa poloneză prin informaţiile puse la dispoziţia serviciilor secrete britanice, informaţii ce au condus la scurtarea conflictului şi înclinarea decisivă a balanţei în partea aliată. În vara anului 1939, serviciul de informaţii al Poloniei a trimis atât Angliei cât şi Franţei câte o copie a celebrei maşini de codat Enigma, însoţită de documente necesare şi echipe de tehnicieni şi specialişti. Enigma a jucat un rol crucial în desfăşurarea bătăliei Angliei, bătăliei Atlanticului, invaziei continentului şi chiar în punerea în gardă a ruşilor privind datele atacurilor întreprinse de germani în est. De asemenea, printre alte realizări ale tehnicienilor polonezi ce au sprijinit cauza aliată se numără crearea sistemului de detectare al submarinelor germane.

Informaţiile obţinute de rezistenţa poloneză au servit atât anglo-americanilor cât şi Moscovei prin mijlocirea britanicilor şi au fost mereu considerate de aliaţi ca fiind de cea mai bună calitate.

Reţeaua informativă poloneză cu sediul în Londra împânzise estul şi vestul Europei şi nordul Africii. Cea mai importantă filială se află în Franţa, număra două mii cinci sute de agenţi şi a pus la dispoziţie Londrei cinci mii două sute de rapoarte informative în perioada 1940-1942. Informaţii cruciale privind invazia Uniunii Sovietice de către Germania au fost puse la dispoziţie Moscovei, informaţii pentru facilitarea invaziei în Nordul Africii sau în Normandia au plecat de asemenea de la structurile clandestine poloneze. Una dintre cele mai spectaculoase realizări a fost realizarea unui studiu amănunţit al Centrului de cercetare şi fabricii de la Pennemunde unde se produceau rachetele V1 si V2. Acest fapt a permis britanicilor să realizeze cu succes un bombardament masiv ce a scos fabrica din producţie pentru multe luni de zile. S-a reuşit chiar trimiterea la Londra a unor fragmente de racheta pentru analize. Primele informaţii despre lagărele de concentrare au venit tot pe filiera poloneză. În total serviciile de informaţii clandestine poloneze au trimis aliaţilor peste douăzeci si şase de mii de rapoarte informative şi câteva mii de mesaje germane decodate.

Florin Măceşanu

Forţele libere poloneze au desfăşurat în total pe frontul de est aproximativ trei sute treizeci de mii de militari, în ţara ocupată rezistenţa se ridică numeric la peste trei sute de mii de oameni, iar în vest peste două sute de mii de soldaţi polonezi au luptat până la încheierea conflictului. Cu aceste forţe impresionante ce se apropie de un milion de oa-meni cu greu se poate afirma că Polonia a fost învinsă în 1939 şi a fost în fapt a patra putere aliată ca forţă ce a contribuit la distrugerea Axei.

Prin felul cum Anglia si-a folosit aliaţii polonezi şi prin tratamentul aplicat la sfârşitul războiului se poate deduce faptul că aceasta a urmărit mereu măcinarea forţelor germane şi puţin a contat interesul ţărilor ocupate atunci când prima grijă a britanicilor era să deschidă cât mai multe fronturi cât mai departe de insula lor pentru împrăştierea şi tocirea armatelor germane şi ţinerea lor la distanţă. Privind lucrurile din această perspectivă nu mai surprinde pasivitatea britanică în faţa deportărilor, execuţiilor şi prigoanei instaurate de ruşi împotriva armatei de rezistenţă poloneză după război, armată ce facilitase infinit Angliei triumful în lupta oarbă a dominaţiei.

Anglia şi Franţa nu au declarat război Germaniei şi nu au luptat împotriva ei pentru a-şi onora obligaţiile asumate în faţa Poloniei privind independenţa acesteia, ci pentru a distruge maşina de război germană identificată ca principala ameninţare la adresa imperiilor coloniale şi sferelor lor de hegemonie şi mai târziu şi ale Uniunii Sovietice şi Americii. Doar aşa se explică faptul că cele două puteri nu declară război şi URSS-ului după ce Stalin invadează şi el Polonia la 17 sept. 1939, bănuială ce devine certitudine pentru lumea întreagă la finalul conflictului când Anglia vinde nu doar Polonia ruşilor, ci întreaga Europă de Est.

Victoria DUŢU

*

Nu ştiu ce m-a făcut astăzi
Să mă asemăn cu un copac
violet,
Înflorit cu flori verzi albastre
Şi parcă prin fiecare frunză
Vântul îmi şoptea
Cuvântul,
Ce nu-i puteam rosti
Înţelesul.

*

Cuvintele sunt
Doar o scara
Prin care noi păşim
Asemeni privirilor
Ce ating depărtarea
Cu-n gest.

*

O jumătate din mine
n-ar mai trăi
Ci ar sta amorţită în iarbă
N-ar mai vedea nimic
din ce se petrece,
Mută parcă ar fi gura mea,
Surde parcă ar fi urechile mele.
Pot eu oare să nu aud strigătul
luminii
Ţipătul ei de durere,
Cufundată într-un somn adânc
Ce nu se preface?

*

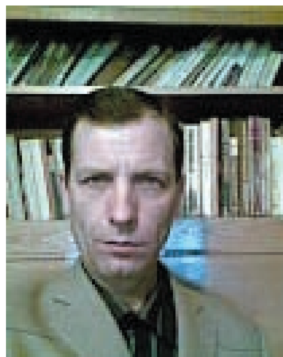
Sunt asemenea muntelui
Ce e gata să se prăvale
Doar o minune a pietrei
Îl mai ţine sus.
La poalele muntelui ar fi
numai nori
Iar eu însingurată,
rătăcită prin arbori,
Aş căuta scara ascunsă în
prăpăstii,
Să urc în vârfuri,
Să urc în nori.
Şi ce îmi ajută să urc
Până în vârful muntelui?
Eu cred că acolo,
E poarta cerului deschisă
Şi de ea trebuie să agăţ scara.
Să îmi răspunzi
Să îmi arăţi sensul,
Sensul cuvintelor
Înţelesul de nepătruns
În care eu sunt
Şi în care fug,
Fug mereu cu braţele deschise.

*

Copilul din mine
Nu mai cade,
Împiedicându-se
De lucrurile lumii,
Copilul din mine
E atât de liber!!!

Din volumul "Cea care aş fi"

George PAŞA

Treptele

Sângele
Tulburat de azur,
în crucea trupului
îşi află menirea.

Suprafaţă
Lucrurile devin rebele,
prin ceaţa nălucirii
au luciu efemer.

Interior
Somn îndelung,
lumini curg
tremurătoare din stele.

Asceză
A părea sfârşit,
fără ca speranţa
să moară vreodată.

Rugăciune
Şoapte pătrunse
din lumi nebănuite,
la porţile iertării.

Echilibru
De eşti mai mult
ca o tristeţe,
mai plină-i bucuria.

Chemare
Spargi gheaţa şi-aştepţi
încălzirea deplină.

Poeme într-un vers

Reverberaţii în pilule de timp

Sub timp
Sub coaja întâmplării musteşte o dorinţă.

Devenire
Cum parcă te absoarbe, de eşti şi nu mai eşti!

Fiinţa
Nisipul tău păstrează memoria secundei.

Aparenţă
Eu o văzui neghină, tu zici că-i diamant.

Între stări
Nu-n vânzoleli deşarte se-ascunde-nţelepciunea.

Inspiraţie
Reverberate-n versuri - mici sunete de timp.

Iarăşi sub timp
E clipa, îndeobşte, măsură-a suferinţei?

Fiinţa-poem/ Poemul-fiinţă

Spaţiul
Dinăuntru, pe un vârf ascuţit, cartea se scrie pe sine.

Echilibrarea
În balans, trebuie să-i prinzi clipa de graţie.

Deconstrucţia
Nu mai există răgaz, fumul anunţă arderea trunchiului.

Popasul
În miezul fluid-incandescent-respirabil, ultimul popas.

Paradoxul
Fiinţa s-a topit în poem, iar poemul-n fiinţă.

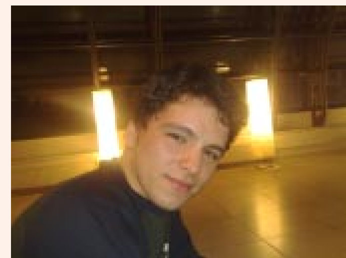
Ieşirea în lume
Sapi la rădăcină, dar nu ştii că splendoarea e-n fruct.

Poemul devine conştient de sine
Doar timpul va clinti bariera, praful se va scutura de la sine.

Florin Măceşanu - *Jocul ielelor*

Marian DRAGOMIR

Marcaj pe cruce

Am simţit trupul trist,
ca mâna de pe cer,
după jaluzeaua vieţii trase,
ca un mizantrop cerşeam în faţa vieţii,
cu teama-n piept să bat la poartă.

Am turnat lacrimă pe suflet,
iar pragul pleoapelor,
a umezit regnul meu.

Stau cu sufletul noapte,
amintiri mai ţin la piept,
totul este viaţa în deşert!

Toropire

am ajuns în nisipul sticlei
praful pe vene a urcat
am privit pielea
cartilagiu transpirat cristal
transpiraţia pelin

în toropire am vrut să m-afirm
tot ce am fost din gât până-n călcâi
n-am procesat nimic
dacă întrebi ce sunt
exprimare de refracţie
un gând pe ţeasta caldarâmului

în câmpie m-ascund de căldură
amputat prin cotloane
viermi pe câmpie
privirea se chirceşte la stele

unde e capul plecat
punctul de sclipire
doboară în câmp şi faţă
totul e scrum.
am ajuns pe câmp
să mă judece obârşia
nu e importantă căldura
ci lipsa
de studiu
din arşiţă
n-am fost decât toropire
a vremii.

Viorel TRANDAFIR

CONDIŢIA OMULUI DE ARTĂ
I. Scriitorul

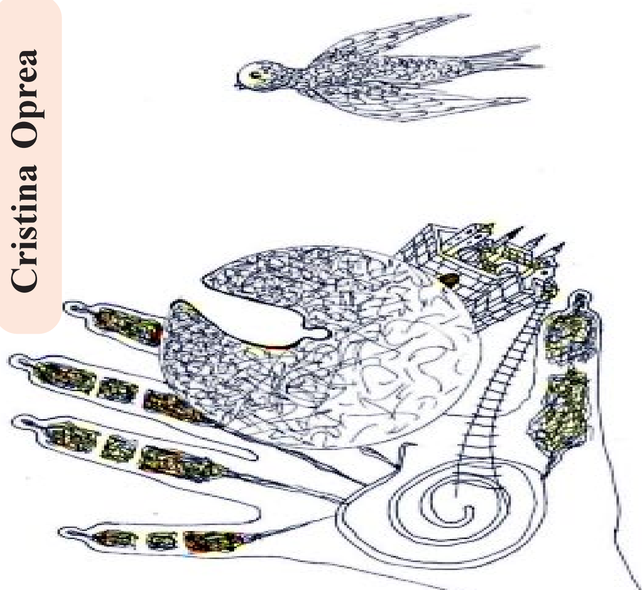
Ca o prelungire omniprezentă a păcatului primordial dusă până la fiinţa noastră şi dincolo de aceasta, ne trezim în fiecare dimineaţă cu grumajii sugrumaţi de jugul imaginar dar prezent al supravieţuirii, al propriilor dorinţe de mai bine pentru ziua de mâine, ne trezim înecaţi în noianul de amărăciuni ce zideşte lespezi peste suflet pentru a-l împietri. Astfel că acest lucru dureros de adevărat a făcut cumva ca tendinţa omului de a se înălţa pe sine deasupra realităţilor perfide cu care se confruntă zi de zi, ca abilitatea sa de a se refugia într-un ungher al minţii sale, într-o lume clădită din propriile gânduri, să moară, lăsându-ne în urmă ca nişte oameni de suflet goi prin care viaţa îşi amână sfârşitul iminent în moarte.

Gonim astfel către nicăieri, cu un singur scop bine fixat în minte, anume securitatea imediată, pe nişte căi necunoscute, rătăcind cu anii în beznă, îndârjindu-ne a nu accepta un strop de lumină, fie el plăsmuit de simţirea noastră, care să ne zidească noi rădăcini şi să ne spele de blestemul de a fi unul dintre ceilalţi. Ori în acest iureş nebun vom vedea de îndată că nu putem trăi aşa, sufocaţi în propria agonie, închinaţi între ziduri ridicate chiar de mâinile noastre, ziduri dincolo de care un apus de soare ni se pare ceva normal, la fel cum o superbă floare ni se pare doar o floare, percepţia ne este învăluită de ceaţa nepăsării, creierul ne este spălat de cantitatea zilnică de informaţii ce se vrea ajunsă la noi. Unde suntem noi în spatele acestor lucruri? Unde se află spiritul nostru liber să zbânţuie şi să alerge vesel pe căile universurilor imaginate de noi înşine? Unde este vioiciunea cu care să mângâi acea frumoasă floare şi unde solemnitatea cu care să te pleci în faţa divinului apus de soare?

Abia atunci când vei fi învăţat din nou să simţi aceste lucruri vei realiza că uşile unui nou orizont pe care îl credeai inexistent s-au deschis pentru tine, transportându-te într-o altă lume, una pură, neatinsă, în care universul tău monocrom şi strâmt capătă culoare. Te vei simţi o persoană cu totul şi cu totul nouă, ca şi cum soarta însăşi, miloasă cu tine ţi-ar fi oferit privilegiul unei a doua naşteri. Brusc, din persoana seacă ce se ascundea în trupul tău nu va mai rămâne decât cenuşa timpului trecut şi vei simţi că în locul acesteia vor înflori în sufletul tău noiane de gânduri, de sentimente şi idei, cu fiecare zi care trece, mai multe şi mai multe, până când, ostenit de luptă vei porni la drum în căutarea unui remediu. Mâna ta va apuca cu vrednicie condeiul şi literele vor apărea una după alta, materializându-se în cuvinte pe vreun petec de hârtie îngălbenit de vremuri, ca şi cum o voce nevăzută îţi şopteşte la ureche tonul solemn al propriilor gânduri şi sentimente rupte din suflet, puzderie de amintiri, unele adunate chiar şi din anii în care ca un surd şi ca un orb nu auzeai şi nu vedeai ceea ce se însămânţase şi creştea întru tine.

Când toate aceste lucruri se vor fi întâmplat şi vei pricepe într-un sfârşit metamorfoza ce şi-a găsit loc în întreaga ta fiinţă se cheamă că vei fi gustat din potirul atât de amar, dar totuşi dulce al scriitorului, că ai avut privilegiul de a fi atins de harul divin de a împărtăşi lumii ceea ce este mai frumos, mai pur şi mai înţelept în tine, că soarta ţi-a aşternut dinainte drumul imortalităţii. Nu te speria când nopţile tale tulburate vor fi de setea de a scrie, că nu vei avea stare de odihnă şi somn, că degetele tale nebune vor căuta ahtiate condeiul pentru a stoarce şi ultimele picături de vlagă din sufletul tău, ci mai degrabă îndreaptă-ţi şalele şi du-ţi mai departe crucea către îndepărtatul propriu Golgota, căci uns ai fost cu acest har şi nu te vei putea lepăda niciodată, chiar de însuţi ai fi în stare de a-ţi scoate propria inimă şi s-o arunci departe într-una din cele patru zări. Alungă deznădejdea ce te va roade când vei simţi că lumea încearcă să te astupe cu valurile ei urâcioase sau să te calce în picioare în iureşul nebun, căci este datoria ta cea mai de seamă a scoate aurul din noroi, de a duce întunericul în beznă, de a găsi seninul între ceţuri.

Cărţile tale vor putea să ajungă poate căpătâiul generaţiilor de apoi, iar slovele tale semn de foc în gurile celor din urmă, chiar dacă tu vei fi departe pierdut în zări şi urma ta se va şterge din nisipul vremurilor. Ei te vor căuta poate şi vor sorbi cuvintele tale, ca tu, cel ce ai scris, indiferent unde ai fi, să guşti în cele din urmă răsplata dulce a tuturor nopţilor în care vegheat-ai somnul semenilor tăi şi ţi-ai lăsat propria minte să te conducă pe un drum despre care nu gândeai că va sfârşi atât de departe, ca destinul tău vestejit să fie spălat într-un final şi uns cu miresme de laudele oamenilor care, cu băgare de seamă iau în mâinile lor obosite cartea ta şi o aşează la loc de cinste în raft, ca pe scriptura unor vremuri trecute. Abia atunci vei înţelege că acea cale hărăzită ţie a fost cea dreaptă, că nu te-ai poticnit în zadar pe drumurile vieţii suferind poate de foame, de sete, de mizerie şi de sărăcie sau cel mai mult de patima de a scrie şi că răsplata ta este una unică, cu totul şi cu totul fără de preţ. Vei fi unul dintre aceia al căror sfârşit, dacă va fi, va sfărâma întotdeauna moartea şi veşnicia, vei fi unul care nu va cunoaşte mormântul ca sfârşit, ci doar pacea salcâmilor dintr-un cimitir, pentru că de-a lungul vieţii tale vei fi fost scriitor...

Cristina Oprea